PAOLA PERETTI
Distanța dintre mine și cireș
Cu ilustrații de
CAROLINA RABEI
CARTE-EVENIMENT TRADUSĂ ÎN 20 DE ȚĂRI
NOMINALIZARE LA MEDALIA CARNEGIE 2019
LITERA

PAOLA PERETTI

Distanța dintre mine și cineș

Cu ilustrații de
CAROLINA RABEI

CARTE-EVENIMENT TRADUSĂ ÎN 20 DE ȚĂRI

NOMINALIZARE LA MEDALIA CARNEGIE 2019

LITERA

Cuprins

PRIMA PARTE

Șaptezeci de metri

1. Întunericul
2. Lucruri la care țin foarte mult (pe care nu le voi mai putea face)
3. Joaca de-a amazoana

PARTEA A DOUA

Șaizeci de metri

1. Partea din mijlocul ochiului
2. Să am un prieten bun
3. Și el are
4. Să joc fotbal cu băieții

PARTEA A TREIA

Cincizeci de metri

1. Să nu fiu singură
2. Să inventez trasee pe trotuardin care, dacă păşeşti în afară, cazi în lavă şi mori
3. Şi când se termină lupta?
4. Ştiu eu!

PARTEA A PATRA

Patruzeci de metri

1. Să văd cum va fi fața meade om mare
2. Să mănânc măsline negre. Să cânt într-o formație
3. Să transmit semnale luminoase de noapte bună la fereastră. Să număr toate stelele care apar noaptea
4. Să iubesc pe cineva

PARTEA A CINCEA

Treizeci de metri

1. Ea mă găsește oricum
2. Să fac întrecere de aruncat la coșcu ghemotoace de hârtie
3. N-a tras nimeni
4. Asta e interesant
5. Respir
6. Problema e că nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la Optimus Turcaret...
7. Să mă cațăr în cireșul de la școală
8. Să fiu puternică precum o amazoană
9. Lucruri la care țin foarte mult

Distanța dintre mine și cireș

Copyright © 2018 Paola Peretti

Ediție publicată pentru prima dată în limba italiană cu titlul
La distanza tra me e il ciliegio de Rizzoli Libri, Milano

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză cu titlul
The Distance Between Me and the Cherry Tree de Hot Key Books, un imprint
al Bonnier Zaffre Ltd., Londra

Ediție publicată în România prin înțelegere cu
Bonnier Zaffre Ltd. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Toate drepturile rezervate

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărți.

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Distanța dintre mine și cireș
Paola Peretti
Copyright © 2019, 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Traducere din limba italiană: Diana Calangea
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corectură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERETTI, PAOLA
Distanța dintre mine și cireș / Paola Peretti;
trad.: Diana Calangea – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4093-2
ISBN EPUB 978-606-33-6219-4

I. Peretti, Paola
II. Calangea, Diana (trad.)
821.111

PAOLA PERETTI

Distanța dintre mine și cireș

Ilustrații de Carolina Rabei

Traducere din limba italiană
de Diana Calangea

LITERA
București
2020

PRIMA PARTE

Șaptezeci de metri

1

Întunericul

Toți copiii se tem de întuneric.
Întunericul este o cameră fără uși și fără ferestre,
cu monștri care te prind și te mănâncă în tăcere.
Însă mie nu mi-e frică de întuneric: întunericul
îl am înăuntru.

Nu inventez. Dacă aș inventa, mama nu mi-ar mai cumpăra fursecuri cu cremă la mijloc, date prin lichior, și nu m-ar lăsa să le mănânc înainte de cină. Dacă totul ar fi în ordine, tata nu s-ar ascunde în baie așa cum face când îl sună proprietăreasa, pentru că, atunci când sună ea, sunt întotdeauna vești proaste.

– Nu-ți face griji! spune mama în timp ce spală farfuriile de la cină. Du-te să te joci în camera ta și nu te gândi la nimic!

Eu rămân puțin în pragul ușii de la bucătărie, încercând prin forța gândului s-o fac să se întoarcă spre mine, dar nu funcționează niciodată. Așa că acum sunt aici, în camera mea, cu Optimus Turcaret în brațe, motanul meu cenușiu cu maro, cu un nod în capătul cozii. Lui nu-i pasă că e tras în sus, răsturnat pe covor sau alergat cu peria de la baie. E un pisoi, zice tata, iar pisoii sunt oportuniști. Poate înseamnă că-i place să-i acorzi atenție. Mie mi-e de-ajuns să
fie disponibil când am o problemă și simt nevoia
să strâng în brațe ceva cald și moale. Ca acum.

Știu că e ceva în neregulă. Nu sunt decât în clasa a patra, dar înțeleg totul. Logodnica vărului meu spune că am al treilea ochi. E indiancă și are o bulină pictată în mijlocul frunții. Îmi face plăcere că cineva poate crede asta, dar pentru mine ar fi suficient să fie buni măcar cei doi ochi pe care-i am deja.

Din când în când, așa, ca acum, îmi vine să plâng. Iar ochelarii mi se aburesc întotdeauna când sunt pe punctul de a plânge. Mi-i scot – așa măcar se usucă, și-mi trece și urma roșie de pe nas. Îi port din clasa întâi. Pe-ăștia galbeni cu ștrasuri i-am cumpărat în decembrie și îmi plac foarte mult. Mi-i pun la loc
în fața oglinzii. Fără ochelari văd totul ca într-un nor, ca atunci când fac duș cu multă apă caldă. Norișorul meu se numește norișorul Stargardt, sau cel puțin așa mi-au spus părinții mei, care cred că au auzit la spital. Pe telefonul cu *taciscrin* al lui tati, care are și internet, scrie că domnul Stargardt era un oftalmolog german care a trăit acum o sută de ani: el e cel care a descoperit ce se întâmplă în ochii mei. El a înțeles și că cine are norișorul ăsta începe să vadă pete negre în fața lucrurilor și a persoanelor, iar petele astea se fac mai mari și apoi gigantice, așa că oricine are petele trebuie să se apropie din ce în ce mai mult de lucruri ca să vadă

mai bine. Internetul spune: „Maladia afectează în medie o persoană din zece mii“. Mama zice că Dumnezeu a ales persoanele speciale, dar, când mă gândesc la asta, eu nu mă simt norocoasă.

2

Lucruri la care țin foarte mult (pe care nu le voi mai putea face)

Mă văd în oglindă de la trei pași distanță.

Însă distanța mea se scurtează: anul trecut mă vedeam de la cinci pași.

În fața oglinzii mângâi capul lui Optimus Turcaret și-mi aranjez și părul, dacă tot sunt aici. În perioada asta, mamei îi place să-mi facă codițe, și ferească Sfântu' să le desfac! Îi plac atât de mult, încât mi le lasă și când dorm. Tata vârâ capul pe ușă și-mi spune să mă „bag în pijamale" și să mă spăl pe dinți. Eu îi spun că da, dar apoi mă opresc întotdeauna la fereastră o grămadă de timp înainte să-l ascult. De la fereastra camerei mele se vede o bucată de cer negru. Îmi place să stau la geam și să mă uit afară în serile de toamnă ca aceasta, pentru că nu e frig și se văd luna și Steaua Polară care strălucesc puternic. Mama spune că sunt felinarul și chibritul lui Iisus. Pe mine mă interesează mai mult să verific că încă sunt acolo în fiecare seară.

Înainte să mă culc, tata vine să-mi citească o poveste. Acum suntem la jumătatea lui *Robin Hood*, care mă face să visez o grămadă de păduri și săgeți. Apoi vine de obicei și mama, care-mi aranjează cozile pe pernă în jurul feței și-mi spune noapte bună cu suflarea mirosind a înghețată de mentă.

Însă în seara asta intră amândoi odată și se așază de-o parte și de cealaltă a patului meu. Îmi spun că și-au dat seama că văd un pic mai puțin decât înainte, așa că s-au hotărât să mă trimită la un consult foarte special, săptămâna viitoare. Nu-mi place să lipsesc de la școală, pentru că pierd informații importante (cât timp a durat construcția piramidelor?) și bârfe (e adevărat că Gianluca și Chiara dintr-a IV-a C sunt din nou împreună?). Dar în fața părinților tac chitic. Îi aștept să iasă și să stingă lumina mare, apoi aprind veioza de pe noptieră și-mi trec degetele peste marginea cărților pe care le țin deasupra patului, pe o etajeră. Iau un caiețel cu colțul îndoit.

Îl așez pe pernă. Pe copertă are o etichetă pe care scrie:

LISTA MAFALDEI

Acest caiet este mica mea agendă personală. Pe prima pagină apare o dată:

14 septembrie

Era acum trei ani și unsprezece zile. Dedesubt scrie:

Lucruri la care țin foarte mult

(pe care nu le voi mai putea face)

Nu e o listă prea lungă. Să fiu sinceră, sunt doar trei pagini, iar la începutul primeia scrie:

Să număr toate stelele care se văd noaptea.
Să conduc un submarin.
Să transmit semnale luminoase de noapte bună la fereastră.

Cod roșu. Ochelari aburiți.

Bunica locuia chiar peste drum de noi, în casa roșie cu perdeluțe din dantelă unde acum stă un cuplu care nu salută niciodată și care a schimbat și perdelele. Bunica era mama tatei, avea bucle la fel ca el și ca mine, doar că erau albe, și-mi trimitea mereu semnale luminoase cu lanterna înainte de a merge la culcare. Un semnal scurt însemna „te chem". Două semnale, „noapte bună". Trei semnale", și „eu pe tine". Dar asta se întâmpla înainte, când încă mă puteam vedea în oglindă de la o distanță de nouă pași.

Pagina a doua n-o arăt nimănui, nici măcar lui Optimo Turcaret, pentru că e foarte-foarte secretă și, de fapt, pe ea scriu numai cifrat.

Pe pagina a treia scrie:

Să joc fotbal cu băieții.
Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă pășești în afară, cazi în lavă și mori.
Să fac întrecere de aruncat la coș cu ghemotoace
de hârtie.
Să mă cațăr în cireșul de la școală.

În cireșul de la școală m-am urcat de o grămadă de ori, încă din prima zi în primară. E copacul meu. Niciun alt copil nu reușește să se suie atât de sus ca mine. De când eram mică îi mângâiam trunchiul, îl îmbrățișam... era prietenul meu.

În cireșul de la școală l-am găsit pe Optimus Turcaret. Era speriat de moarte și cenușiu cu maro ca acum, dar mai urât. Era atât de micuț, încât am reușit să-l duc acasă în buzunarul șorțului de școală, și abia când l-am scos și l-am așezat pe masa din bucătărie părinții mei și-au dat seama că era un pisoi foarte mic. Încă nu se numea Optimus Turcaret, nu avea nume, dar, la scurtă vreme după ce venise să stea la noi și a început să mă urmărească peste tot, chiar și la școală, tata mi-a făcut cadou cartea lui preferată, *Baronul din copaci*, și mi-a citit seara, înainte de culcare. Așa i-am cunoscut pe Cosimo, un băiat mai mare ca mine, dar mărunțel, care trăia într-o epocă plină de oameni cu peruci, care voiau să-l silească să facă tot felul de lucruri superplictisitoare și să mănânce feluri de mâncare grețoase, și pe basetul care avea două nume[1], și am hotărât că Optimus Turcaret chiar avea față de Optimus Turcaret, chiar dacă pisoiul nostru nu avea doi stăpâni, ca basetul, care se numea Optimus Maximus când stătea cu Cosimo și Turcaret când s-a întors adevărata lui stăpână, Viola.

Personajul meu preferat din carte e Cosimo: îmi place foarte tare că urcă să trăiască în copaci și că nu se mai dă jos de acolo, pentru că vrea să fie liber. Eu n-aș putea să fiu așa curajoasă. Într-o zi am încercat să construiesc o căsuță în copac din hârtie igienică, dar a început să plouă, și pereții i s-au stricat. Însă ce-mi plăcea cel mai mult era să iau cu mine o revistă cu benzi desenate și s-o citesc în copac,

așezată acolo unde se bifurca o creangă. Încă vedeam foarte bine.

Începând din clasa întâi, fac în fiecare an control la ochi cu picăturile care ard. Doctorii mei le numesc „controale de rutină". Însă cred că vizita la medic foarte specială de săptămâna viitoare va fi puțin altfel, pentru că flăcăruia mea, cea pe care o am în ochi, se stinge foarte repede. Foarte, foarte, foarte repede. Mi-a explicat doctorița oftalmolog, care nu este din Germania precum domnul Stargardt și nu a descoperit nimic, dar care îmi dă întotdeauna un creion cu gumă colorată la capăt. Mi-a spus că, la unii, luminița se stinge când sunt bătrâni, la alții mai devreme. La mine se va stinge, de tot-de tot, cât sunt încă mică.

Voi rămâne pe întuneric, mi-a spus.

Dar acum nu vreau să mă gândesc la asta, acum vreau doar să visez pădurile și săgețile lui Robin Hood.

Îmi închid carnețelul și sting lumina.

Cosimo, îmi dai o mână de ajutor?

Tu chiar că poți să faci orice și ești bun. Știu pentru că în carte îi citeai povești tâlharului, chiar dacă el provocase o grămadă de necazuri, i le citeai printre gratiile închisorii până în ziua condamnării la

moarte, gândește-te și tu, dar mie? Cine mi le citește?

Cine o să-mi citească poveștile când o să rămân în întuneric, iar mama și tata o să fie la lucru?

Dacă nici măcar tu, care ești prietenul copacilor la fel ca mine, nu-mi dai o mână de ajutor, să știi că n-o să mai vorbesc cu tine. Ba mai rău, n-o să mă mai gândesc *la tine. Trebuie să găsești o metodă să mă ajuți, chiar și o metodă secretă, nu e nevoie să-mi spui, e de-ajuns s-o găsești, altfel, cu gândul, o să fac să-ți dispară crengile de sub fund și ai să cazi în lavă, unde sunt crocodili, sau pe pământ, ceea ce pentru tine e mai rău, pentru că ai jurat să nu cobori niciodată din copaci.*

Estella spune mereu că putem să ne descurcăm singure, că n-avem nevoie de nimic. Știi, de fapt, eu am nevoie de ceva foarte important. Îmi promiți, Cosimo? Mă ajuți?

---

1 Eroul romanului Baronul din copaci de Italo Calvino (1923–1985). Cosimo, alege să-și petreacă toată viața în copaci. La un moment dat găsește un baset fără stăpân, pe care-l botează, ironic, Optimus Maximus („cel mai bun și mai puternic", în latină – așa era numit Jupiter, zeul suprem al romanilor). Câinele se dovedește însă a fi fost al unui alt personaj, care-l numise inițial Turcaret (după eroul unei piese a dramaturgului francez Alain Lesage). Pentru pisoiul ei, Mafalda combină cele două nume. (n.red.)

3

Joaca de-a amazoana

Ideea cu lista mi-a dat-o Estella acum trei ani și unsprezece zile, când a venit din România ca să fie femeie de serviciu la școala mea.

Eram în curte, în cireș, clopoțelul suna, iar eu nu reușeam să cobor.

– Nu poți să cobore, așa-i?

M-am uitat în jos din copac, mijind ochii, și am dat la o parte o creangă cu multe frunze galbene. Lângă trunchi, cu brațele încrucișate, era o femeie de serviciu pe care n-o mai văzusem niciodată la școală. Era înaltă, cu părul întunecat și, chiar dacă nu vedeam prea bine ce culoare aveau ochii ei, mi se păreau mari, negri-negri, și aproape că mă speriau puțin.

– Atunci, eu ajută. Apoi merge în clasă.

Probabil că era străină. Am rămas nemișcată în copac. Mi-era prea teamă să nu cad.

– Pune picior acolo.

Femeia de serviciu cu ochi înspăimântători îmi arăta un ciot care ieșea în afară, aproape, sub mine. Eu mă țineam strâns de creanga pe care stăteam. Am încercat să întind un picior, dar am alunecat, și scoarța a crăpat sub greutatea mea. Am revenit imediat la poziția inițială.

– Nu cobor.

– Și rămâne acolo toată viață?

– Da.

– Atunci, pa!

Femeia de serviciu a făcut un pas spre școală. Sub picioarele ei s-a auzit un pârâit, iar ea s-a aplecat și a ridicat o pereche de ochelari de pe jos. Fuseseră între frunze.

– Și asta? E al tău?

– Sunt ochelarii mei. Mi-au căzut în timp ce mă cățăram. Și acum nu mai pot să cobor!

– Nu plânge! Nu e nevoie. Doamna cu ochii negri-negri se întorsese sub creanga mea. Știe, și eu în România urcasem mereu în copaci. Îmi plăcea să joc sus, la înălțime.

Mi-am tras nasul și am întrebat-o ce fel de jocuri erau.

– Mă jucam de-a... cum se spune... amazoana. Știi ce e amazoana?

– Nu. Ce e?

– E o războinica pe cal, ca bărbatul. Care nu se teme să coboară din pom.

– Dar ea nu are nevoie de ochelari.

– Nu. E foarte puternică. Nu e frică de nimica. Își taie bucată de sân ca să țină

lancea.

– O bucată de sân?

– Da. Bunica bunicii bunicii mele era de familie amazoană, cu mult vreme în spate.

– Nu e adevărat.

– Ba da că e adevărat.

Doamna cu ochii negri care mă înspăimântau și-a suflecat repede mânecile cămășii, apoi a început să se suie în copac. Eu strângeam tare creanga mea în brațe. Când a ajuns aproape, s-a așezat lângă mine ca și cum ar fi stat pe un cal.

– Văzut? Amazoană.

– Dar cum mai facem să coborâm?

Mi-a scos ochelarii din buzunarul cămășii și mi i-a dat. Mi i-am pus imediat. Erau murdari de pământ și un pic strâmbi, dar vedeam mai bine cu ei.

– Acum tu vine după mine, a zis femeia de serviciu cu ochii mari.

De aproape am văzut și că era dată cu un ruj roz foarte aprins. A început să coboare rapid așa cum se suise.

– Așteaptă!

– Ce?

– Eu nu vreau să cobor.

– Dar de ce, sfinte Domnule? Vino jos, eu trebuie muncesc!

Îmi părea rău că o făceam să piardă timpul. Fusese bună că-mi adusese ochelarii, dar nu voiam să cobor pentru că, în ajun, doctorița Olga îmi spusese că aveam ceva urât la ochi și eram înspăimântată.

Preferam să stau acolo, așa nu mi se întâmpla nimic.

I-am spus doamnei. I-am povestit și că nu vedeam prea bine și că avea să fie și mai rău. I-am spus că nu voiam să nu mă mai pot cățăra în copac. Ea avea ochi enormi, pictați cu tuș negru.

– Dacă nu mai poți facere lucruri, trebuie scrie listă. Așa ești sigur că nu pierde niciunul.

– O listă?

– Sigur. Listă. Și eu făcut listă, cu ani în spate.

– Și tu vedeai rău?

– Nu.

– Atunci, ce aveai?

Doamna a pufnit și și-a reluat coborârea din copac.

– Aveam problemă mai puțin decât acum, ce te pasă?

Am urmat-o încet-încet, mișcându-mă pe creanga mea. Nu-mi plăcea ce-mi spusese, dar eram curioasă.

– Și ce scria în lista ta?

– Coboare, ți-arat. Cum te cheama?

– Mafalda. Pe tine?

– Estella.

Estella a sărit de pe creanga cea mai joasă a cireșului și s-a întors spre mine. Am ajuns și eu la o creangă de mai de jos și am sărit. Ea m-a prins din zbor și m-a așezat pe pământ. Apoi a pornit-o spre intrarea în școală, dar mai întâi mi-a făcut semn cu mâna s-o urmez.

– Estella nu zice minciune. Doar adevăr. Mergem să vedemo lista lui Estella.

Acum o văd pe Estella în fiecare zi la școală.

Când ajung, la opt fără zece, ea mă așteaptă în prag și-mi face semnalul ei secret, care nu e chiar așa de secret, fiindcă îl aud toți: e un fluierat atât de puternic, încât îți sparge timpanul, și doar ea știe să-l facă cu degetele în gură. Eu îl aud de departe-departe și fug către ea.

Însă mai întâi mă opresc să salut cireșul. De pe strada pe care merg în fiecare zi cu tata reușesc să-l văd de departe (nu prea departe). În realitate, în fața mea e doar un norișor colorat, dar eu știu că e copacul, adică ar fi părul lui dacă ar fi un uriaș bun, așa cum mi-l imaginez eu. Bunica zicea că în trunchiul copacilor locuiește întotdeauna un uriaș, care e spiritul copacului și care se mută în alt trunchi atunci când îi tai copacul. Și în grădina bunicii era un cireș. Când eram mică mă suiam în el și o ajutam pe bunica să culeagă cireșele coapte. Nici măcar n-aveam nevoie de ochelari.

Cu cireșele din pomul bunicii făceam imediat o prăjitură, dar și marmeladă pentru iarnă. Însă apoi a trebuit să tăiem cireșul pentru că era bolnav de păduchi, chiar dacă, după părerea mea, ar fi fost
de ajuns să-i tăiem frunzele. Nouă, când avem pă-
duchi la școală, doar ne scurtează părul, nu ne omoară.

Când i-au tăiat trunchiul, eu am hotărât că uriașul s-a dus să trăiască în cireșul de la școală și a luat cu el și spiritul bunicii. Ar fi haios să număr câți pași sunt între locul din care reușesc să-mi văd cireșul și locul unde se află. Așa, aș ști cât de aproape sunt de bunica. Mă forțez cu ochii foarte mijiți și, în sfârșit, iată-l: o pată roșie, galbenă și portocalie precum perucile clovnilor – neclară, dar e acolo. Și lângă școală, care e un nor albastru. Mă apuc imediat să număr: unu, doi, trei...

– Hai, Mafalda, dacă mergi așa, întârziem.

Tata mă trage ușor de mână.

– Tată, cât are un pas de-ai mei?

Tata nu s-a oprit din mers.

– Hm, nu știu... Să aibă jumătate de metru, cam așa. Ești destul de înaltă pentru vârsta ta.

Număr mai departe. Număr treizeci de pași și aud fluierul Estellei. Treizeci și cinci, treizeci și șase... Patruzeci, cincizeci, o sută... Ajungem la poarta școlii. Ea vine să mă întâmpine, îl salută pe tata și mă însoțește înăuntru. Eu ridic o frunză din apropierea copacului. E umedă, galbenă pe față și maro pe spate. Are o formă absolut perfectă și miroase a pământ. Ca atunci când grădinăream cu bunica. O pun în buzunar.

Am făcut o sută patruzeci de pași ca să ajung la cireș.

Șaptezeci de metri.

PARTEA A DOUA

Șaizeci de metri

4

Partea din mijlocul ochiului

A doua pagină din a doua mea listă este cea mai importantă pentru mine și, pentru că e supersecretă, am ascuns-o în mijlocul celorlalte două, astfel că, dacă îmi fură cineva carnețelul personal și citește prima pagină, se gândește imediat că nu e nimic special scris acolo.

Să fiu sinceră, și prima, și a treia pagină sunt importante pentru mine, dar mai mult a doua, pentru că acolo am scris lucruri pe care nu le-aș spune niciodată nimănui. M-am gândit la acest mic truc pentru că și *Șerlocholms* îl folosește adesea pentru chestii secrete.

Peste puțin timp trebuie să plec la doctorița Olga. O aștept pe mama să termine cu machiajul și mă prefac că-l mângâi pe Optimus Turcaret pe balcon. De fapt, mă uit pe ascuns la a doua pagină a listei. Estella mi-a spus să n-o fac, pentru că ceea ce scriu aici ori las în urmă, ori port cu mine și cu asta, basta. N-am înțeles prea bine ce vrea să spună. Am hotărât ca, până când o să fiu sigură-sigură că am înțeles, dacă am chef, să citesc a doua pagină.

Aud tocurile mamei apropiindu-se. Își pune mereu pantofii cu toc când merge la doctor. Închid brusc carnetul și îl ascund sub scaunul pliant.

– Ești gata? Mergem?

O să mă gândesc altă dată la ce voia să spună Estella. Spune atât de multe, încât cred că o să rămân în întuneric înainte să înțeleg sensul vorbelor ei.

Doctorița Olga are ochii verzi, mi se pare.

Se așază la birou și-mi dăruiește un creion cu gumă în formă de dinozaur.

– N-aveți unul cu zeii egipteni? o întreb.

Mama, așezată lângă mine, îmi dă un cot. E și tata, cu un sacou frumos peste salopeta de la serviciu. A ieșit în pauza de masă, dar astăzi trebuie să stea cu noi la spital pentru că au sosit rezultatele analizelor mele. Doctorița răspunde că va face rost de creioane cu zeii egipteni, în caz că o să-i mai ceară și alți copii. Apoi devine extrem de serioasă.

– Domnilor, situația nu e bună. În ultimele luni, retina Mafaldei s-a subțiat rapid, până la limita maximă pe care o poate tolera țesutul. Macula...

– Partea din mijlocul ochiului, intervin eu, pentru ca mama și tata să înțeleagă mai bine. Am studiat-o la școală.

– Chiar ea. Macula Mafaldei este compromisă, după cum confirmă testele efectuate.

Nu sunt sigură ce spune, dar încep să mă gândesc că aș fi putut să mă forțez mai tare când am făcut testul, n-am stat chiar nemișcată-nemișcată când mi-au pus firele în ochi, iar în timpul testului cu punctul roșu am și adormit! Mă

pregătesc să-i spun doctoriței, dar ea continuă să vorbească cu o voce atât de joasă, încât trebuie să-mi îndrept o ureche întreagă spre gura ei ca s-o aud.

– Rapiditatea cu care a progresat boala nu ne dă speranțe prea mari. Prognosticul optimist...

– Cât? întreabă tata cu vocea și mai joasă, așa cum nu l-am auzit niciodată.

– Prognosticul optimist – șase luni.

Mama și tata se cocoșează pe scaune așa cum se dezumflă niște baloane găurite. Eu, în schimb, mă apropii de birou și-o întreb pe doctorița Olga:

– Șase luni înainte de ce?

Ea mă privește prin ochelarii cu lentile subțiri:

– Înainte ca tu să nu mai vezi, Mafalda.

– Atunci chiar o să rămân în întuneric?

Ea tace puțin. Apoi spune doar:

– Îmi pare rău.

Mi se aburesc ochelarii.

Anumite vești ar trebui date mereu când ai un motan de îmbrățișat prin preajmă.

5

Să am un prieten bun

Ne întoarcem de la vizita medicală, iar eu îl iau pe Optimus Turcaret și îl folosesc pe post de pătură în timpul puiului meu obișnuit de somn cu vise.

Am început să trag un pui de somn cu vise anul trecut, când vărul meu Andrea s-a logodit cu Ravina, care m-a învățat un lucru care se numește meditație, adică un mod de a face să vină visele frumoase chiar dacă ești trist sau supărat și nu ți-e prea somn. Trebuie să stai în liniște-liniște și să-ți imaginezi interiorul corpului tău, care nu e o chestie grozavă la început, dar te obișnuiești, și, după o vreme, în loc să te gândești la sângele care-ți curge prin vene și spre creier, te trezești că nu te gândești la nimic. Sau, cel puțin, mie mi se întâmplă așa. Zgomotele din casă îmi ating chipul ca niște valuri de mângâieri, ca dangătul unor clopote din depărtare, și sfârșesc adormind. Și atunci vin visele.

În răgazul ăsta de somn am un vis minunat. Visez că mă cațăr în cireșul de la școală și urc până pe creanga cea mai înaltă, sus-sus, în vârf. De acolo pot vedea toată țara, ba nu, toată lumea. Apoi deschid brațele și îmi iau zborul, și ajung până pe acoperișul școlii, ba și mai sus. Iar la sfârșit plec de tot. Zbor până la lună și la Steaua Polară, dar văd bine și celelalte stele, și joc fotbal cu bunica pe post de portar.

Chiara a venit să se joace cu mine, dar nu fotbal. A chemat-o mama. Eu aș fi vrut să stau singură. Învăț să citesc cu punctulețele *brai*, iar cartea pe care mi-a dat-o Estella ca să mă antrenez e foarte frumoasă și un pic ciudată. Se numește *Micul prinț*. Estella a cumpărat-o de pe Amazon. Însă Chiara este prietena mea de la grădiniță și nu pot să mă port ca și cum n-ar fi aici. De fapt, n-a mai venit de mult să ne jucăm acasă la mine, și nici ea nu m-a mai invitat la ea. Ultima oară a fost de ziua ei, în iunie, și apoi am plecat amândouă în vacanță.

Ascund alfabetul cu punctulețe când o văd. Dar ea observă și mă întreabă imediat ce fac.

– Nimic, îi răspund.

Nu știu de ce, dar prefer să nu mă vadă citind cu punctulețele *brai*. Mă simt proastă. Îi propun să mergem în camera mea să ne jucăm de-a restaurantul, pentru că știu că-i place să gătească și se uită mereu la *Mastărșef*. Aranjăm o măsuță cu farfurioare și tacâmuri din plastic. Paharele de jucărie nu le mai găsesc, așa că ne ducem să umplem două pahare adevărate cu apă adevărată. Chiara joacă rolul cameristei și al bucătarului, eu, pe al clientului. Mă prefac că mă uit
în meniu și aleg numai feluri de mâncare foarte complicate. Chiara se distrează

notându-le pe mână, apoi le repetă (pe toate greșit) bucătarului care e în bucătărie, adică în șifonierul meu deschis, și apoi se preface că gătește. Îmi place jocul de-a restaurantul, dar nu prea tare, așa că după trei reprize ale aceleiași scene îi propun să ne jucăm de-a soțul și soția care ies la cină în oraș, ca să mai schimbăm un pic. Ne luăm rămas-bun de la Optimus Turcaret care rămâne acasă cu bona, adică păpușa mea Megghi, și ne așezăm la masa noastră. Imediat ne vine în minte amândurora (uneori așa li se întâmplă celor mai bune prietene) să amestecăm ingrediente pentru cocteiluri și ne învârtim prin casă căutând lucruri scârboase pe care să le punem înăuntru. Pământ din ghivecele de flori, sare și piper, un puf din parfumul tatei și un pic dintr-un baton de lipici care pare salivă de melc. Amestecăm totul cu o furculiță și ne întoarcem la măsuță.

Apoi Chiara zice:

– Să ciocnim!

Își ridică paharul plin cu o chestie gălbejită și se preface că bea. Eu întind o mână spre al meu, care se află chiar în stânga mea, cred. Dar mi se întunecă vederea și, în loc să apuc paharul, îl răstorn cu o mișcare prea rapidă peste Chiara, care începe să urle fiindcă și-a udat colanții cu chestia aia scârboasă. Întunericul se umple de păianjeni strălucitori, nu văd nimic, simt doar paharul învârtindu-se și apoi aud zgomot de sticlă spartă la picioare. Mama intră grăbită, întrebând ce s-a întâmplat.

Chiara ține morțiș să se întoarcă acasă, chiar dacă nu e decât ora patru. O aud pe mama ei, care a lăsat cafeaua deoparte și vorbește cu ea pe hol.

U-șor-ușor, pata întunecată din ochiul meu stâng dispare, dar de-acum Chiara și mama ei sunt deja la ușă, cu cheile de la mașină în mână.

– Ne vedem mâine la școală, îi spun, scoțând capul pe hol.

Ea nu-mi spune decât „pa“ în loc de răspuns și iese. Mama închide ușa și se apropie de mine cu o cârpă udă în mână.

– Ai chef de o chiflă cu ciocolată?

Bunica mi-ar fi făcut-o cu marmeladă.

Mă întorc în camera mea și reiau lectura *Micului prinț*. De fapt, mă prefac. Mama se întoarce în bucătărie, încet-încet, așa că pot să-mi scot carnețelul. Îl deschid la a doua pagină, cea foarte secretă, și tai cu carioca neagră „Să am un prieten bun“.

6

Și el are

Îmi place micul prinț, dar personajul care-mi place *cel mai-cel mai* mult este Cosimo, copilul care era și baron și care trăia în copaci pentru că era supărat pe familia lui. Cartea asta este preferata tatei pentru că i-a dat-o în dar bunica pe când el mergea la liceul cu profil real. Ea spunea chiar că-l cunoștea pe scriitor, că erau prieteni atât de buni, încât aproape că-l *iubea*. Eu nu înțeleg prea bine lucrul ăsta. După părerea mea, doi oameni ori sunt prieteni, ori se iubesc, pentru că, dacă există două cuvinte diferite pentru a spune ceva, acel ceva nu poate fi chiar același-același lucru. Bunica spune că și cărțile se citesc împreună cu prietenii, așa cum făcea Cosimo cu tâlharul, poftim, iar eu sunt sigură că și eu, și Cosimo am fi putut să citim multe cărți împreună, dacă ne-am fi cunoscut.

Suntem în doi noiembrie și nu merg la școală.

Merg împreună cu mama și tata la cimitir la bunica și la alte rude pe care nu le cunosc.

Îmi place cimitirul pentru că are pe jos pavele albe și negre, ca la șah, iar eu mă joc mereu sărind pe ele. Însă anul trecut am făcut din greșeală o doamnă să se împiedice, și ai mei mi-au spus să încetez. Așa că acum mă plictisesc foarte tare la cimitir. Piatra de pe mormântul bunicii e urâtă, are deasupra un îngeraș cu o față cam prostuță, iar ea nu credea în îngeri, chiar dacă mie-mi spunea mereu „îngerașule".

Dar azi niște copii joacă fotbal pe esplanada din fața cimitirului. Unii dintre ei sunt colegi din clasa mea. Este și unul mai mare care deranjează mereu ora și se bate cu toți la școală. Îl recunosc după geaca albastră cu numele imprimat pe spate. Filippo. E singurul care are geaca așa. Cine știe de unde a cumpărat-o.

E și Chiara, care s-a așezat pe micul zid din jurul parcării. O întreb pe mama dacă pot rămâne cu ei în timp ce ea și tata discută cu ceilalți părinți.

– Bine, dar să nu te îndepărtezi.

Mereu îmi spune așa. Unde crede că aș putea să mă duc?

Mă apropii de Chiara, care stă de vorbă cu o altă fată dintr-a patra. Mă salută, dar apoi se întorc repede la conversația lor. Oricum pe mine mă interesează mai mult fotbalul. Într-a doua am făcut un an antrenamente într-o echipă mixtă. Eram portar. Apoi nu m-am mai dus pentru că mi-au spart ochelarii cu mingea. Dar eu aș vrea să mai joc pe ascuns.

Băieții formează echipele. Nu reușesc să-i număr, pentru că de la depărtare mă încurc puțin, dar îl aud pe Marco, unul dintre colegii mei, care spune că trebuie să plece. Părinții lui au terminat cu cimitirul. Eu aud mereu toate cuvintele, chiar și de departe, și la fel și zgomotele. Când trece ambulanța, o aud înaintea tuturor, la

școală, acasă și în orice alt loc. Olga, doctorița mea, spune că mi s-a dezvoltat auzul pentru că nu văd bine. Dar nici măcar gândindu-mă la asta nu mă simt prea norocoasă.

Însă, dacă Marco pleacă acasă, pot juca eu. Mă apropii de grupul de băieți și întreb dacă pot să-l înlocuiesc.

Filippo mă privește peste ochelari. Poartă și el, dar nu-mi dădusem niciodată seama pentru că sunt din cei transparenți.

– În niciun caz. Ești fată. Nu știi să joci.

– Nu-i adevărat. Am fost un an portar. Întreabă-l pe el!

Arăt spre un alt coleg din clasa mea, Kevin. Ceilalți se uită la el.

– Da, e adevărat, era cu mine în echipă. Dar...

nu știu...

Cred că îi e frică să nu greșesc și să încasez un gol.

– Știu să și plonjez, îi spun lui Filippo. Pune-mă în poartă!

El mă privește cu o expresie neîncrezătoare. Ceilalți tac mâlc, în afară de unul care se plânge că sunt fată.

– Dacă nu vrei să joci, du-te acasă! îi aruncă Filippo, împingându-l.

Cel care s-a plâns se supără, dar rămâne. În timp ce ei se gândesc ce să facă, eu mă îndrept spre poartă, care e un loc de parcare pentru o mașină, încadrat de două geci făcute sul și așezate pe jos. Ceilalți băieți termină de făcut echipele, și iubitul (sau fostul iubit) al Chiarei scoate un fluier din buzunarul blugilor. Începem să jucăm.

Echipa noastră e mai bună, jucătorii ei sunt mereu grupați lângă poarta adversă încercând să dea gol. Însă, pe neașteptate, unul dintre ceilalți ia mingea și vine spre mine, cu toți ceilalți țipând în jurul lui. Ca să fiu mai sigură, ies. Șutul e foarte slab, dar aproape că pierd mingea pentru că am văzut-o un pic cam târziu, îmi scapă printre mâini și, dacă ajunge în poartă, ăștia mă omoară. Dar reușesc s-o opresc și șutez imediat.

Filippo trișează. Lovește cu piciorul și cu cotul și nu pasează niciodată mingea coechipierilor lui. Îmi dau seama de asta pentru că, atunci când trece el, ceilalți sfârșesc pe jos sau urlă „fault!“. Dar unul dintre colegii mei sare pe el și, după un moment de confuzie, înțeleg că Kevin a dat gol, pentru că ai noștri țipă și aleargă pe tot terenul cu tricoul peste cap precum fotbaliștii adevărați. Fac și eu la fel. Mi se agață-n ochelari, dar ce mai contează?

Jocul se reia însă repede, și nici nu apuc să mă așez în poartă, că Filippo apare în viteză cu mingea la picior și nu sunt decât eu să apăr poarta. Mă trec toate transpirațiile, iar ochelarii încep să mi se aburească. Nu plâng, doar mi-e cald, dar nu reușesc să văd bine ce se întâmplă. Mă pregătesc să parez șutul. Într-o clipă îl văd pe Filippo pregătindu-se să tragă la poartă fără să se oprească din alergare, apoi o lovitură puternică mă ia prin surprindere în umărul stâng și simt cum mingea sare lângă mine. Încerc să nu mă gândesc la durere și s-o prind cu mâinile, dar văd doar ceva alb care plutește între mine și poartă. Îl ating. Ceilalți încep să urle „autogol!“ și sărbătoresc alergând cum făcuserăm noi înainte.

Colegii mei de echipă se apropie furioși, vorbesc toți odată, iar eu... mingea aia chiar n-am văzut-o venind. Poate e mai bine să nu mai joc. Îmi ridic geaca pe care o lăsasem pe jos lângă celelalte și mă duc spre mașina părinților mei, dacă-mi amintesc unde e. Nu încearcă nimeni să mă oprească. N-o salut nici măcar pe Chiara. În spatele meu îl aud pe Filippo care le spune tuturor:

– Hai, s-o luăm de la început! Cine vrea să stea în poartă?

Cosimo, de ce nu-mi dai o mână de ajutor?
Îți plăcea să te joci cu ceilalți copii din Ombrosa, chiar dacă în realitate erau niște mici tâlhari, iar tu țineai mereu de șase, de-acolo de sus, dintre crengi. Vezi, toți au un prieten care-i ajută, în schimb eu nu-l am decât pe Optimus Turcaret, care nu poate vorbi și mi se pare că joacă foarte prost fotbal. Trebuie să mă ajuți pentru că tu ai banda de hoți-copii, și pe Viola, și un frate, iar eu nu, și, dacă nu mă ajuți, îți fac fratele să dispară din carte, cu forța gândului, și-l fac să se nască la mine, chiar dacă nu știu cum faci să ți se nască un frate.
Dacă mă gândesc mai bine, tu nu ești unde e și bunica mea? Care a venit să stea în copacul cu uriașul când i-au tăiat cireșul din grădină? Așa că acum ai și o bunică cu care să-ți petreci timpul, deci, știi ceva? Trebuie să-i spui să-mi trimită un semnal, o lumină, ceva. Ceva frumos. Altfel n-o să cred că e acolo și că într-adevăr încercați să mă ajutați.
Cosimo, nu-i așa că-mi dai o mână de ajutor?

7

Să joc fotbal cu băieții

– Ce aibi?

Estella a învățat foarte bine limba noastră, dar uneori mai greșește câte un cuvânt. Mă privește din cămăruța îngrijitorilor, cea din holul de la intrarea în școală, iar pentru o clipă ochii ei mă înspăimântă din nou.

– Nimic. De ce?

– Zici că ți-a murit pisica.

– Optimus Turcaret e foarte bine, mulțumesc.

Estella nu se înțelege cu Optimus Turcaret pentru că e convinsă că-și face nevoile în grădina de legume plantate pentru proiectul bio, când vine să mă aștepte la ieșirea din școală. Dar, chiar dacă nu-i place pisica mea, își dă mereu seama când ceva nu e în regulă. Și ea are al treilea ochi.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

Intru în cămăruță, mă așez în scaunul cu roți și încep să mă învârt cu el împingându-mă cu picioarele.

– Nimic. Doar că fac o grămadă de prostii.

Estella mă dă jos de pe scaunul ei, se așază în locul meu și se apucă să scotocească în fundul unui sertar după croccantellele cu cartofi pe care le confiscă de la ceilalți copii. Îmi întinde un pachet și ronțăim un pic împreună.

– Tu mereu faci prostii, Mafalda. Așa ești tu.

Mă opresc pentru o clipă din mâncat și mă uit la picioare.

– Nu. E pentru că nu văd.

Îmi pune un pătrățel sub nas.

– Câte sunt?

– Unul.

– Atunci, vezi.

Le răstorn pe cele din care mâncam în coșul de gunoi de sub birou și aproape că izbucnesc în plâns.

– Ce contează câte croccantelle văd?! Eu vreau să joc fotbal. Vreau să văd mingea când vine.

– Și eu vreau să mă duc pe Lună mâine-dimineață.

Când face așa, îmi vine să-i dau un pumn în nas. Dar apoi îmi zâmbește cu rujul ei fucsia, și-mi vine și mie să râd, pentru că mă gândesc că mâine ar putea să nu vină la școală și să mă sune să-mi spună că e pe Lună.

Și ea se oprește din mâncat.

– Mafalda, nu știi că nu e așa de important să vezi un lucru sau altul?

– Cum să nu? E important să văd mingea dacă vreau să joc fotbal.

– E atât de important pentru tine să joci fotbal?
– Da, îmi doresc foarte mult.
– Atât de mult, încât mori dacă nu joci?
Mă gândesc puțin.
– Hm, poate nu chiar atât de mult.
– Atunci, nu e esențial.
Estella aruncă ambalajul de croccantelle gol.
– Ce înseamnă esențial?
Se șterge pe mâini cu un șervețel din hârtie, apoi își ia geanta și scoate din ea o cărticică. O răsfoiește și-mi face semn să mă apropii așa cum face mereu, cu mâna care se deschide și se închide în grabă. Mă duc în spatele ei și încerc să citesc, dar nu reușesc. Pentru mine cuvintele din cărți sunt prea mici, sunt furnicuțe negre și nemișcate care nu vor să spună nimic.
– Ce e?
Estella citește cu voce tare.
– „Rămâi cu bine! zise vulpea. Iată care-i secretul meu. E foarte simplu: doar cu inima vezi bine. Ochii nu pot să pătrundă esențialul din lucruri."
– E *Micul prinț*!
– Exact. N-ai citit pe foaie, dar ai înțeles ce carte e.
– Dar ce legătură are cu mine? Eu nu știu ce e esențial.
– Știi ce era pentru micul prinț?
– Cred că trandafirul lui.
– Și putea să-l vadă?
– Nu, pentru că-l lăsase pe planeta lui.
Rămânem în liniște o vreme. Aștept să-mi explice mai bine. Dar nici vorbă. Estella se ridică în picioare, îmi pune mâinile pe umeri și zice:
– Găsește-ți trandafirul, Mafalda! Ceea ce e esențial pentru tine. Un lucru pe care-l poți face și fără ochi.
Mă întoarce spre hol și mă împinge afară. Și închide ușa cămăruței. Aud prin vizor că începe să cânte o melodie de Marco Mengoni[2]. După asta înțeleg că trebuie să plec și-mi dau seama că am întârziat foarte mult la ora de religie. Care e extrem de plictisitoare. Mulțumesc, Estella.
Când ajung aproape la capătul coridorului, o aud deschizând ușa și zicând tare:
– Și să nu mai aruncă niciodată mâncarea! Data viitoare o scoți din gunoi și o iei acasă pentru motanul tău urât!

„Un lucru pe care să-l pot face și fără ochi". Sunt întinsă pe pat, cu carnetul meu deschis pe genunchi și cu Optimus Turcaret încălzindu-mi picioarele. E greu. Nu poți face aproape nimic fără ochi. La naiba! De ce m-am pricopsit tocmai eu cu norișorul Stargardt?
Tai cu o linie cuvintele „Să joc fotbal cu băieții", arunc caietul sub pat și sting lumina.
În dimineața asta cireșul are părul șaten cu șuvițe blonde, ca mama. Unu, doi, trei... treizeci, patruzeci, șaizeci...
O sută douăzeci de pași.
Sunt șaizeci de metri între ochii mei și cireș.

---

[2] Compozitor și cântăreț italian (n. 1988), care a câștigat în 2013 Festivalul de la Sanremo cu melodia L'essenzialle (n.red.)

PARTEA A TREIA

Cincizeci de metri

8

Să nu fiu singură

Sunt foarte bună la jocul de-a baba-legată-la-ochi.

Știu că jocul nu se numește așa, dar nu-mi place cuvântul ăla, „oarba". Prefer „legată la ochi", pentru că rămâi în beznă doar cât timp durează jocul. Mi-ar plăcea să visez că mă joc de-a baba-legată-la-ochi, să mă trezesc și să descopăr că încă am eșarfa peste ochi, așa aș putea s-o scot și să văd din nou bine.

Ceilalți copii nu vor niciodată să se joace cu mine de-a baba-legată-la-ochi, cred că-i păcălesc, pentru că reușesc să-i prind chiar și cu ochii acoperiți. Chestia e că folosesc un truc: stau nemișcată în mijlocul lor și ascult dacă se mișcă cineva. Așa e foarte ușor să-l prinzi pe cel care s-a mișcat. Nu trebuie decât să mă duc repede spre locul de unde s-a auzit zgomotul. Și nimeni nu se așteaptă la asta. După câteva ture, ceilalți se supără, spun că eu văd pe sub eșarfă și încep să se joace cu cărțile de *Dragon bol*, iar la ăsta nu pot să păcălesc pe nimeni. Nici măcar să vreau, pentru că nu pot citi.

Așadar, mă joc singură în grădină. Mama mă lasă să stau aici cât timp își face duș, dar trebuie să mă întorc
în casă înainte să se șteargă. Mama se spală într-o viteză și nu folosește nici măcar uscătorul de păr, ca să mă poată supraveghea repede-repede, așa că nu pot sta aici decât opt sau nouă minute, cam așa. I-am luat din dulap o eșarfă foarte fină, închisă la culoare, așa nu pot vedea prin ea nici măcar din greșeală, și mi-am legat-o la ochi. Acum vreau să merg de la umbrarul cu unelte de grădinărit până la gardul din lemn din fundul curții, fără să cad și fără să întind brațele precum un zombi. Nu știu de ce mă joc așa, dar am chef să încerc să merg cu ochii închiși. Primele dăți mă speriam imediat și-mi scoteam legătura de la ochi după doi pași mici-mici. Acum însă merg liniștită. Când mergi cu ochii închiși te simți ciudat, parcă înoți printre frunzele lichide și negre ale unui copac, iar crengile lui încearcă să te oprească, dar cu blândețe, fără să-ți sfâșie tricoul. Și tu continui, simțindu-te în pericol, dar și liniștită, singură, dar și supravegheată de cineva despre care nu știi cine e, și nu e mama de la balcon.

Bunica spunea că nu ai cum să înțelegi lucrurile dacă nu le încerci. Așa că încerc.

Ating ușor cu vârfurile degetelor tufele uscate de hortensie care se întind de-a lungul gardului ce împrejmuiește curtea, le folosesc ca punct de reper ca să nu ajung în mijlocul grădinii. Când merg cu ochii închiși greșesc mereu direcția, chiar dacă sunt convinsă că merg drept. După câțiva pași, ceva blănos mi se gudură pe lângă picioare și mă blochează: e Optimus Turcaret, trebuie să mă opresc ca să nu calc pe el și ca să-l mângâi. Îl iau în brațe și ajung până în capătul grădinii

simțindu-l cum toarce la pieptul meu. E cald și greu. Dacă n-aș ști că e gri, aș jura că e unul dintre motanii ăia roșcați dolofani-dolofani, cu capul uriaș și gâtul gros. Cine știe de ce motanii cu blana roșcată sunt mai grăsuți decât ceilalți? Îmi vine în minte o întrebare: cum poți să recunoști culorile pe întuneric? Va trebui să-i întreb pe mama și pe tata.

Ating cu vârful piciorului un lemn din gard și mă opresc. În timp ce mă gândesc dacă să mă răsucesc și să mă întorc pe unde am venit sau să merg pe lângă gard, aud frâna unei biciclete care scrâșnește foarte aproape de mine. Probabil cineva s-a oprit în parcarea din spatele clădirii.

– Bună!

Îmi scot imediat eșarfa de la ochi. Lumina amiezii mă izbește făcându-mă să văd steluțe, dar îmi pun repede ochelarii și-l văd pe Filippo în geaca lui albastră, pe o bicicletă galbenă care pare de femeie, dar nu are coșuleț. Stă cu picioarele depărtate și pumnii în șolduri, în vârful picioarelor, ca să nu cadă de pe bicicleta aia care poate e a unei persoane adulte – sora sau poate mama lui. Poartă aceeași geacă pe care o avea și pe 2 noiembrie, chiar dacă a trecut mai mult de o lună și începe să fie friguț. Cred că-i place mult să aibă numele imprimat pe spate. Așa pot să-l recunoască toți și să știe cine e.

Aș vrea să mă întorc în casă și să nu vorbesc cu el. Mi-e teamă să nu mă lovească, așa cum face cu toți, chiar dacă m-aș apăra. Îl strâng la piept pe Optimus Turcaret. Nu cred că m-ar proteja dacă s-ar isca vreo încăierare. Asta fac câinii. Pisicile sunt oportuniste. Și nu știu să coboare din cireși.

– Tu știi de ce pisicile nu știu să coboare din cireși?

Întrebarea îmi iese așa, pe nepusă masă. Bunica mi-a spus că nu există întrebări proaste, dar eu mă simt acum un pic proastă.

– Cum?

Filippo își sprijină mâinile pe ghidon și pune frână, chiar dacă stătea deja pe loc. Pare foarte surprins de ceea ce l-am întrebat.

– Nimic.

– Locuiești aici?

– Nici măcar nu știi cine sunt.

– Ba știu. Ești fata de la fotbal.

– Sunt Mafalda.

– Eu sunt Filippo.

Îl pun jos pe Optimus Turcaret.

– Știu.

Filippo se apleacă într-o parte cu toată bicicleta și strecoară o mână printre scândurile gardului ca să-l mângâie pe Optimus Turcaret. Sunt puțin nervoasă, pentru că mi-e teamă să nu-i facă rău. Dar Filippo îl scarpină după urechi, iar lui Optimus Turcaret pare să-i placă.

– Cum îl cheamă?

– Optimus Turcaret.

– Are și nume de familie?

– E un nume dublu. E dintr-o carte.

– A, da? Ce carte?

– N-o știi. E de oameni mari. E cartea preferată a tatălui meu.

– Și tatălui meu îi place să citească. Îmi citea mereu o poveste înainte de culcare.

– Și al meu îmi citește.

Nu mi se pare frumos să-l întreb de ce a spus „citea“. Poate părinții lui au divorțat, iar tatăl nu mai locuiește cu ei. În general, cei care au părinții divorțați se supără dacă-i întrebi. Așa că tac chitic.

– Deci, ce carte e?
– Care?
– Preferata tatălui tău.
Nu prea vreau să-i spun, dar și-a pus din nou pumnii în șold și mă înspăimântă un pic.
– *Baronul din copaci.*
– Ai citit-o?
Nu înțeleg de ce-l interesează atât de mult.
– Da. Mi-a citit-o tata.
– Atunci, n-ai citit-o tu.
– E același lucru.
Filippo își sprijină bărbia în mâini și coatele de ghidon.

– Ți-a citit-o el pentru că tu ești oarbă?
Simt cum roșesc până în vârful nasului, și ochelarii mi se aburesc.
– Nu sunt oarbă.
Îl iau în brațe pe Optimus Turcaret ca să mă întorc în casă, dar îmi cade eșarfa mamei și nu reușesc s-o găsesc imediat.
– Dar vezi foarte puțin, nu-i așa?
Nu-i răspund și mai caut câteva secunde eșarfa, atingând iarba rece și uscată cu mâna liberă. În cele din urmă, mă hotărăsc să renunț și să plec.
Îi întorc spatele lui Filippo. A fost rău, eu nu l-am întrebat nimic despre părinții lui divorțați. Aud un zgomot amestecat de pedale și lanț de bicicletă care se lovesc unele de altele, apoi o bufnitură și pașii lui care mă ajung din urmă pe iarba uscată din grădină.
– Ieși! îi arunc fără să mă întorc.
– Poftim!
Când cineva îți spune „poftim!“, de obicei îți dă ceva, așa că întind o mână în ceață și ating un obiect dintr-un material moale și fin. Eșarfa.
– Mafalda!
Vocea mamei care mă strigă îngrijorată de la ușa-fereastră. Cred că au trecut mai mult de opt sau nouă minute de când a intrat la duș. Simt nevoia să fug repede înăuntru pe ușa din față, dar apoi îmi amintesc că, atunci când cineva îți ridică ceva de jos, ceva pe care nu-l mai găseai și care nu era al tău și pe care îl luaseși fără să ceri voie, trebuie să spui „mulțumesc“.
Mă opresc pe potecă și văd o pată albăstruie neclară îndepărtându-se.
Nu-mi vine să-i strig „mulțumesc“ cu mama care se uită la mine de sus.
– Vino înăuntru!
Intru în casă. Cu o clipă înainte ca ușa grea să se închidă, aud trecând pe stradă o bicicletă care sună veselă din sonerie și continuă să facă ding-ding până când sunetul e prea *departe* până și pentru mine și pot doar să-mi imaginez încotro merge stăpânul acelei sonerii, care pare atât de fericit și de liber. Mi-aș dori să-l chem înapoi, să-i spun să mă ia și pe mine pe portbagajul bicicletei, pentru că a trecut foarte mult timp de când nu mai merg în viteză pe bicicletă și nici nu mai alerg. Dar el e liber, are ochelari transparenți și poate merge unde vrea. Eu, în schimb, sunt la închisoare, de parcă aș fi fost arestată de *Scotland iard*, doar că

gratiile sunt făcute din ceață, iar colegii mei de celulă au fugit cu toții.

Fără să-mi dau jos halatul, mă întind pe pat în camera mea și-mi iau carnetul. Îl deschid la a doua pagină, cea cu lucrurile importante. Tai cu o linie neagră „Să nu fiu singură".

În dimineața asta, pe banca mea e un bilețel împăturit în patru.

Când l-am văzut am crezut că e un fluture din ăla alb, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că e imposibil. E deja prea frig pentru fluturi, au plecat toți în vacanță sau poate în trunchiul unui copac precum bunica și uriașul ei.

Eu nu primesc niciodată bilețele. De fiecare dată când învățătoarea se întoarce să scrie ceva pe tablă, colegii mei încep să arunce cu pachete de șervețele pline de bilețele. Ca să-și spună habar n-am ce. Spre mine nu aruncă. Eu stau în prima bancă, altfel nu văd să citesc nimic la tablă și pierd toate temele pentru acasă, dar aud bilețelele zburând în spatele meu, și din când în când un pachet mă lovește în spate și cade pe jos cu un zgomot sec. O dată, când m-am întors să-l ridic, învățătoarea m-a văzut și m-a certat, pentru că a crezut că eu l-am scris. Ceilalți au început să râdă, și așa am hotărât să nu mai bag în seamă bilețelele.

Însă bilețelul ăsta e doar pentru mine, stă pe banca mea ca un fluture așezat pe o floare. Mă duc să-l citesc în baie, pentru că e numai pentru mine, și-apoi nu vreau să mă vadă colegii de clasă citind – mi-e rușine. Ca să citesc chiar și scrisul foarte, foarte mare trebuie să mă apropii foarte, foarte, foarte mult de foaie, ca oamenii bătrâni de la supermarket care nu reușesc să citească termenul de expirare de pe pungile de salată. Numai că eu nu sunt bătrână. Tata mi-a cumpărat o lupă. Zice c-o pot folosi precum *Șerlocholms*, detectivul pe care-l întâlnim mereu în cărțile lui și în filme. Dar eu nu vreau în ruptul capului s-o folosesc în fața altora. Așa că mă duc în baia fetelor cu biletul într-unul din buzunarele șorțului și cu lupa în celălalt și mă închid înăuntru.

Desfac bilețelul. Scrie: „Când răspunzi la întrebări te înroșești toată. Ești mica mea prințesă, ba nu, mica mea baroneasă".

9

Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă păşeşti în afară, cazi în lavă şi mori

Iarna, cireşul de la şcoală e foarte trist.

Frunzele lui pleacă în vacanţă împreună cu fluturii, iar uriaşul care locuieşte înăuntru îi strânge toate florile ca să-şi facă o pătură colorată.

În lipsa frunzişului său bogat, nu reuşesc să-l zăresc de departe. Doar de la o sută de paşi. Din fericire, chemarea Estellei mă face să înţeleg că aproape am ajuns, chiar dacă oricum m-ar anunţa tata. La început eram prea mică să vin singură la şcoală, acum am norişorul Stargardt şi n-o să mă mai lase niciodată să plec singură fără un adult. Dacă Optimus Turcaret ar fi un căţeluş, precum basetul pe care-l avea Cosimo în carte (care apoi, în realitate, nu era al lui, ci al Violei), ar putea să mă conducă el. Aş vrea să încerc să-l antrenez, dar nu e prea inteligent. Numai că eu îl iubesc oricum pentru că mă aşteaptă la ieşirea din şcoală, şi nimeni nu mai are un pisoi care să-l aştepte la ieşirea din şcoală.

Când se sună la ora unu, ar trebui să stăm în rând, doi câte doi de mână, însă clasa mea iese în dezordine, iar învăţătoarea nu reuşeşte niciodată să verifice dacă pleacă toţi cu părinţii care trebuie. Estella mă însoţeşte fix până la poartă – au rugat-o părinţii mei. Însă azi ea nu e. Mă duc în cămăruţa oamenilor de serviciu să întreb dacă ştie cineva unde e, şi îngrijitorul mai bătrân, păros şi cu tricoul mereu murdar de sos, îmi spune că a plecat mai devreme ca să meargă la un control. El nu ştie la ce control. Nici măcar nu mă întreabă dacă vreau să mă însoţească până la poartă. Îngrijitorul ăsta stă mereu închis în cămăruţă, îşi face cafea şi nu-i pasă de copii, în afară de momentele când se lovesc, pentru că el e cel care trebuie să-i cureţe cu spirt şi să pună plasturele, şi atunci doare şi mai tare.

Ies de la şcoală şi mă opresc imediat cum am ieşit pe poartă. Mama şi tata vor să-i aştept acolo. Uneori întârzie câteva minute pentru că lucrează amândoi într-un alt sat şi trebuie să vină repede cu maşina ca să mă poată lua la timp.

Nu mai e aproape nimeni în jur. Autobuzul şcolii a plecat, iar maşinile celorlalţi părinţi pleacă şi ele una câte una. Un grup de băieţi cu bicicleta trece pe lângă mine, şi mi se pare că, în toată hărmălaia şi ţipetele lor, aud o sonerie cunoscută. Când iese din grup, care pentru mine e un ghem de culori mişcându-se toate împreună pe linia albă a trotuarului, recunosc şi zgomotul frânelor, şi geaca albastră.

– Bună!

– Bună!

– Îi aștepți pe părinții tăi?

Ca și mai deunăzi, o mângâiere delicată-delicată îmi trece printre glezne. Îl iau în brațe pe Optimus Turcaret și hotărăsc, fără să mă gândesc prea mult, să pornesc pe jos spre casă.

– Nu. Îl așteptam pe el.

Filippo îi mângâie capul lui Optimus Turcaret când trec pe lângă el, dar eu merg cât pot de repede de-a lungul străzii, iar el rămâne în urmă. Mama o să se supere rău când o să ajungă și n-o să mă găsească, o să creadă că m-a răpit cineva, dar merg mai departe. Vreau ca Filippo să creadă că mă duc acasă singură și că fac asta în fiecare zi. Deci trebuie să par foarte liniștită. Dar, dacă mă întâlnesc acum cu mașina mamei sau a tatei, dau de belea și mă fac și de râs în fața lui. Așa că, în loc să merg drept înainte, o iau pe prima la dreapta și apoi cotesc din nou pe o altă străduță.

Aud cum bicicleta lui Filippo frânează din nou lângă mine.

– Pe ce stradă o iei? mă întreabă pedalând foarte încet.

Uitasem că știe unde locuiesc. Roșesc toată și nu răspund.

– Cred că te rătăcești. Te însoțesc.

– Nu, mulțumesc.

Nu înțeleg de ce mă urmărește. Poate vrea să mi-l ia pe Optimus Turcaret. Mi se pare că îl place mult. Trebuie să schimb drumul și să scap de el. Însă n-am fost atentă și nu mai știu pe unde trebuie s-o iau. Încerc să citesc indicatorul cu numele străzii, dar în loc de cuvinte văd obișnuitele furnici negre.

Filippo e tot în spatele meu.

– Ți-am spus c-o să te pierzi. Hai cu mine, te însoțesc!

– Nu.

– Nu vrei să mergi acasă?

– Nu. Fac o plimbare.

Îmi vine în minte jocul traseelor ciudate. Urc pe marginea trotuarului și încep să-l joc. Filippo mă urmează.

– Ce faci?

– Un joc.

– Ce joc?

– Trebuie să mergi drept pe o linie și, dacă pici într-o parte, cazi în lavă și te mănâncă crocodilii.

– Crocodilii sunt în lavă? Și cum reușesc să trăiască acolo?

– Nu contează. Mă prefac. Dar, dacă pici, pierzi.

– Și cât timp trebuie să rezișt?

– Nu știu. Cât poți.

– Un joc prostesc.

Filippo apasă iute pedalele și se îndepărtează fără să mă salute.

Poftim, m-am făcut de râs și m-am și pierdut! Ca să fiu sigură, mă joc mai departe de-a traseele ciudate, pentru că mi se pare că aud încă bicicleta lui Filippo, și, dacă se întoarce, trebuie să pară că într-adevăr fac o plimbare.

Ajung acasă aproape din întâmplare, la o oră după ieșirea de la școală. Ăsta e un alt lucru pe care pot să-l fac, să calculez în cap timpul care trece. Dar nu mă ajută cu nimic acum.

La ușa clădirii de apartamente o văd pe mama cu telefonul mobil lipit de

ureche. De îndată ce mă vede, aleargă spre mine, se aruncă în genunchi și mă îmbrățișează atât de tare, încât aproape nu mai pot respira.

– Am fost moartă de îngrijorare. Slavă Domnului că ești bine! Ce ți s-a întâmplat?

Tata coboară scările în viteză și mă strânge și el în brațele lui puternice. Nu reușesc să le mărturisesc imediat că am plecat singură, fiindcă știu că m-ar certa sigur. Amândoi mă privesc cu o expresie de îngrijorare pură, și atunci le spun adevărul. Pe jumătate.

– Am vrut să mă întorc acasă singură, dar m-am pierdut. Iartă-mă, mami!

Încerc să fac și eu o față îngrijorată și tristă. De obicei funcționează.

De data asta însă nu. Tata izbucnește:

– Ți-am spus de o mie de ori să aștepți în fața școlii! Nu te poți întoarce singură, știi asta.

Mama îi așază o palmă pe braț și-i spune:

– Giovanni.

Mama face mereu așa când se întâmplă ceva serios, adică atât de important, încât tata se înfurie. Așa îl calmează. Alteori îi spune „Giò, iubire". Așa că tata urcă în casă călcând apăsat pe fiecare treaptă și bombănind.

Urcăm și noi în casă, și simt deja de pe palier mireasma de pizza cu crenvurști, care e preferata mea. Mama mă duce în bucătărie și îmi dă o felie uriașă, chiar dacă am făcut-o să fie moartă de îngrijorare. Îi dă una și tatei, care nu-i mulțumește, dar îi pune palma pe braț, în vreme ce ea stă aplecată peste farfuria ei cu spatula de pizza, și-o privește. Îmi vine în gând că, în momentul ăsta, mama și tata sunt aproape prieteni.

E seară. Îmi pun pijamaua albastră și-l iau în brațe pe Optimus Turcaret. Mă apropii de fereastra camerei mele, dar pe el nu-l sprijin de pervaz ca să nu-i fie frig. Mă uit afară.

Pentru o clipă, inima-mi tresare și bate foarte repede sub bluza de pijama. Nu văd Steaua Polară. Luna da, e chiar în fața mea și strălucește ca un lampion. Dar steaua, care de obicei e acolo, aproape de ea, nu. Nu reușesc s-o disting. Aș vrea s-o strig pe mama, să-i spun că chibritul lui Iisus s-a stins, dar apoi mă hotărăsc să tac. Mijesc ochii, închid unul, apoi pe celălalt. Nimic. Cerul albastru-închis îmi pare curat, neted, fără nori. Norii îi am în ochi și mi-au acoperit Steaua Polară. De Crăciun am să cer cadou o lampă din aceea care proiectează stele pe tavan, tavanul e mai aproape decât cerul, așa poate mai reușesc să văd vreuna, cinci–șase sau poate chiar paisprezece–cincisprezece. Însă între timp știu ce trebuie să fac: mă duc să-mi iau carnețelul, îl răsfoiesc și apoi tai cu carioca neagră rândul unde scrie „Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă pășești în afară, cazi în lavă și mori".

Cosimo, când îmi dai o mână de ajutor?

Știi, zilele-astea mi s-a părut că aproape mă ajutai, nu știu nici eu de ce. Dar apoi se întâmplă mereu ceva urât, și atunci înțeleg că nu ești cu mine, că joci șah pe o creangă cu bunica mea, cu căciula ta de blană pe cap, și nici nu-ți pasă de mine. Tu ești la căldurică, în căciula ta de blană, în schimb eu trebuie să fug de monștri din întuneric, care, dacă mă prind, mă înghit, și-atunci cum mai reușesc să scap? Îmi spui, Cosimo?

Și când se termină lupta?

Crăciun.

Și plouă. Ce porcărie!

Eu aud tare zgomotul ploii, foarte tare, și acoperă orice altceva. Stau la fereastra camerei mele și aburesc geamul cu răsuflarea. Apoi desenez cu degetul o steluță. Geamul e rece sub fruntea mea. Îmi pare că sunt într-o altă lume, cu ploaia care-mi bate în inimă.

N-o aud nici măcar pe mama care mă cheamă să deschid cadourile. Îmi dau seama doar când îmi pune o palmă pe umăr și-mi spune că e timpul. Și-mi dau seama că n-am spus nimănui să-mi dăruiască lampa care proiectează stele.

E dimineață, târzior, și în curând va trebui să-mi pun o rochiță în carouri roșii și albe care-ți iau ochii ca să merg să luăm prânzul cu unchiul și mătușa. Din fericire, va fi și vărul meu Andrea cu Ravina, logodnica lui indiană. Cu ei mă distrez măcar cât de cât. Nu mă uit la rochie, care e întinsă bine pe patul meu, și mă duc după mama în camera de zi. E un miracol că pomul nostru de Crăciun mai e viu. Părinții mei nu se prea pricep la plante. Bradul ăsta, pe care l-am pus lângă ușa-fereastră ca să aibă lumină, are deja atâtea ace uscate, încât pare că nu mai poate să țină nici măcar globurile de sticlă foarte ușoare. Și totuși vânzătoarea de la centrul comercial a zis că are să țină până la primăvară. Dar Optimus Turcaret n-ar fi trebuit să facă pipi în ghiveci. Nu l-am văzut, dar simt mirosul. Mă așez pe covorul de lângă brad și încerc să-mi dau seama dacă darurile au scăpat. Mi se pare că sunt în regulă. Tata le-a pus sub crengile cele mai joase ieri-noapte, crezând că eu dorm. Dar cum să poți dormi când vine Moș Crăciun? Știu că nu există sau cel puțin că nu reușește să treacă el singur într-o singură noapte prin casele tuturor copiilor și le încredințează această sarcină mamelor și taților, dar tot e un lucru frumos de imaginat când ești în pat, pe întuneric, în noaptea de Crăciun. Crezi în el sau nu, Crăciunul sosește pentru toți. Și pentru cei ca mine, care fără ochelari văd doar luna.

Mama îmi pune în mâini cadoul ei. E un pachet mic, auriu, lipit foarte bine, cu o fundă roșie împrejur. Înăuntru e un *stic* cu căști pentru ascultat muzică.

– Am pus deja pe el cântecele tale preferate.

E un cadou frumos. Nu mă așteptam la asta.

– Pot să pun și cărți?

Mama se uită spre tata. El îngenunchează lângă mine, pe covor.

– De unde știi că există cărți care se pot asculta?

– Mi-a spus profesorul de sprijin[3].

Tata mă mângâie pe cap așa cum fac eu cu Optimus Turcaret. Nu e o senzație

rea.

– Și ce cărți ai vrea?

Îl privesc împingându-mi ochelarii pe șaua nasului cu degetul arătător.

– Preferata ta.

Tata zâmbește.

– Bine. Dă-mi un răgaz de câteva zile. O să ți-o descarc.

Apoi îmi dă cadoul lui. E mai mare decât al mamei, e moale și delicat. Îl desfac încet. Sper să nu fie un pulover. Când rudele îți fac cadou haine, greșesc mereu măsura și de obicei cred că-ți place o culoare pe care tu de fapt o urăști. Dar nu poți să le spui așa ceva, ar însemna să fii needucat. Și-apoi, de fiecare dată când mergi la ele în vizită, trebuie să-ți pui puloverul pe care l-au greșit.

Dar ăsta nu e un pulover. Scot dintre bucățile de hârtie ruptă o pătură mare foarte colorată și o desfac pe genunchi. Sunt pătrate de lână cusute împreună, fiecare de altă culoare: galben, fucsia, verde... Culori frumoase, foarte puternice. Îmi trec palma peste pătură. Lâna nu pișcă precum cea din puloverele alea greșite, e fină și mătăsoasă. Îmi vine să mă înfășor în ea și să rămân nemișcată pe covor, ascultând ploaia.

Ce cadou ciudat din partea unui tată! Cred că și-a dat seama că sunt uimită, pentru că se așază lângă mine și îmi spune că pătura e cadoul bunicii pentru aniversarea mea de 10 ani.

– Lucra la ea și seara târziu, ca să termine la timp cele zece petice. Știi, a început s-o coasă cu puțin înainte de a merge la spital. Îți amintești când am dus-o acolo?

Mă uit la pătură ca să nu-mi vadă tata ochii.

– Da. Apoi mă gândesc la ceva. De ce n-a făcut-o doar din opt bucăți? Ar fi terminat mai repede. Am împlinit opt ani când ea s-a dus să locuiască în copac.

– Îi plăceau surprizele. Nu voia să treacă totul repede, la opt ani. Voia să ai o amintire despre ea și după un pic de timp.

– Voia să se întoarcă?

– Cam așa ceva.

Sunt bucuroasă. Sunt atât de bucuroasă, încât uit să le dau și eu cadourile mamei și tatei. Dar, oricum, nu erau decât două desene cu chipul lor, două portrete pe care le-am făcut pe ascuns uitându-mă bine-bine la fotografia de la căsătoria lor care e în rama de argint de la intrare. O să le pun pe perna lor diseară.

Doar că, înainte să mă pregătesc pentru prânz, îmi dau seama de altceva.

– Dar astăzi nu împlinesc 10 ani.

Mama și tata schimbă o privire. Apoi mama răspunde:

– Ne-am gândit să anticipăm cu câteva luni surpriza. Nu mai puteam să ascundem pătura, era prea emoționant.

Rămân așezați lângă mine în tăcere pentru câteva minute, apoi încep să-și deschidă și ei cadourile pe care și le-au făcut unul altuia. Aș vrea să le spun că am înțeles totul, că au făcut bine dându-mi acest cadou minunat acum. Acum, când încă pot să-l văd. Îmi pun pătura pe spate. Peticele albastre și roșii cad peste papuci. Și brusc îmi amintesc o altă întrebare pe care voiam să le-o pun:

– Când o să fiu în întuneric, o să mă trimiteți la școala de culori?

Ei își mulțumeau pentru cadouri și, când se opresc brusc, îmi dau seama că nu știu ce să-mi spună.

Astăzi Ravina e foarte frumoasă, și-a făcut o coadă împletită într-o parte care îi ajunge până la buric și și-a machiat ochii cu albastru. Are o rochie normală, nu

indiană, și, chiar dacă nu e de aceeași religie cu noi, știe despre biserică. Știe pentru că și ea miroase ca fumul ăla alb pe care preotul îl răspândește peste oameni în timpul slujbei. Când mă vede, mă îmbrățișează tare și-mi dă imediat cadoul ei, un poster cu un flamingo și o broască.

Broasca se află în ciocul păsării, dar încă nu a fost mâncată pentru că, cu membrele din față, o ține strâns de gât. După expresia păsării flamingo se vede că încearcă s-o înghită, dar nu reușește pentru că are gâtul blocat. Sub desen scrie: *Never ever give up*. O întreb ce înseamnă.

– Niciodată, absolut niciodată să nu te dai bătut. Ca broasca asta.

Eu izbucnesc în râs.

– Dar e condamnată!

Ravina mă atinge cu degetul peste nas.

– Nu încă, Mafalda. Nu încă.

– Și când se încheie lupta?

– Când unul dintre ei renunță.

– Tu cine crezi că renunță primul?

Ravina țintuiește posterul cu privirea.

– Nu asta e important. Important e ca niciodată, absolut niciodată să nu te dai bătut.

Mă apropii de poster ca să-l văd mai bine. Broasca pare că nu se simte deloc bine cu capul înăuntrul ciocului și cu piciorușele atârnându-i în jos.

– Da, dar ce chinuială!

– Și-atunci vrei să sfârșești mestecată și digerată?

– Nu! Ce scârbos!

– Și-atunci...

– ... niciodată, absolut niciodată să nu te dai bătut. Am înțeles. Mulțumesc. În seara asta îl pun în cameră.

---

[3] Instructor calificat, însărcinat să faciliteze incluziunea unui copil cu dizabilități într-o clasă dintr-o școală obișnuită (n.tr.)

Știu eu!

Mama își pune tocuri înalte doar de două ori pe an, în afară de dățile când mă duce la doctor: în ziua când ea și tata își aniversează căsătoria, chiar dacă de obicei și-o petrec acasă, la o cină pregătită de ea, și de revelion, adică azi.

O aud țăcănind înainte și-napoi prin bucătărie în timp ce așază paharele și biscuiții sărați pentru aperitiv pe care tocmai i-a făcut împreună cu tata. Mie mi-au dat un crodino[4], apoi m-au expediat în camera mea să mă îmbrac. Mama mi-a pus în păr două panglici strălucitoare și m-a dat cu un pic din parfumul ei, care pentru mine e prea puternic, dar e al ei și-mi place.

În timp ce sunt în fața oglinzii, în camera mea, și încerc să-mi ascund panglicile sub păr, îmi dau seama că mama și tata au început să vorbească despre ceva pe care nu vor să-l aud, pentru că au coborât tonul și șoptesc între ei. Curiozitatea mă împinge să-i ascult pe ascuns, chiar dacă nu-i frumos. Mă apropii în liniște de ușa dinspre hol. Tocurile mamei scot în continuare un zgomot ascuțit. Mă concentrez ca să înțeleg ce spune și de ce vorbește atât de încet.

– O vreme n-o să ne fie ușor.

Se aude un scaun târșâit pe podea. Tata s-a ridicat în picioare.

– Ești sigură?

– Da. N-am ce face.

– Nu poți să-ți iei un concediu?

– Ce sens are? În curând va fi și mai rău. Va trebui să stau cu ea toată ziua.

„Ea“ sunt eu.

Îi aud oftând, țintuiți locului. Nu mai sunt pahare de aranjat.

– Ai vorbit cu șeful tău?

– Am adus vorba despre asta. Zice că nu-mi poate schimba orarul pentru că beneficiez deja de zile libere pentru vizitele medicale ale fetei. Zice că, dacă-mi dau demisia, o să am o lichidare frumușică.

Demisia? Ce înseamnă asta?

– Să sperăm. Când ai termina?

– Pe întâi februarie.

– Bine. Poate așa e mai bine. O să stau mai multe ore la birou. Trebuie să începem să ne gândim și la casă.

Nu înțeleg. Îmi trec multe gânduri prin cap, ca fluturii albi care zboară de colo colo în trunchiul cireșului.

– Agenția mi-a dat niște adrese. De luni începem să vedem câteva apartamente

de lângă școală.

– Le-ai explicat că nu trebuie să fie scări?

– Da. Și că nu avem un buget prea mare.

Îmi scapă un strănut și în bucătărie se face liniște. Pentru o clipă, întreaga casă rămâne tăcută.

– Mafalda, ești gata?

Ies pe hol.

– Da, mamă.

– Atunci, să mergem!

E douăsprezece noaptea și trei sferturi și dorm în patul uriaș al mătușii și al unchiului, în timp ce adulții beau din păhărele mici-mici și vorbesc în șoaptă în camera de zi.

De fapt, nu dorm deloc. Mă gândesc întruna la ceea ce am auzit mai devreme. Dacă vor cu adevărat să ne mutăm, eu ce fac? Ce fac dacă mergem într-o casă de unde nu se vede luna de la fereastra camerei mele? Și n-o să mai văd nici măcar casa bunicii, chiar dacă acum stau acolo vecinii care nu salută. Și Optimus Turcaret? Când mergem în vacanță, îl lăsăm întotdeauna la unchiul și mătușa. Dacă ne mutăm, o să trebuiască să-l lăsăm pentru totdeauna. Nu vreau. Eu sunt micuța lui stăpână.

Trebuie să fac ceva. Lângă pat e rucsăcelul meu cu hainele pentru mâine. Am pus acolo și penarul, foi pentru desenat și *sticul* cu căști pe care mi l-a dăruit mama de Crăciun. Îl caut în întuneric, îmi pun căștile mici și apăs tasta rotundă. Ascult cartea preferată a tatei. Vocea foarte puternică a unui bărbat, care pare bătrân, reia povestea.

„– Unde te duci?

Îl vedeam prin ușa de sticlă cum își ia tricornul și sabia din vestibul.

– Știu eu!

Și alergă în grădină.

N-a trecut mult și l-am văzut pe fereastră cum se cățăra în gorun."

Apăs butonul stop și mă ridic brusc în șezut. Am găsit. Mă duc și eu să locuiesc într-un copac cum a făcut Cosimo. O să mă sui în cireșul de la școală și o să urmăresc lecțiile de la fereastră, ascunsă printre crengi, așa n-o să mă vadă nimeni.

Trebuie să mă organizez, pentru că în curând o să rămân în beznă și nu voi mai putea să car în cireș tot ce-mi trebuie. Am nevoie de un plan. Iau o foaie și penarul din rucsac și pornesc din nou vocea bătrânului.

„Deși nu avea decât doisprezece ani, era îmbrăcat și pieptănat foarte îngrijit, așa cum voia tata să te prezinți la masă: păr pudrat și cu panglică la coadă..."

Îmi notez pe foaie că trebuie să verific ce înseamnă „pudrat", dar panglica pentru păr o am deja. Să continuăm!

---

4 Băutură nealcoolică pregătită după o rețetă tradițională italienească (n.tr.)

PARTEA A PATRA

Patruzeci de metri

12

Să văd cum va fi fața mea de om mare

O oală ca să-mi fac de mâncare
O saltea ca să dorm mai comod
Căștile și sticul *cu muzică*
Pătura de la bunica
Creioane, caiete, gume de șters
O umbrelă mare ca să mă adăpostesc de ploaie
Un...

– Mafalda, ce faci?

Ascund foaia cu lista lucrurilor pe care trebuie să le iau în cireș printre paginile cărții de exerciții. Învățătoarea mă vede, sunt în prima bancă, chiar în fața catedrei, dar se preface că nu s-a întâmplat nimic. Îmi spune doar să fiu atentă la ce explică ea.

Apuc creionul cu dinozaur pe care mi l-a făcut cadou doctorița Olga de parcă aș vrea să încep să iau notițe, iar învățătoarea se întoarce din nou spre tablă.

– Așadar, mușchii se împart în mușchi lungi și mușchi scurți...

Mușchii. Și cui îi pasă dacă sunt lungi sau scurți? Imediat încetez s-o mai ascult, chiar dacă mă uit în continuare spre învățătoare ca să nu mă dau de gol, și între timp recapitulez lista în minte.

O oală ca să-mi fac de mâncare

Încă nu m-am gândit cum o să fac rost de mâncare când o să fiu acolo, sus. Pentru început, aș putea să iau cu mine câteva provizii. Și mai e și problema patului. Aș avea nevoie de o saltea de plajă pe care s-o așez pe două crengi alăturate. Chiara are una pentru două persoane. Părinții ei au adus-o în excursia la lac ultima oară când am mers acolo cu toții, cu tații și mamele. A trecut ceva timp de-atunci, dar ar trebui s-o mai aibă. Sau poate și-au luat alta. Ei sunt destul de bogați. Cine știe dacă Chiara mi-o împrumută? Cred că nu. Nu mai suntem prietene așa bune. Va trebui s-o împrumut fără să întreb. Și Robin Hood făcea așa, nu? Fura de la bogați ca să dea la săraci. Chiara e bogată, iar eu e ca și cum n-aș avea nimic, acum că trebuie să mă duc să locuiesc în copac singură. Dacă aș fi adult, aș putea să-mi cumpăr lucrurile astea cu banii mei, dar, dacă aștept până mă

fac mare, n-o să mai am timp: întunericul din ochii mei crește mult mai repede decât mine.

Mă uit în jur să-mi dau seama cine din clasa mea mai e suficient de bogat încât să pot lua ceva cu împrumut de la el fără să întreb. Trebuie să mă întorc spre ceilalți ca să fac asta, dar oricum învățătoarea e ocupată să deseneze mușchii cu cretă roșie. Colegii mei nici măcar nu-și dau seama că-i spionez, cu toții sunt concentrați să deseneze și ei, dar pariez că nu copiază mușchii de pe tablă. Kevin, care stă în spatele meu, are un creion verde în mână, sigur desenează iubiții lui șerpi. Știu că își dorește unul adevărat, dar nu și-l poate cumpăra. El nu e bogat.

Mai în spate nu reușesc să văd bine ce se întâmplă, dar totul se mișcă, e agitație, o simt. Cred că Chiara și Martina se joacă de-a „adevăr sau provocare" cu cei doi care stau în fața lor, Christian și Lorenzo, și toată lumea din jurul lor râde. Am găsit: Christian
e bogat, are piscină și în fiecare an vine la școală cu un ghiozdan nou *Istpac*.

De pe rândul de la fereastră cineva strănută foarte tare.

– Ce scârboooos! Mi-ai scuipat pe caieeeet! o aud pe Francesca, colega mea care s-a transferat anul acesta din Sicilia.

Biata, are dreptate, colegul ei de bancă e Albertino, zis Grăsunul, un copil scund, dolofan și roz ca o minge, care nu se oprește din mâncat nici după ce se termină pauza. Până și eu reușesc să văd bucățelele de pâine și salată, și petele de maioneză împrăștiate pe caietul lui și al Francescăi: a fost într-adevăr un strănut sănătos.

Învățătoarea se apropie de banca lor și-l pune pe Grăsun să strângă firimiturile și să șteargă mizeria. Îl ceartă că mânca în timpul lecției, iar el între timp scoate de sub bancă o cutie foarte drăguță, roz și
netedă ca el, și toată lumea izbucnește în râs. Cred că în ea își aduce mâncarea. Am mai văzut-o și alte dăți: e genul de caserolă care ține mâncarea caldă, și tata are una la fel în care-și ia mâncarea pentru prânz la serviciu, dar verde. Dacă aș avea și eu una, nu mi-aș mai face griji să-mi încălzesc mâncarea în copac. Dar nu pot să-i iau caserola tatei, are nevoie de ea la serviciu. Trebuie s-o iau pe-a Grăsunului, și-mi pare rău, pentru că nu e foarte bogat. Dar poate așa n-o să mai mănânce decât când e ora de masă. Învățătoarea e încă ocupată cu firimiturile lui. Bine, pescuiesc lista pe care am ascuns-o în cartea de exerciții și scriu tot ce mi-a venit în minte în dimineața asta.

Ne pregătim ghiozdanul ca să putem pleca acasă. Se aude un ciocănit în ușă, și intră Estella cu un anunț.

N-a vrut să-mi spună unde a fost luna trecută, în ziua când nu era la școală.

– Nu te interesează, mi-a aruncat într-o doară. Și apoi, văzând că o fixam cu privirea, a adăugat: La dentist. Am mâncat prea multe croccantelle.

Mi-a smuls un zâmbet, și, când noi două izbucnim în râs, e imposibil să mai discutăm lucruri serioase.

– Copii, fiți atenți o clipă, vă rog: este anunțul despre excursie și trebuie să vă scrieți în caiete ora și locul plecării.

Uitasem că săptămâna viitoare mergem în excursie la zăpadă. Ar putea fi un mare noroc pentru mine, pentru că toți o să-și aducă la ei lucrurile care-mi trebuie mie. Mâzgălesc cuvintele dictate de învățătoare pe o pagină la întâmplare din caiet, atât sunt de nerăbdătoare să-mi trăiesc aventura de Robin Hood. Estella, care așteaptă semnătura învățătoarei pe exemplarul ei de anunț, se uită la mine și clatină din cap. Se apleacă peste banca mea și șoptește:

– Când terminați, vino la mine să-ți lipesc anunțul pe caiet!

Și mă duc la Estella.

Întotdeauna mă duc la Estella, chiar dacă adesea e bosumflată și uneori mă face ghem ca pe o șosetă pe care pare că vrea s-o arunce în mașina de spălat și s-o usuce la viteză maximă. Poate de-asta mă întorc întotdeauna la ea: pentru că nu se preface că nu s-a întâmplat nimic. Cum fac mama și tata. Și învățătoarea, și profesoarele, și la fel și ceilalți copii. Doar Estella și Optimus Turcaret se comportă sincer, exact, și pentru mine este important. Sau poate îmi place să stau cu Estella pentru poveștile ei.

Luna asta citim o carte care se numește *Cuore*. Ea zice că e cam dulcegărie, dar eu îl ador pe Garrone, mai ales când ia asupra lui vina altuia, iar învățătorul își dă seama doar privindu-l în ochi. „Nu ești tu", îi spune el, și Garrone se întoarce în bancă plin de tristețe, dar oricum a făcut impresie bună.

Las ghiozdanul sub biroul din cămăruța îngrijitorilor și mă cufund în scaunul pe roți. Ca să-mi iau avânt, mă sprijin de birou și lovesc *Cuore* cu vârfurile degetelor. O ridic și o apropii de ochi, rotindu-mă cu scaunul. Pentru că nu mai e nimeni în jur în afară de Estella, care face o copie a anunțului despre excursie, caut lupa în buzunarele șorțului de școală și o folosesc pentru a citi numele scriitorului. Edmondo de Amicis. Italian. Nu-l țineam minte.

Estella scotocește prin ghiozdan după caiet, îl deschide la pagina potrivită și mi-l pune în față împreună cu un tub de lipici.

– Lipește-ți-l singură, că poți și tu.

Încep să întind lipiciul pe foaie și o privesc din spatele ochelarilor.

– Estella, nu există scriitori români?

– Români? Sigur că există. De ce să nu existe? Îmi aruncă un zâmbet fucsia, și atunci mă bucur că am venit în cămăruță. Știi care e povestea românească cea mai cunoscută în lume? Dracula.

Mă ridic brusc din scaun și-l las să se rotească.

– Dracula? Dracula e român? Eu credeam că e englez!

Estella se așază și-și încrucișează mâinile pe genunchi cu un rânjet care-mi dă fiori, dar fiori frumoși. Îmi plac poveștile de groază.

– Nu e englez, e din Transilvania, care se află în România. Numele lui înseamnă „fiul diavolului". Când eram mică, bunica îmi spunea povestea lui, iar eu muream de frică. Dar era frumos.

Mă așez în genunchi în fața ei, privind-o cum izbucnește în râs.

– Estella, te rog, îmi povestești și mie așa cum făcea bunica ta? Te rog, te rog, te rog!

– Și ție-ți place să-ți fie frică?

– Da!

– De ce?

– Nu știu. Ție de ce-ți plăcea?

– Pentru că așa eram sigură că sunt încă vie. Dacă simțeam frică.

– La fel și eu, sar repede, chiar dacă n-am înțeles.

Însă Estella nu mă poate ține la școală, se uită pe fereastra cămăruței și vede mașina mamei. Îmi închide cu forța ghiozdanul.

– Astăzi nu e timp. Altă dată. Ah, Mafalda...!

Ne oprim la ușa școlii. Estella mă strânge de mână.

– Voiam să te întreb dacă te-ai gândit la ceea ce e esențial pentru tine.

Mă uit în pământ. O simt coborând până la nivelul ochilor mei.

– Trebuie să te gândești. E important.

– Bine. Pot să-ți spun un pic mai târziu?

Coborâm scara. Văd norul roșu al mașinii mamei în fața porții, și Estella îmi dă drumul la mână.

– Sigur că poți. Mai ai două sau trei luni să te hotărăști.

Urc în mașină. Mama începe imediat să vorbească despre multe lucruri, dar eu mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a spus Estella. Nu mai am mult timp, e adevărat. Dar, chiar dacă e adevărat, iar pentru mine e important ca ea să-mi spună întotdeauna adevărul, uneori mi-aș dori să fie mai puțin adevărată de-atât.

Însă Estella are dreptate, nu mai am prea mult timp.

Acasă îl găsim pe tata care s-a întors ca să ia prânzul cu noi – și nu numai atât.

– Avem o surpriză, îmi spun amândoi numai zâmbet și mângâieri.

Îl strâng pe Optimus Turcaret în brațe și-i pun în gură un pic de ton, care mie nu-mi place deloc, iar tata nu mai zâmbește și mă ceartă. Mă gândesc că poate tata nu și-a mai recitit cartea preferată de prea mult timp, pentru că, dacă ar fi făcut asta ieri-seară, de exemplu, acum și-ar aminti că nu trebuie să obligi copiii să mănânce ceea ce nu le place, fiindcă altfel
o să fugă toți în copaci, asemenea lui Cosimo, care nu voia să mănânce melci. Îmi pun în gură o bucățică de ton, o țin acolo și-l privesc fix pe tata. Conturul capului i se estompează, la fel ca toate celelalte lucruri după ce le privesc câteva secunde, și-mi imaginez, în loc de părul lui normal, o perucă plină de bucle lungi-lungi. Îmi vine să râd, dar apoi mă gândesc că tatăl meu și baronul, tatăl lui Cosimo, se aseamănă foarte tare.

Aș vrea să-mi fac repede temele, ca să mă pot ocupa de planul meu secret de a fugi în cireș, dar mama mă cheamă în baie, îmi împletește codițele strâns-strâns și-mi spune că trebuie să mergem într-un loc.

La sfârșit mă duc amândoi să văd o casă nouă, mai mică decât a noastră, fără etaj, cu o grădină minusculă și fără scări (cum voia tata). Mă uit pe fereastra unei camere mici, pe care cred că ar vrea să mi-o dea mie, și se vede peretele unei alte case. Bucătăria e foarte frumoasă, strălucitoare și cu mașina de spălat vase și cuptorul noi, dar se aud pașii celor care locuiesc deasupra și pe ușa de la intrare e un afiș mare pe care scrie: „Nu sunt permise animalele".

Mama și tata au încercat tot timpul să mă întrebe ce părere am despre casa aia, dar eu am tăcut chitic. Și acum mă gândesc foarte rapid cum să fac să fug repede. Tata își ia rămas-bun din hol, trebuie să se întoarcă la serviciu. Ies să-i spun la revedere și apoi mă întorc în
camera mea și așez pe clanța ușii semnul cu *Do Not Disturb* cu fețele celor de la *Bitălș*, pe care mi l-a adus Andrea din călătoria lui de studii în Anglia. Mă uit în jur așa cum am făcut în clasă. Optimus Turcaret doarme pe pătura bunicii, care e întinsă pe patul meu. De fapt, nu doarme, pentru că, atunci când mă întorc spre el, își înalță capul și toarce, așteptând să-l mângâi, ca de obicei. Privindu-l, îmi vine în minte o ilustrație dintr-o carte pe care mi-o citeau ai mei când eram mică, în care doi copii fugeau cu o plută și aveau o traistă legată într-un băț pe post de valiză. Aș putea folosi pătura bunicii drept traistă.

– Bravo, Optimus Turcaret!

Trag pătura de sub motan, gata-gata să-l dau jos din pat, dar el se agață cu unghiile de plapumă și miaună supărat. Desfac pătura pe podea. E îndeajuns de subțire ca s-o pot înnoda, dar și rezistentă încât să pot cără lucruri cu ea. Încep să

adun câteva obiecte și să le pun în mijloc. Deocamdată o s-o ascund sub pat, și, cu prima ocazie, după ce termin de pregătit totul, o să fac un nod și o să strecor traista în rucsacul de școală. Bățul era o idee bună, dar aș fi descoperită imediat: cine se plimbă cu un băț în spate? Aș putea în schimb să mă prefac că merg la școală și, în loc de cărți, să-mi pun în rucsac lucrurile necesare pentru traiul în copaci. E un plan perfect. Mă uit spre oglindă ca să schițez semnul de OK cu degetul mare, dar văd doar ceva care se mișcă și pare foarte-foarte îndepărtat.

Iau carnețelul de pe polița de deasupra patului și îl deschid la pagina a doua.

Să văd cum va fi fața mea de om mare.

Ochelarii mi se aburesc, și abia reușesc să tai cu o linie acest rând, înainte ca în fața și în jurul meu, și în mine totul să devină un nor aburit.

Dar, Cosimo, de ce nu-mi dai o mână de ajutor?
Poate am găsit un mod să vin să locuiesc cu tine și bunica în copac, dar aș avea nevoie de ceva, îți amintești? Tu ai ajuns până în satul spaniolilor călătorind prin copaci, dar eu cum aș putea? Aici nu sunt atâtea plante ca în Ombrosa. Eu trebuie să mă gândesc la toate singură. Curând va fi ziua mea și deja îmi imaginez petrecerea pe care aș putea s-o dau dac-aș locui în cireș, cu toate ghirlandele și baloanele atârnate de crengi, cu tortul de marmeladă al bunicii și muzica dată tare, încât pare să-ți atingă chipul și să-ți facă inima să explodeze de cât ridici volumul.
Mă ajuți s-o organizez, Cosimo?

13

Să mănânc măsline negre. Să cânt într-o formație

În sala de festivități de la școala de muzică au astăzi examenul semestrial, și am venit să-l ascult pe vărul meu Andrea și pe elevii lui la chitară.

Îmi place mult muzica, poate pentru că nu se vede nimic. Mama voia să învăț să cânt la un instrument, dar eu n-am acceptat niciodată, mai ales de când mi-a venit norișorul în ochi, pentru că nu reușesc să citesc notele: pentru mine sunt niște furnici nemișcate deasupra unui rând negru.

Dar îmi place să ascult. Când se sting luminile în sală închid ochii, iar cântecul chitarelor, al viorilor și al pianelor mă înconjoară, îmi mângâie pielea și mă face să mă simt ca atunci când te plimbi încet-încet pe malul mării, vara, pe la cinci după-amiază, când nu ți se poate întâmpla nimic rău.

– E băiatul ăla care vine și mai vorbiți în curte.

Mama arată spre un punct pe scenă. Mă îndrept în fotoliu, încercând să văd un pic mai bine.

– Cine? Unde e?

– Cel care merge cu bicicleta de damă. E în grupul micilor pianiști. Acum îi prezintă.

Filippo? Printre micii pianiști? Nu poate fi el. Mama probabil că are și ea un norișor în ochi în clipa asta. Aplaudăm, și începe concertul.

Mai întâi cântă copiii de la grădiniță, care au făcut cursul de cor. Apoi cântă cei cu vioara. Ce chin!

– Uite-l, el e! Cum ai zis că-l cheamă?

Văd o persoană care pășește pe scenă, se oprește pentru o clipă în centru, în lumina puternică, și apoi se așază la uriașul pian negru.

– Filippo.

– A, da. Scria și pe geaca lui.

Atunci, e chiar el.

În sală se face liniște, și Filippo începe să cânte.

Mi se pare că e un cântec greu, pentru că durează mult, și aș vrea să văd cum i se mișcă mâinile în timp ce muzica asta minunată îmi intră în cap, mă ia de mână de parcă mi-ar fi prietenă și-mi spune să fug cu ea. Și eu fug, fug pe o claviatură foarte lungă care se transformă în plajă, și fiecare notă e un val, sar peste el și apoi sar în mijlocul apei, și sunt un delfin, liber. Muzica mișcă întreaga mare, așa cum vrea ea. Și înăuntrul acestei mări de stropi strălucitori îl văd - submarinul meu, cel pe care voiam să-l conduc când eram mică, când lumea mă întreba ce vreau să mă

fac când voi fi mare. Când deschid ochii, muzica a umplut deja toată sala, până la tavan, cu flori multicolore care plutesc sub apă și la suprafața apei; apoi sunetele coboară asemenea vocii domnului care citește cărți în căștile mele, într-o ploaie de picături limpezi-limpezi, și la sfârșit devine mică și azurie, o lacrimă pe chipul meu, care cade și-mi udă gulerul rochiei.

Când Filippo se oprește din cântat, se aude o mare liniște. Chiar se aude. Apoi toți încep să bată din palme atât de tare, încât micile fotolii se cutremură. Filippo nu vine să facă plecăciunea în fața scenei. Pleacă imediat, chiar dacă cineva strigă „bis!". În locul lui intră elevii de gimnaziu cu chitarele, iar Andrea îi așază pe scenă. Dar eu nu am în cap decât melodia cântată de Filippo, și nu știu dacă să fiu mai uimită că a cântat-o el, sau că există pe lume un lucru atât de frumos încât să te facă să plângi.

După spectacol urmează bufetul. Mama și tata îl laudă mult pe Andrea și încep să discute cu el și Ravina lângă masa cu sendvișuri.

– Pot să mă duc să văd pianul?

Tata răspunde imediat „nu", dar mama îi pune o mână pe braț:

– Giovanni.

Și astfel mă pot îndepărta puțin. Mă duc în sala de concert. E pustie și întunecată, doar pianul e negru și luminat de un proiector.

– Acum vin să-l ia, spune cineva așezat în primul rând de fotolii.

Nu l-am văzut.

– Nu te-am văzut.

Filippo se ridică.

– Știu. Te-ai speriat?

Mă duc la el.

– Nu. Ce vin să ia?

– Pianul.

Filippo mă prinde de încheietură și mă conduce pe scenă. Ne așezăm pe taburetul din fața pianului.

– Școala nu-și poate permite să cumpere unul atât de mare, așa că, de fiecare dată când avem examen, un domn bogat ni-l împrumută pe al lui.

– Cânți foarte bine. Nu știam.

– Pentru că nu spun nimănui. Mă obligă tata. Și, oricum, nu sunt așa bun.

Tac. Filippo își trece repede degetele de la o mână pe clapele albe și negre.

– Nici măcar n-a venit să mă audă azi.

– Sigur nu pentru că n-ai fi bun.

– Și ce știi tu?

L-am făcut să se supere. Încerc să-mi cer scuze.

– Mai cântă-mi ceva! Cântecul de mai devreme.

– Nu. Filippo dă să închidă capacul peste clape. N-ai auzit? Nu-mi place să studiez pianul, sunt obligat.

– Nici măcar dacă ai cânta ce vrei tu?

Filippo se oprește și se gândește puțin.

– Am învățat singur un cântec modern, nu seamănă deloc cu cel pe care l-am cântat mai devreme.

– Să auzim!

– Dar nu sunt sigur. Și nu am partitura.

– Tu cântă și gata!

Filippo scoate un mic oftat, își așază mâinile pe clape, dar nu începe imediat să cânte. Se întoarce spre mine. Îl privesc în ochi și dau să-l întreb ce este, când el îmi ia mâinile și mi le sprijină de pian, cu palmele desfăcute, lângă mica poliță pe care stă partitura.

– De ce?

– Ține-le aici!

Și începe să cânte o melodie pe care o aud adesea pe CD-urile tatei. E despre un submarin galben. Ce lucru ciudat: încă înainte să le aud în urechi, am impresia că sunetele îmi intră în cap din mâini, de pe suprafața pianului, care e ca un ulei întărit, alunecos și fierbinte sub pielea mea caldă. Notele coboară din brațele lui Filippo, îl simt mișcându-se lângă mine, și stârnesc valuri abia simțite pe suprafața pianului, îmi gâdilă palmele. Muzica urcă, îmi cuprinde umerii și mă face să mă mișc, să mă mișc întruna, într-un ritm care n-are cum să fie greșit pentru că vine dinăuntrul meu.

Filippo cântă într-un fel foarte amuzant, iar eu nu mă pot abține să nu cânt refrenul și mă legăn ușor pe scăunel, râzând. Zâmbește și el, până la ultima notă. Amândoi ne luăm mâinile de pe pian.

Îl aplaud doar pe el.

– Foarte bine!

– Dacă vrei, te învăț.

Brusc, îmi alungă toată bucuria momentului.

– Nu reușesc să citesc notele.

– Nu contează. Eu îl cânt și fără partitură.

– Cândva, poate.

– Îmi promiți?

Îmi vine să roșesc.

– Doar dacă studiezi mai departe cântecele tale moderne.

– Bine. S-a făcut.

Ne strângem mâinile, dar eu încerc să nu strâng prea tare, pentru că mi-e teamă să nu rănesc degetele acelea de muzician.

Bufetul e pe sfârșite, iar părinții își pun paltoanele ca să plece acasă. Mama și tata stau de vorbă cu o doamnă tânără, cu părul închis la culoare.

– Mamă!

Filippo fuge spre ea și o strânge în brațe. E aproape la fel de înalt ca ea.

– Tocmai vorbeam despre voi, spune tata.

Nu-mi place deloc când părinții fac asta, pentru că apoi nu povestesc niciodată ce și-au spus.

– Pot veni acasă la noi? o întreabă Filippo pe mama lui.

Ea are un chip rotund și deschis la culoare ca o lună și ochii mari.

– Sigur că pot. Mai luăm o gustare?

Tata își pune geaca.

– Mai bine comandăm o pizza. Ce zici, Mafalda, ai chef?

– Sigur că da! Mereu am chef de pizza.

– Mai ales cu crenvurști, adaugă Filippo.

– Corect, mai ales cu crenvurști.

Casa lui Filippo se află deasupra unui magazin unde îți printează pe tricouri ce vrei tu. Mama lui lucrează acolo, de-asta s-a ales cu numele pe geacă. În locul ăla

poți printa pe ce vrei, nu numai pe tricouri, chiar și pe fețe de pernă, fețe de masă, prosoape. Ce frumos trebuie să fie să lucrezi într-un asemenea loc! Filippo zice că într-o zi o să mă ducă acolo și o să pornească mașinile de printat numai pentru mine.

În mașină, mama lui ne povestește că a luat magazinul împreună cu apartamentul unde locuiesc acum, dar lucrurile nu merg prea bine. Nu mai vine nimeni să-și imprime tricoul, și le comandă toți de pe internet.

– Când o să fiu mare, mă fac *aitist*, așa o să-ți construiesc un *sait ueb* și poți să imprimi tricourile *onlain*, îi spune Filippo.

Ea îl mângâie pe obraz. Stăm toți trei în spate, în mașina tatei, cu Filippo în mijloc, care ne înghesuie în portiere.

– Sau îți cumpăr un magazin de parfumuri, continuă. E visul tău!

– Adevărat, Cristina? întreabă mama, întorcând capul spre noi. Chiar ai un parfum excepțional.

Așa e. Miroase a alune și caramel. Foarte frumos.

– E creat de mine. Când ajungem acasă, vi-l dau să-l mirosiți.

Apartamentul e la etajul întâi. Filippo și mama lui, Cristina, locuiesc singuri, n-au nici măcar o pisică. Însă mama lui Filippo vorbește cu plantele,
îmi șoptește el, mai ales cu mușcatele de pe balcon.

– Sunt ca niște copii pentru mine! ne spune ea cu veselie.

Mi se pare foarte drăguță, poate un pic nebună.

Cred că și mama crede asta, pentru că râde mult, iar eu n-am mai auzit-o de mult râzând așa. Îi dă și o mână de ajutor să pregătească masa. Tata sună la pizzerie să comande mâncarea și, între timp, Filippo îmi arată camera lui. E micuță și plină de *transformărs*. Știu pentru că, imediat ce-am intrat, am călcat pe unul. Îl iau de jos și caut un loc în care să-l pun. Și-atunci văd că toate rafturile sunt pline.

– Uau, ce frumuseți!

– Mi le face cadou tata, din când în când. Sunt niște porcării.

– Nu se spune despre lucrurile tale că sunt niște porcării.

Filippo se trântește pe pat aruncându-și încălțările din picioare și aprinde un minitelevizor de pe o mică etajeră.

– Dar tu mi-ai spus despre Crăciun că e o porcărie.

– E adevărat. Îți amintești chiar tot, hm?

– Nu mult. Dimpotrivă. De câteva luni n-am chef să-mi mai amintesc nimic. Vino-aici!

Îmi scot și eu pantofii și mă așez lângă el. Dinspre televizor se aude o muzică de pian pe care o știu bine: e cântecul pe care l-a cântat Filippo mai devreme, cel cu submarinul galben.

– Să cântăm! îmi spune și începe să sară în pat.

Mie îmi vine să râd, cred că e un fel de *caraoche*, dar, chiar dacă nu reușesc să citesc cuvintele cântecului de pe ecran, la sfârșit încep să cânt pasajele pe care le știu pe de rost și să sar în pat.

– *Ui ol liv inăielău sabmărin...*

Cântăm din ce în ce mai tare folosind un pantof pe post de microfon, mie îmi cad până și ochelarii, până când melodia se încheie și ne aruncăm pe jos sărind de pe marginea patului. Apoi rămânem pe podea să ne tragem sufletul.

După o vreme, Filippo se întoarce spre mine și mă privește. Chipul lui e aproape, dar, fără ochelari, e ca și cum ar fi departe. Un nor mare cenușiu îl acoperă aproape de tot, și îmi vine să mă-ntreb dacă el îl vede în ochii mei.

– Ce culoare au ochii mei?
– Căprui. De ce?
– Nu se vede nimic în ei?
El tace pentru câteva momente. Cred că-mi fixează pupilele cu privirea.
– Nu, nimic. Doar...
Uite, știam eu. Se văd petele norișorului meu.
– ... doar multe nuanțe de verde și galben. Ca o pădure plină de ciuperci.
Nu e un compliment cine știe ce, dar mie îmi plac pădurile. Oricum e mai bine decât norișorul Stargardt.
– De ce, ce credeai că se vede?
Îmi studiez șosetele – de fapt, mă uit în direcția lor.
– Nimic. Uneori mă gândesc că poate alții îmi văd
norul.
– Norul? Cum adică?
Filippo e curios și s-a postat cu picioarele încrucișate în fața mea. Practic, mă țintuiește cu privirea de la un centimetru distanță.
– Încetează!
Îl împing, și el râde și revine la loc, aproape. Mă bosumflu.
– O să-ți explic dacă nu mai râzi de mine.
– S-a făcut.
– În ochii mei se formează niște pete, care devin din ce în ce mai mari...
– Multe?
– Nu, două: una într-un ochi, una în celălalt.
– Și le-ai avut mereu?
– La început nu. Acum sunt destul de mari și le văd tot timpul. Acoperă lucrurile și, când sunt obosită, devin mai întunecate.
– Am înțeles. Și nu pot fi șterse?
– Nu.
– Și norul?
– Vine odată cu petele și te face să vezi totul mai neclar, nu doar acolo unde sunt petele.
– Aha! Și nu ți-e frică?
Pentru că nu spun nimic, Filippo se ridică de pe jos și mă întreabă dacă am studiat muzică undeva.
– Nu, de ce?
– Cânți bine.
– Da' de unde!
– Serios. Nu greșești nicio notă. Vino!
Se ridică de pe podea și ia ceva din șifonier. O chitară. O scoate din husă și se așază pe pat, începând să-i ciupească corzile.
– Știi să cânți și la chitară?
El nu răspunde. Cântă o notă.
– Ăsta e un do. Repetă!
– Ăsta e un do.
– Nu! Filippo izbucnește în râs. Repetă nota! Cu vocea. Cântând. Așa. Își trece degetele peste corzi și cântă: *Doooo...*
Fac și eu la fel, chiar dacă mi-e rușine.
– Vezi? Foarte bine. Iar ăsta e un re. *Reee...*
Repet și eu.
– Îți iese firesc. Ești norocoasă.

Un zâmbet mare îmi luminează chipul. E ciudat să te simți norocos pentru un lucru pe care îl poți face și fără ochi. Și fără ochelari.

Tata vâră capul pe ușă și ne strigă, a ajuns pizza. Filippo se năpustește pe hol, iar eu o iau după el, încercând să-l întrec. Ne împingem și ne dăm coate ca să ajungem fiecare primul în bucătărie.

La masă, mama îmi așază codițele pe spate.

– Unde-ți sunt ochelarii, Mafalda?

Sunt pe punctul de a-i mărturisi că mi-au căzut și că nici măcar nu i-am căutat, ba dimpotrivă, am și uitat de ei, dar Filippo răspunde în locul meu:

– Cântam. Nu avea nevoie de ei.

Tata îmi așază o felie de pizza cu crenvurști în farfurie.

– Dar apoi îi căutăm, da? Ai grijă!

Nu pare nimeni supărat. Ca să par educată în fața mamei lui Filippo, întind șervețelul de hârtie pe genunchi și încep să tai pizza.

– Vrei o măslină neagră? mă întreabă Filippo. Mie nu-mi plac. Am nimerit una din greșeală.

Nici măcar nu trebuie să-mi fac griji cum s-o dibui fără ochelari, pentru că Filippo mi-o vâră direct în gură. N-o fi foarte educat Filippo ăsta, dar rezolvă destule probleme. Îmi vine în minte pasajul ăla din *Baronul din copaci* în care Cosimo e în copac cu fata spanioloaică, și totul i se pare frumos și ușor, nu cum era cu cealaltă fată, cu Viola, care-l făcea să înnebunească. Poate că asta e diferența între prietenie și dragoste. Că prietenia e ușoară, iar dragostea îți aduce prea multă confuzie în minte – seamănă un pic cu norișorul Stargardt din ochi.

După pizza, mamele își pun geaca și ies pe balconul de la dormitorul mare ca să fumeze o țigară. Cristina fumează, mama doar o însoțește: a promis că nu mai fumează pentru că bunica, adică mama tatei, s-a dus în copac din cauză c-a fumat prea mult, iar mama nu vrea să-l supere pe tata. Pe el îl deranjează și numai să vadă o țigară, și, chiar dacă Cristina fumează altceva decât bunica, el nici măcar nu iese pe balcon, așa, ca să le țină companie. Se așază pe canapea, care e tot în bucătărie, și se uită la o emisiune de divertisment la televizor.

Filippo vrea să iasă și el pe balcon ca să-mi arate mușcatele uscate cu care vorbește mama lui, dar tata ne oprește:

– Mai întâi gecile!

Eu îmi iau geaca de puf, iar Filippo dă să-și pună obișnuita geacă albastră cu numele imprimat pe spate. Însă tata îl oprește din nou.

– Pune-o pe cea groasă, băiete! E frig afară.

Filippo nu-i răspunde. E rândul meu să răspund în locul lui.

– Tată, știi că nu demult a fost ziua lui Filippo?

– A, da? La mulți ani cu întârziere!

– Da. Și eu nu i-am dat niciun cadou pentru că n-a făcut petrecere.

Filippo îmi trage un picior. Vrea să spună: „Ce naiba inventezi acolo?“

– Știi geaca aia pe care o ții de rezervă în portbagaj pentru când te trimit să livrezi marfă la munte? Cea care nu-ți mai place?

„Hai, tată, citește-mi gândurile! Ai înțeles unde bat?“

– Cea verde cu violet?

– Da, chiar aia. Poate-i vine bine lui Filippo.

Tata tace timp de câteva secunde. Apoi exclamă:

– Sigur că da, e un cadou foarte frumos pentru ziua de naștere! Nu e că nu-mi

place, știi, Filippo, doar că n-o folosesc aproape niciodată și voiam de mult s-o dau cuiva. Ia cheile de la mașină și deschide ușa de la intrare. Mă gândeam să i-o fac cadou nepotului meu, dar tu ai ajuns primul... Cobor s-o iau.

Și închide ușa în spatele lui.

Poate Filippo s-a supărat pe mine. Mă strânge tare de încheietura mâinii și mă trage după el într-o cameră care cred că e baia. E foarte albă și miroase a lămâie. Îl aud scotocind pe undeva, apoi îmi pune o sticluță în mână.

– Ce e?

– Miroase!

Duc sticluța la nas. Miroase a floricelele-alea albastre... „Ochișorii Veronicăi" le zicea bunica. Cresc o puzderie în grădina de la noi de-acasă, primăvara. Mă pișcă ochii. Trebuie să bat de mai multe ori din pleoape și sunt destul de sigură că e din vina parfumului.

– Miroase bine. L-a făcut mama ta?

– Da. Ți-l fac cadou. În schimbul gecii.

Rămân puțin nemișcată ca să simt mireasma aia minunată. Ochii mi s-au obișnuit.

– Dar mama ta n-o să se supere?

– Nu contează. Oricum face o grămadă în fiecare lună. Nici nu-și dă seama.

– OK. Mulțumesc. Uite... Trebuie să-l întreb. Vrei să fii prietenul meu, așa-i?

– Hm? îmi răspunde închizând caseta cu parfumuri.

– De ce vrei să fim prieteni?

Filippo sare și mă împroașcă iute cu parfumul din mâinile mele. Apoi fuge în cameră strigând:

– Fiindcă așa, când o să fim mari, o să facem o formație. Eu cânt la chitară, și tu din voce!

O iau pe urmele lui râzând, și mi se pare o idee foarte bună.

Sunt în pat cu Optimus Turcaret pe picioare. În seara asta nu se lasă mângâiat pentru că simte parfumul nou, care nu s-a dus nici măcar după duș. Am împrumutat telefonul tatei ca să caut pe internet cum faci să devii cântăreț. Vocea din telefon zice că trebuie să faci cel puțin cincisprezece drumuri, n-am înțeles prin ce locuri. Doamne! Cum o să mă pot mișca atât de mult? Ieri-seară am ascultat un fragment din *Baronul din copaci*, cel cu maimuța care a plecat de la Roma și a ajuns în Spania din copac în copac. Dar sunt destul de sigură că acum toți copacii aceia sunt tăiați.

Telefonul spune că trebuie să ai ceva special, pe care nu-l are nimeni altcineva. Ideea lui Filippo cu formația nu mi se mai pare așa de bună. Singurele lucruri speciale pe care le posed sunt un motan cenușiu cu maro (pentru că nu cred că mai sunt alții ca el prin împrejurimi) și norișorul din ochi. Sunt specială pe dos. Bat din pleoape și arunc cu carnetul pe jos. Stau în genunchi și dau repede paginile, aproape să le rup, și scriu în el în grabă, apăsând cu putere:

Să mănânc măsline negre, pentru că nu voi reuși să-mi dau seama dacă sunt negre cu adevărat.

Să cânt într-o formație.

Mă sui în pat și trag cuvertura peste cap. Întunericul nu e o cameră fără uși și ferestre. Întunericul e un monstru care-ți mănâncă toate măslinele negre și

visurile.

Cosimo, ninge și m-am gândit că s-ar putea să mor de frig în cireșul de la școală, iarna.
Apoi mi-am adus aminte că tu ai rezistat și că, pentru a muri (în carte), te-ai legat de un balon cu aer cald care trecea pe-acolo și apoi ți-ai dat drumul să cazi în mare, așa ai reușit să nu atingi niciodată-niciodată pământul. Însă eu n-am cum să vânez animale cu blană ca să-mi fac pături cum făceai tu, deci trebuie să mă gândesc cum să mă descurc dacă aș simți că mor de frig. Mă ajuți să găsesc o idee?
Pies. *Mulțumește-i bunicii pentru pătură.*
Pe-asta oricum o iau în copac.

Să transmit semnale luminoase de noapte bună la fereastră. Să număr toate stelele care apar noaptea

Profesorul meu de sprijin se numește Fernando, e tânăr și foarte plictisitor.

Tot timpul se uită pe cărticele scrise în chineză care se citesc invers și trimite mesaje pe telefon. Ar trebui să verifice că scriu corect pe caiet, că nu mă pierd prin școală și că exersez cititul cu punctulețele *brai*, dar din fericire nu ține prea mult la lucrurile astea și practic mă lasă în pace tot timpul. Se aprinde ca un robot doar când trece vreo învățătoare și atunci se preface că mă ajută să scriu.

Vine și el în excursie astăzi, dar va fi prea ocupat să stea după Oscar, băiatul dintr-a cincea în scaun cu rotile, ca să-și amintească de mine. Uneori am impresia că nu știe nimeni de norișorul meu Stargardt, chiar dacă știu că știu toți. Poate uită, pentru că norișorul meu nu e o problemă care să se vadă. Ochii mei sunt normali dacă se uită cineva la ei din afară. Seamănă puțin cu a fi nebun, un nebun pare normal de afară, dar apoi începe să urle și atunci toți își amintesc și spun: „Fiți atenți, ăsta e nebun“. Profesoara de gimnastică a spus o dată despre mine: „Biata, nu vede“, iar eu m-am gândit să încep să urlu, așa putea să mă creadă nebună și să mă lase în pace.

Mama și tata bat la fereastra autocarului, unde sunt așezată (în primul rând, lângă profesorul Fernando), și îmi fac semn de rămas-bun cu mâna de parcă aș pleca într-o călătorie foarte lungă. Le fac și eu cu mâna, dar mă întorc imediat în partea cealaltă, ceilalți părinți nu stau lipiți de autocar, iar colegii mei sunt deja cu toții concentrați asupra tabletelor sau a telefoanelor, și cu căștile în urechi, și nu-și fac griji să-și salute părinții. Doar Filippo, cu geaca pe care i-a dat-o tata, nu reușește să stea locului. Stă în spate și face glume încontinuu cu colegii lui – îi aud țipând:

– Nu-mi mai trage de glugă! Vreau să dorm!

Dar e imposibil, pentru că, de îndată ce-am pornit, învățătoarea ia microfonul autocarului și începe să explice programul următoarelor două zile. În noaptea asta vom fi împărțiți în două grupuri, băieți și fete, dar mâine vom merge în vizită la ferma ecologică, iar după-amiază la zăpadă. Cine știe să schieze merge cu Fernando și cu învățătoarea care mi-a zis „biata“, iar ceilalți pot să se dea cu sania. Eu știam să schiez când eram la grădiniță, m-a învățat vărul meu Andrea, dar apoi mamei și tatei le-a fost prea teamă să mă lase pe pârtie pentru că nu vedeam prea bine dâmburile și cădeam. Asta înseamnă că voi merge la săniuș, chiar dacă n-am mai fost pe derdeluș de când port noii ochelari.

A trecut o oră și jumătate de la plecare.

În autocar e mare agitație. Filippo și prietenii lui cântă cântece porcoase și nu ascultă de învățătoarele care încearcă să-i potolească. Mie îmi vine un pic să râd, n-am mai auzit niciodată astfel de melodii, și nici n-am mai auzit un băiat să cânte atât de bine, dar nu știu dacă trebuie să-i spun asta sau nu. Stăm toți cu capetele întoarse și simt că Grăsunului nu-i e bine. Mereu îi e rău în excursii, pentru că mănâncă prea mult. De când am plecat, l-am auzit desfăcând cel puțin trei brioșe și două doze de fanta. Am auzit fâsâitul. Și, cum e așezat în spatele nostru, îi spun profesorului Fernando, care se întoarce să se uite la el și-i zice imediat șoferului să oprească.

Simt un ghemotoc din hârtie lovindu-mă în cap și mă întorc dintr-odată. Filippo se apropie din spatele autocarului, râzând de bietul Grăsun.

Îl privesc foc de supărare.

– Nu știi că nu trebuie să râzi de cei care nu se simt bine?

– Dar a mâncat ca un porc!

– Și ce-i cu asta? Acum se simte rău, nu trebuie să râzi. Ți-ar plăcea dacă ți s-ar întâmpla ție?

Filippo se așază pe locul lui Fernando, care acum e jos cu Grăsunul. Apoi se ridică în genunchi pe scaun și le spune tuturor să tacă:

– Gata cu râsul! Primul pe care-l aud și-o ia la coborâre.

Nu mai vorbește nimeni, doar una dintre învățătoare îi spune să se întoarcă la locul lui.

Filippo se apleacă spre mine și spune repede, cu voce joasă:

– În seara asta când vă pun să vă alegeți paturile să te așezi într-unul de la fereastră.

– De ce?

– Tu fă așa! Poți să rămâi trează până la miezul nopții?

– Sigur că pot.

– Atunci, să te uiți afară! O să-ți spun noapte bună din clădirea noastră.

– Și cum o să faci?

– O să vezi.

– Dar eu...

– O să vezi c-o să mă vezi. Să nu spui nimănui!

Și fuge în capătul autocarului chiar când Fernando se întoarce să se așeze lângă mine.

Am ajuns acum două ore, ne-au dat tocăniță cu mămăligă, și acum trebuie să ne aranjăm lucrurile pentru noapte.

Noroc că trebuie să stau trează până la miezul nopții, pentru că așa pot studia bagajele celorlalte și cum sunt așezate. Poate reușesc să iau deja ceva în seara asta. Mi-am ales patul de sub fereastră, intră puțin aer proaspăt, dar nu e mare diferență. De aici văd bine afară și am sub control și paturile, și sacii de dormit ai celorlalte fete. Chiara își umflă salteaua pentru două persoane. O să doarmă cu Martina, învățătoarele le-au dat voie. Colegele mele au făcut roată în jurul ei și îi tot laudă salteaua, că e mare, iar eu știu că ar vrea să doarmă ele pe ea sau măcar să încerce. Dacă am fi rămas cele mai bune prietene, Chiara m-ar fi ales pe mine. Dar nu e esențial: dacă am înțeles bine, un lucru e esențial doar dacă te face să trăiești, iar eu pot să trăiesc și fără să stau pe salteaua Chiarei.

Sigur, nu e esențială, dar ar fi foarte confortabilă acolo, în cireș. Numai că n-o s-o pot lua în noaptea asta, o să doarmă ele pe ea! Va trebui să aștept până mâine, când o să strângem totul pentru plecare și vom coborî să luăm micul dejun. Aș

putea să mă prefac că nu mă simt bine și să mă întorc în dormitor. Dacă profesorul Fernando nu vine după mine, sunt în regulă: pot să iau salteaua. Am lăsat intenționat liber un compartiment din geanta de voiaj, cel care se închide cu fermoar și rămâne turtit sub haine. Și m-am gândit deja și la cum să-mi aranjez noul pat în copac: o s-o umflu direct acolo și o s-o sprijin între două crengi. Va fi foarte confortabil.

Acum trebuie să ne punem pijamalele. Învățătoarele rămân cu noi până ne pregătim, iar apoi sting luminile și ne avertizează că se vor întoarce în vreo oră, pentru că au un pic de lucru cu documentele noastre pentru vizita de mâine. Colegele mele și fetele dintr-a cincea așteaptă câteva minute până ce pașii învățătoarelor nu se mai aud, și chiar dacă eu îi mai aud pe scările care duc spre etajul de dedesubt, celelalte sar toate afară din pat și încep să vorbească. Una dintre cele mai mari se ridică și se duce să aprindă o lumină.

Mă ridic și eu. Chiara și Martina s-au așezat pe burtă și ascultă cântecele din *Regatul de gheață* pe *sticul* meu, fiecare la câte-o cască. Știu pentru că își mișcă amândouă capetele în ritm, împreună, și cântă fals în șoaptă. Dintr-unul din paturile suprapuse, mâna prietenei mele siciliene Francesca iese spre mine cu o pungă desfăcută de ursuleți gumați. Iau câțiva și mi-i îndes în gură.

– Mulsumesc.

Și eu am chef să ascult un pic de muzică. Scotocesc prin geanta de voiaj, care e așezată sub patul meu, dar nu apuc să scot căștile, pentru că fata care a aprins lumina se apropie în vârful picioarelor ca să nu fie auzită de învățătoare de la etajul de dedesubt și se așază pe patul meu.

– Bună, tu ești Mafalda?

Eu mă mișc, împingându-mă în spate, spre pernă, și-mi apuc genunchii cu mâinile, îmbrățișându-i strâns.

– Da, de ce?

– Nimic, așa.

E înaltă, are părul șaten, un pic roșcățiu și ciufulit, și o pijama care nu e o pijama, ci un tricou pe care scrie ceva și o pereche de pantaloni albaștri de trening. Vin și două dintre prietenele ei, una se așază alături, iar cealaltă pe jos. Mă privesc zâmbind.

– Ea e celebra Mafalda?

– Da, răspunde cealaltă bucuroasă.

– Uau, atunci tu ești!

Eu nu înțeleg.

– De ce celebră?

Fetele dintr-a cincea se uită una la alta fără să se oprească din zâmbit.

– N-ar trebui să-ți spunem...

– Dar nu ne putem abține!

– Cine-i zice?

– Îi zic eu!

– Ba nu, eu!

– Părerea mea e că trebuie să-i spună Emilia, e fosta, se aude într-un final fata care s-a așezat jos.

Întreb cine e Emilia.

Fata care a venit prima îmi strânge mâna și arată cu degetul spre tricoul de pe ea:

– Eu sunt, îmi pare bine, Emilia, fosta prietenă a lui Filippo.

Brusc, mintea mi-e invadată de o mare confuzie și simt că roșesc. Mi se aburesc

și ochelarii, așa că-mi ia o vreme până reușesc să citesc bine ce scrie pe tricou: numele ei, Emilia. Pare făcut în același mod în care a fost imprimat numele lui Filippo pe geaca albastră.

Între timp, fetele râd în continuare. Din fericire, celelalte colege ale mele își văd fiecare de treaba ei.

– Eu sunt Mafalda, e tot ce izbutesc să îngaim.

Dar ele știau deja asta.

Și, într-adevăr.

– Știm! râde cealaltă fată așezată pe pat. Cred că stai pe lângă mine.

O cheamă Giulia. Nu e rea. Doar că nu înțeleg ce vor de la mine.

– Știm, știm, confirmă Emilia, jurnalul lui Filippo e plin cu numele tău: Mafalda-n sus, Mafalda-n jos. E până și o inimă pe ziua ta de naștere.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Nu e pe întâi februarie ziua ta?

La naiba, atunci e adevărat! O inimă?

Dar...?

– Stai liniștită, nu sunt geloasă, mă asigură Emilia bătându-mă pe umăr. Ne-am despărțit în octombrie, de fapt, să spunem că l-am părăsit eu. Tatăl lui a început din nou să tot lipsească de-acasă, iar el n-a reacționat prea bine. Ziceai că înnebunise, așa că l-am lăsat.

– A!

– Dar îți place de el?

Cele trei fete vin aproape-aproape, iar mie îmi vine să mă arunc pe fereastră de rușine.

– De cine, de Filippo? Nu, sub nicio formă!

Celelalte două încep să sară și să bată din mâini:

– Cred că-i place!

Emilia mă apucă de mână.

– Mafalda, dar nu l-ai văzut cum face? E un huligan, țipă și anul ăsta s-ar putea să rămână și repetent.

Îmi studiez șosetele.

– Eu nu văd bine. Doar am auzit vorbindu-se că
e un pic nebun.

– Un pic nebun? De când au divorțat ai lui, e nebun de legat! Trebuie să fii atentă dac-o să fiți împreună!

Deci e adevărat că ai lui au divorțat. Al treilea ochi mi-a funcționat și de data asta.

– Dar eu nu vreau să fim împreună. Ce înseamnă asta?

– Că vă sărutați, sare Giulia.

– Și că, atunci când o să fiți mari, o să vă căsătoriți și-o să faceți copii, continuă cealaltă.

Francesca, pentru că ascultă tot ce vorbim din patul suprapus, scoate scapul de deasupra și întreabă:

– Ce, voi știți cum se fac copiii?

Alte colege interesate ridică repede capul din telefoanele mobile și tablete, ca să ne asculte. Emilia răspunde pentru toate:

– Eu știu. Trebuie să te doară burta, și se poate întâmpla și la vârsta noastră. Apoi verși, copilul crește odată cu durerea de burtă și după nouă luni iese.

– De unde? întreabă Chiara.

– Din buric. Doctorii fac o gaură și-l scot. Tu ce crezi, altfel de ce-am avea buric, dacă nu pentru asta?

Toate scot un strigăt, dezgustate.

– Dar cum reușește copilul să intre în burtă? întreabă Martina, agitată.

Emilia răspunde liniștită:

– E nevoie de tată, și trebuie să stea foarte, foarte aproape de mamă.

Una dintr-a cincea se ridică în celălalt capăt al camerei.

– Nu neapărat! Eu am o mătușă care în curând va avea un copil singură.

Însă în acest moment intră una dintre învățătoare. Ne-a auzit țipând și a venit să ne atragă atenția să dormim imediat. Gata cu vorbitul în seara asta!

Ne vârâm toate din nou în paturile noastre. Ca să fie sigură, învățătoarea rămâne să doarmă și ea cu noi. Își ia o *biuticheis* cu ea și se duce la baie să se schimbe. Se sting luminile. Înainte să-mi scot ochelarii, trag un pic de perdea și mă uit afară. Cerul e minunat aici, negru și albastru pe de-a-ntregul și plin de punctulețe albe. Demult n-am mai văzut stelele. Poate aici le văd pentru că suntem undeva mai sus decât casa mea. Deci din cireș, care e mai înalt decât școala, ar trebui să pot să le văd din nou. Să sperăm. Altfel, asta e ultima dată când văd stelele.

Ce greu e să ții ochii deschiși până la miezul nopții! De fapt, cred că i-am închis, dar numai puțin. Am un ceas care se aprinde pe întuneric. Era al bunicii, și ai mei mi l-au dat mie când ea s-a dus să locuiască în trunchiul copacului. Îl apropii de față și apăs butonul luminiței ca să văd cât e ora: unsprezece și trei sferturi. S-au întors și celelalte învățătoare în cameră și dorm printre noi. Una e întinsă pe o saltea lângă ușă și sforăie pe nas. E caraghioasă. Colegele mele și fetele dintr-a cincea stau nemișcate-nemișcate în paturile lor. Totul e foarte albastru și, chiar dacă mă aflu într-o cameră plină de oameni, mă simt singura fată de pe lume. Trag iarăși perdeaua de la fereastră. Când am ajuns, ningea. Acum s-a oprit. Câmpurile din jurul pârtiei și dealurile apropiate sunt albastre (așa e zăpada noaptea), iar luna e un lampion mare-mare, care luminează totul, chiar dacă aici nu e aproape nimic de luminat. În afară de cabana în care dorm băieții. E o lumină la o fereastră. O lumină intermitentă. Ca un semnal. Ca semnalele de noapte bună pe care mi le făceam cu bunica înainte de culcare.

Mă așez în fund pe pat și-mi împing ochelarii pe nas. Lumina continuă să se stingă și să se aprindă timp de câteva clipe, apoi n-o mai văd. Trebuie să răspund. Când cineva îți spune noapte bună trebuie să-i răspunzi, altfel ești necivilizat. Dar eu n-am cu ce să răspund, n-am o lanternă, ceva care să lumineze. A, am găsit: ceasul bunicii! Îl scot de la mână și-l sprijin de geamul ferestrei, apăsând de mai multe ori butonul pentru iluminat. Sper să se vadă din dormitorul băieților. Lumina de mai devreme se aprinde din nou, parcă a luat-o razna. Înseamnă că se vede! Continuăm să ne trimitem semnale, dar apoi învățătoarea care sforăie oftează în somn, întorcându-se pe partea cealaltă pe saltea, și mi se face frică. Trimit un ultim semnal luminos, lung-lung, care vrea să însemne: „Acum trebuie să mă culc“, și aștept răspunsul, care vine imediat, de asemenea lung-lung. Mă întind din nou în pat, cu imaginea multor steluțe în ochi. Și per total sunt bucuroasă. De ce, nu știu sigur, dar nu mă mai simt singura fată din lume.

De dimineață, la micul dejun, Filippo m-a salutat de la masa lui, după care s-a întors repede să-și bea cafeaua cu lapte cu colegii.

– Ți-am zis eu că-i placi, mi-a șoptit Emilia trecând prin spatele meu.

– Doar ne-am salutat, și aproape că nu s-a uitat la mine.

– Așa fac băieții întotdeauna. E un semnal. Trebuie să te obișnuiești cu semnalele.

Vizita la ferma ecologică e atât de plictisitoare, încât nici măcar Filippo nu găsește o glumă cu care să ne distragă sau un motiv să deranjeze prezentarea. Singurul lucru frumos e că ne dau să gustăm unt de vacă adevărată și mâncăm pâine cu marmeladă până pocnim. Noroc că pe urmă mergem pe pârtie! Un grup destul de mare se duce cu profesorul Fernando, inclusiv Emilia cu salopeta ei roșie și Chiara, care înainte să ia schiliftul le arată tuturor ochelarii ei cu *Regatul de gheață*, chiar și mie.

Eu urc în vârful dealului cu derdelușul. Mă așez pe jos să scriu în zăpadă. Nu pot să cobor în viteză la fel ca toți ceilalți, pentru că mi-e foarte frică să nu mă lovesc de vreun copac. Ne-au dat săniile în formă de mașină, și nu vrea nimeni să meargă cu mine,
și-apoi nu știu dacă într-adevăr am chef de asta. Mi se pare chiar ciudat să mă dau cu sania când eu nu văd aproape nimic.

Una dintre învățătoare se apropie și-mi spune să ne dăm împreună. Îi răspund că prefer să stau puțin jos, iar ea se întoarce să discute cu celelalte învățătoare, în timp ce colegii mei circulă în sus și-n jos pe delușor, țipând ca nebunii. Mă gândesc când ar putea fi momentul potrivit să inventez scuza că nu mă simt bine și să mă întorc în cabană ca să-mi iau lucrurile de care am nevoie. Simt însă un bulgăre de zăpadă lovindu-mă în spate și mă uit în jur ca să-mi dau seama cine a fost. Un nebun care strigă mai tare decât toți vine în viteză spre mine, târând după el o sanie roșie ca focul. Are o geacă de adult și niște ochelari mici-mici acoperiți de fulgi de zăpadă. Și un zâmbet atât de mare, că aproape că nu-i încape pe chip.

Se aruncă pe jos, întins lângă mine, și mă întreabă imediat de ce nu mă dau cu sania.

– N-am chef.

– Nu-i adevărat. Nu vezi bine și ți-e frică.

Îi vâr un pumn de zăpadă după gulerul gecii, chiar dacă e adevărat ce a spus. El țipă, râde și se rostogolește. Nu mă pot abține și râd și eu. Apoi Filippo se oprește brusc și-mi dă un bobârnac în ciucurele roz cu gri al beretei. Trei dintre colegii noștri urcă dealul și se așază în linie ca să facă întrecere. Învățătoarea mea, aflată într-o parte a pârtiei, dă startul, iar ei pornesc scârțâind pe porțiunile cu zăpadă înghețată.

– Cobori cu mine? Te iau în spate.

Nu sunt sigură. Mai bine nu risc.

– Nu. O să aluneci prea repede, știu eu.

Filippo se ridică și așază sania în vârful pârtiei. Se întoarce spre mine cu mâinile în șold. Cred că așa l-am văzut prima oară.

– Dar eu ți-am promis că o să fac ceva greu.

Pianul. Cântecele moderne.

– Da, e adevărat. Și ce-i cu asta?

– Acum e rândul tău. Trebuie să faci ceva greu. De ce doar eu?

Voiam să mă prefac că nu mă simt bine, dar acum simt că mă doare un pic burta cu adevărat. Încerc să rezist.

– Și cine-a hotărât asta?

– Eu!

Filippo îmi fură bereta de pe cap trăgând-o de moț și se suie în partea din față a saniei. Mă apropii de el, resemnată. Sosesc și alți doi colegi cu săniile lor.

– Facem întrecere? îi întreabă Filippo.

Ei acceptă imediat și se așază în stânga noastră.

– Hai, urcă, la naiba, ce aștepți?!

Mă sui în mașinuță în spatele lui Filippo și abia reușesc să-mi iau înapoi bereta, că imediat îmi zboară din mână când începem să alunecăm în viteză pe pârtie. Mă agăț cu putere de spinarea lui și-i țip în ureche că mergem prea repede. El își întoarce puțin capul spre mine.

– E întrecere, cum vrei să mergem, încet?

– Da, dar așa nu văd nimic!

– Nici eu!

Filippo întoarce fața spre mine să-mi arate ochelarii complet acoperiți de zăpadă. Simt o frică nebună.

– O să ne lovim de ceva!

– Poate! Și râde, râde ca un băiat ai cărui părinți nu sunt divorțați și care doar se distrează în zăpadă. Închide ochii! E super! Dacă ne lovim de ceva, trag de frână!

Coborârea e foarte lungă. În jurul nostru sunt doar zăpada și pădurea care se mișcă rapid, verde cu maro, de-o parte și de alta a pârtiei. Câștigăm întrecerea, pentru că nu mai aud sania celorlalți. Și-atunci da, închid ochii. Și simt pe față vântul rece al coborârii și părul în vânt, și inima care-mi bate foarte tare. Dar e a mea sau a lui Filippo? O simt peste spinarea lui. Nu contează. E chiar frumos să alunec așa, cu țipetele îndepărtate ale celorlalți și doar cu zgomotul saniei sub mine. Și ciudat. Ca mersul cu eșarfa legată la ochi, dar mult mai rapid. Mi-e groaznic de frică. Și cu toate astea, mi-aș dori ca alunecarea să dureze o oră întreagă, ba nu, o zi, ba nu, pentru totdeauna. Ca muzica lui Filippo.

Acum se aud mai tare strigătele celorlalți, care ne aclamă sosirea, și nu mai coborâm, doar alunecăm și ne oprim printre aplauze, într-o moviliță de zăpadă proaspătă. În timp ce fulgi ușori cad peste noi, râdem și râdem până ne pierdem suflarea, apoi ne ridicăm și
ne învârtim sărind și urlând:

– Am câștigat!

Abia când sosesc și adversarii noștri simt o senzație ciudată în stomac și-mi vine să vărs.

– Ce ai, ți-e rău? mă întreabă Filippo.

Nu răspund. Mă apropii de un tomberon și fac cum a făcut Grăsunul ieri.

Pentru că e profesorul de sprijin, Fernando mă însoțește la cabana în care am dormit. Doamna de la cazare îmi face un ceai cald bun pentru burtică, spune ea; apoi urcăm la etaj, iar Fernando mă lasă să intru singură ca să merg la toaletă.

– Te aștept jos, la intrare, îmi spune, scoțând din buzunar una dintre cărticelele lui în chineză.

Acum e momentul. Intru în cameră. Toate paturile sunt aranjate, și lângă fiecare din ele e rucsacul celui care a dormit acolo. Într-un colț văd un fel de minge roșu cu albastru – salteaua Chiarei. O ridic cu mâinile tremurând ușor și-o vâr în rucsacul meu, încercând s-o ascund bine. De aici nu trebuie să mai iau nimic altceva. O clipă mă gândesc că mi-ar prinde bine o tabletă când o să fiu în copac, dar apoi îmi dau seama că n-o să mai văd, și în plus e un lucru prea scump ca să-l fur. Nu pot să iau așa ceva.

Cobor cu geanta de voiaj în bandulieră. Oricum, în curând va trebui să plecăm. Profesorul e așezat pe un fotoliu roșu, cufundat în cartea lui. Trebuie să

găsesc o modalitate să pot intra la băieți. Doamna care mi-a făcut ceaiul mă oprește în timp ce trec pe lângă recepție.

– Cum te simți?

– Așa și-așa, îi răspund, și nu e o minciună.

– Uite, pentru că ți-a fost rău, îți fac un cadou.

Se apleacă peste biroul de la recepție și-mi pune în mână o floare gri ciudată.

– Ce e?

– O floare-de-colț.

Ating floarea cu gingășie, fiindcă pare că s-ar putea distruge într-o clipă.

– Are perișori.

– Da. E prima oară când vezi așa ceva?

– Da. Mulțumesc. E foarte frumoasă.

Fernando se apropie să vadă și el floarea-de-colț.

– Interesantă, e verdictul lui.

Așa îmi vine o idee.

– Fernando, mă ajuți să fac ceva?

El mă însoțește în drumul spre ieșirea din cabană.

– Hmm, spune!

Îl trag de geacă și-i arăt spre cabana băieților.

– Aș vrea să-i fac o surpriză unui tip din clasa cealaltă.

– Un tip?

– Da. Unul de care-mi place.

– A!

– Mă duci în camera lor să-i pun floarea-de-colț pe pernă?

Fernando se bosumflă.

– Dar hai să ne grăbim!

În camera băieților miroase groaznic.

Fernando a rămas de pază pe hol, așa că trebuie să mă grăbesc. Scotocesc un pic ca să găsesc caserola roz a Grăsunului și-o pun imediat în geantă. Însă impermeabilul lui Christian nu e nicăieri. Poate l-a luat cu el de dimineață.

Fernando vâră capul pe ușă.

– Gata?

Ce nebunie! Bine că am ascuns deja caserola. Mă apropii de un pat care se află chiar sub fereastră – cea de la care se vede cabana fetelor. Are o lanternă deasupra. Așez floarea-de-colț pe pernă și ies.

– Iartă-mă, Fernando! Nu găseam patul care trebuia.

– Nu-i nimic. În situații de-astea e mai bine să nu greșești persoana. Să mergem să așteptăm autocarul!

Mama îmi desface bagajele din excursie, văd un pic de lumină slabă-slabă care vine din baie.

Sunt în pat și stau liniștită pentru că deja am scos caserola roz și salteaua și le-am ascuns în șifonier, în spatele hainelor. Pot să mai țin veioza aprinsă zece minute, mi-au spus. Dar n-am prea multe de făcut. Îmi iau carnețelul și carioca neagră de pe noptieră și tai din listă „Să număr toate stelele care se văd noaptea“.

Știu, Cosimo. Am luat lucrurile colegilor mei fără să le spun, și nu trebuia. Dar chiar și tu i-ai ajutat pe tâlhari, ții minte? Știai că nu erau răi, doar că trebuiseră să se poarte un pic mai urât în momentele acelea ca să aducă mâncare acasă. Te rog, nu-i spune bunicii.

Îți promit că, după ce mă mut în cireș, când am să
cresc, și o să învăț să meșteresc lucruri, așa ca tine,
o să înapoiez totul. O să mai dureze până atunci,
dar așa am să fac.

15

Să iubesc pe cineva

O să am un copil. De-acum sunt sigură.

De când ne-am întors din excursia la munte îmi vin mereu în minte cuvintele Emiliei, fata aceea mare cu păr roșcat, că, pentru a face copii, trebuie să te doară burta și apoi vomiți. Mă gândesc mereu la asta în timp ce-l mângâi pe Optimus Turcaret în spatele urechilor, înainte și după ce-mi fac temele și chiar și acum, în drum spre școală.

Trebuie să te doară burta și apoi verși. Mie mi s-a întâmplat pe pârtia pentru săniuș. N-am înțeles dacă într-adevăr e nevoie de un băiat, dar, oricum, l-am strâns foarte tare pe Filippo în timpul întrecerii. Cred că s-a întâmplat. Ce-o să-i spun mamei? Și Optimus Turcaret o să mă mai iubească? Va trebui să renunț la școală, și cum o să pot să mă ocup de copil dacă nu văd? Când eram mică îmi imaginam că o să am șase copii, cinci fete
și un băiat, dar apoi mi-a apărut norișorul în ochi și
nu m-am mai gândit la asta. Nu i-aș putea vedea din cauza norișorului sau i-aș pieptăna aiurea, și, în plus, ar muri de foame pentru că nu pot să conduc mașina să mă duc la cumpărături. Aș putea să comand pizza pentru cină, însă așa s-ar îngrășa prea tare. Nu, fără copii în cazul meu. Doar Optimus Turcaret. El se descurcă singur să mănânce și la fel să se spele și să se pieptene.

Dar ce fac acum? Trebuie să spun cuiva. Estella. Ea e singura care mă poate ajuta. De îndată ce sună de recreație, mă duc la ea. Ca să-mi distrag atenția, între timp număr pașii de la care-mi pot vedea cireșul, maro tot și slab-slab până la trunchi. Unu, doi, trei...

Optzeci de pași, poate șaptezeci și opt. Patruzeci de metri. Poate treizeci și nouă.

Încă zece pași și-l aud: fluieratul Estellei. Dacă și surzesc, chiar că intru în mare belea.

Bat de două sau de trei ori la ușa cămăruței. E recreația mare, și toți elevii din școală fug pe holuri cu sendvișurile pe jumătate mâncate în mână. Trei băieți din clasa lui Filippo joacă baschet aruncând în coșul de gunoi o minge făcută din staniol. Aș vrea să joc și eu, dar am lucruri mai importante în
minte. Estella îmi deschide ușa, și eu mă strecor
în încăpere lăsând afară un pic de confuzie, dar nu pe toată.

Estella îmi aruncă un pachet de croccantelle.

– Tu nu mănânci? o întreb.

Se așază pe scaunul cu roți lăsându-se să cadă în el. Își sprijină capul într-o mână și cotul de masă. Pare obosită. Chipul ei are culoarea lămâilor pe punctul de

a face mucegai, care în realitate e o culoare foarte frumoasă – dar pare un lucru urât să-l spui unei persoane.

Îmi face semn că nu vrea croccantelle și apropie un taburet de scaunul ei. Îmi place să stau aici, pentru că totul e foarte aproape pentru cei dinăuntru și se vede bine. Mă așez pe taburet. E momentul să-i spun că voi fi mamă.

Fac un pic de zgomot cu ambalajul din plastic pe care-l țin în mână și, fără să mă uit nicăieri, încerc să încep discursul.

– Estella, tu ai copii?

Ea înalță capul și se rotește spre mine cu scaunul. Pare foarte obosită.

– Nu. N-am avut niciodată.

– De ce?

– Și tu de ce ești curioasă?

De rușine, îmi umplu gura de croccantelle.

– Hm, pentru că mă interesează copiii.

Estella deschide ochii așa de mult, încât până și eu reușesc să văd tot, chiar tot albul din jurul pupilei.

– Te interesează copiii? I-auzi! Nu cumva te-ai îndrăgostit, Mafalda?

O privesc din spatele ochelarilor fără să am habar ce să-i spun și mă simt roșie din vârful firelor de păr până în vârful picioarelor. Cum de-a ghicit? Nici eu nu înțelesesem până acum.

Estella râde, dar nu de mine, îmi dau seama de asta. Al treilea ochi îmi spune că e un râs bun, pentru un lucru bun. Adică un fel de noroc.

– Mafalda, în sfârșit o veste bună! Mă bucur foarte mult. Acum pot să mor liniștită.

– De ce e o veste bună? Și de ce spui asta?

Își trage scaunul în fața mea și mă apucă de umeri. Are nasul slab-slab precum o crenguță din cireș și rujul fucsia un pic șters.

– Știu și gata. Era timpul să ți se întâmple. Dragostea este întotdeauna o veste bună, Mafalda, să nu uiți asta niciodată. Toată lumea se îndrăgostește. Copiii...

Pe micuța fereastră se aude vocea Grăsunului care-i cere cuiva o bucată de sendviș.

– Și copiii grași? o întreb.

– Sigur că da, și copiii grași. Se îndrăgostesc
și bătrânii, și persoanele care trăiesc hăt departe, și oamenii răi...

– Și cei răi? Adică Dracula?

– Da. Și el avea o soție. E ciudat, dar adevărat. E un lucru frumos, știi? Fiindcă așa suntem toți la fel. Când se îndrăgostesc, săracii devin bogați, iar bogații sunt mai bucuroși.

– Fiindcă e un lucru esențial?

– Da, pentru foarte multe persoane este.

– Și pentru tine?

Îmi dă drumul și oftează.

– Era. În România aveam un soț. Dar nu ne-am mai spus de mult că ne iubim.

– Și de-asta n-aveți copii?

– Cred că da. Dacă nu-i spui celeilalte persoane c-o iubești, iar ea nu-ți spune asta ție, e mai bine să nu vină copiii.

Cred că am înțeles. Regula e că, dacă nu-i spun lui Filippo că m-am îndrăgostit de el, n-o să am un copil. OK. Trebuie deci doar să tac chitic. Întotdeauna mi-e foarte util să vorbesc cu Estella. Ea știe cum merg lucrurile și-mi spune adevărul

despre toate. Acum apasă un buton roșu de lângă ușa cămăruței, și clopoțelul începe să sune în toată școala. Ies pe hol și o iau la fugă spre sala mea de clasă. Când te îndrăgostești nu vezi mai bine, dar ți-e mai puțin frică să nu te lovești.

Tocmai m-am întors de la școală.

Arunc ghiozdanul pe jos lângă ușă și fug în camera mea – sau măcar încerc să ajung acolo cât mai repede, fără să mă lovesc.

Îmi iau carnetul cu lista și deschid la pagina a doua. Dacă am înțeles bine, ca să am un copil trebuie să-i spun tatălui că-l iubesc. Dar eu nu pot avea copii, pentru că, atunci când nu vezi, nu poți să-i dai bebelușului biberonul, și să-i schimbi scutecul, și să faci toate celelalte lucruri de care are el nevoie. Așadar, va fi de ajuns să nu-i spun niciodată niciunui băiat că-l iubesc. Iau carioca neagră și tai cu ea rândul „Să iubesc pe cineva“.

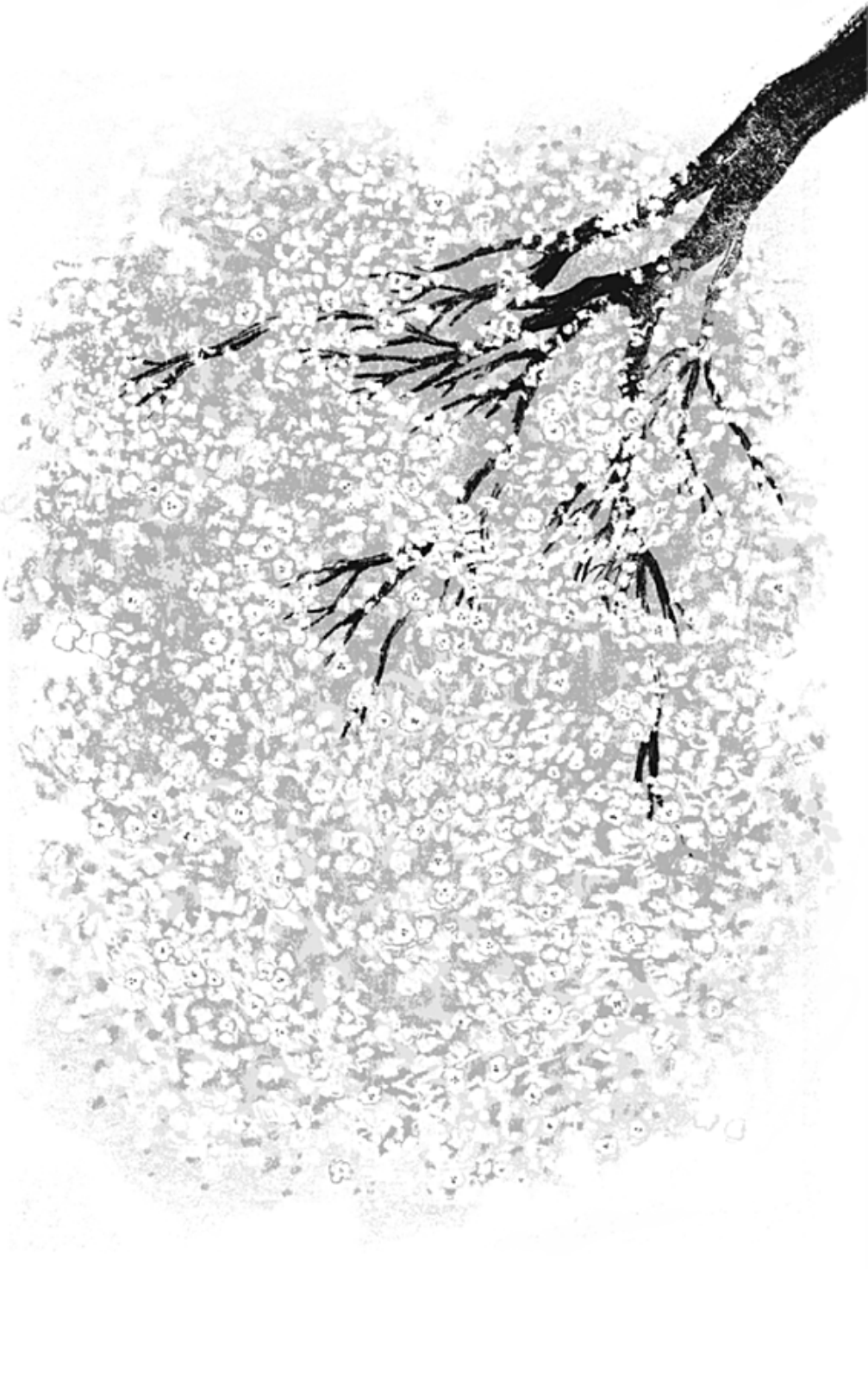

PARTEA A CINCEA

Treizeci de metri

Ea mă găsește oricum

– Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, laaaaa muuuuulți ani, Mafaldaa!

Mama intră în camera de zi pe întuneric, cu un tort de frișcă plin de lumânările care îi luminează chipul și zâmbetul. Aproape pare că e numai ea în cameră, iar în spatele canapelei e ascuns un cor care cântă „La mulți ani!“. Cel puțin, mie mi se pare așa. Sunt așezată cu picioarele încrucișate sub măsuța joasă, iar în jur, pe canapea și pe podea, sunt unchiul, mătușa, Andrea, Ravina, tata și Filippo. Chiara n-a putut să vină, așa ne-a spus mama ei. E o minciună, dar nu-mi pasă, am invitat-o doar pentru că au insistat părinții mei. Lor le pare rău că nu mai suntem prietene. Nu știu că, atunci când crești, prietenii se pot schimba? Și că e mai bine să rămâi prieten cu cei care nu spun minciuni? Optimus Turcaret s-a ascuns sub masă crezând că e în siguranță, nu e obișnuit cu toată agitația asta. Dar mama așază tortul chiar deasupra ascunzătorii lui, iar el fuge imediat, dar și pentru că toți cântă foarte tare: „... laaaaa muuuuulți aaani!“

Îmi umflu obrajii și suflu atât de tare, încât un pic de frișcă zboară de pe tort, ajungând pe covor. De obicei reușesc să sting toate lumânările dintr-o suflare, însă anul ăsta nu, una rămâne aprinsă, și trebuie să trag aer în piept ca să fac beznă în cameră. Bat toți din palme și strigă să-mi pun o dorință. Fumul lumânărelelor îmi intră în ochi. Îi închid, gândindu-mă la dorința mea, dar brusc mi se face frică. Deschid încet-încet ochii, și întunericul e încă aici. Îi închid din nou și număr până la zece, iar în timpul ăsta ceilalți continuă să mă întrebe ce-mi doresc. Încerc să deschid încet-încet pleoapa unui ochi. Gata, cineva a aprins lumina, și reușesc să văd cam pe toată lumea, și tortul cu frișcă, și șirurile de baloane pe care tata le-a atârnat între lustră și pereți (par niște cireșe în pom). Ar fi fost groaznic să rămân pe întuneric tocmai azi, la aniversarea mea de zece ani!

Din fericire, mama a început deja să taie tortul, așa că nu mă mai întreabă nimeni despre dorință. Filippo vine să-și mănânce felia la măsuța de lângă mine. Folosește furculița, dar oricum se murdărește pe față pentru că mănâncă prea repede. Mătușa îl privește îngrijorată și ușor îngrețoșată. El se întoarce spre ea și arată spre tort cu furculița plină de bucățele mici și frișcă:

– Delisios!

Mătușa pare și mai îngrijorată, dar răspunde:

– Mulțumesc, dragule – pentru că ea a făcut tortul.

Eu râd pe sub mustăți, ca Optimus Turcaret atunci când Estella nu-și dă seama că el și-a făcut nevoile în grădina școlii.

Sună telefonul fix. În toată hărmălaia, doar eu aud primul țârâit, ba chiar mi se

pare că simt un pic de aer care mă atinge ușor pe față după sunetul acela atât de limpede și de strălucitor. Apoi îl aude și tata și se duce să răspundă în cealaltă cameră, cu aparatul fără fir. Însă după câteva clipe se întoarce și mă strigă.

– E cineva care vrea să-ți spună la mulți ani.

Eu îl urmez în bucătărie și mă așez la masă. Tata îmi dă telefonul și rămân singură cu mama, care umple mașina de spălat vase.

– Alo?

– La mulți ani pentru cele zece primăveri, micuță prințesă!

Dar cine...?

– Sunt regina amazoanelor, îți spune ceva?

Vocea e foarte slabă, nu puternică și frumoasă ca atunci când îmi strigă să mă întorc în clasă sau să mă descurc singură; aproape să n-o recunosc.

– Estella! Unde ești?

– Sunt la spital.

– Ce faci acolo?

Se lasă liniștea. Pentru puțină vreme.

– Am venit să-mi salut o prietenă.

– Se simte rău?

– Ea nu. Să spunem că lucrează aici.

Poate că prietena asta care lucrează la spital este doctorița Olga! Sunt cât pe ce s-o întreb pe Estella, dar ea începe să vorbească din nou.

– Și, e frumoasă petrecerea?

– Da, îmi pare rău că nu ești aici.

– Și mie îmi pare rău. Petrecerile sunt un lucru frumos. Încearcă să te distrezi cu adevărat mult-mult! Mâine o să găsești cadoul meu la școală.

– Cum adică? Tu nu ești?

– Mâine nu. Prietena mea mai stă puțin aici și trebuie să am grijă de ea.

– Mi-o prezinți și mie?

– Mai bine nu. Adică, niciodată. N-o să ți-o prezint niciodată, niciodată, niciodată, Mafalda.

Sunt un pic invidioasă.

– Atunci, pa-pa!

– Pa-pa! Să nu uiți de cadou, o să-l pun în cămăruță, în sertarul cu croccantelle.

– Bine, salut-o pe prietena ta.

Estella rămâne iar tăcută o vreme. Apoi, cu o voce foarte ciudată, îmi spune:

– La mulți ani, Mafalda, micuță prințesă!

Și închide.

Ochelarii mi s-au aburit de tot. Îmi vine o idee: dacă Estella e cea care mi-a lăsat biletul pe bancă acum ceva vreme?

– Vii să deschizi cadourile? Uite, deschide-l mai întâi pe al meu!

Filippo intră în viteză în bucătărie și nu se oprește la timp. Mă dărâmă de pe scaun și aproape sfârșim în mașina de spălat vase, cu tot cu scaun și cadoul lui. Mama trece peste noi cu pantofii ei cu toc înalt (astăzi și i-a pus, chiar dacă nu e o zi din aceea foarte importantă în care-i poartă), ia salata de fructe din frigider și-l închide la loc.

– Da, poate e mai bine să te duci să-ți deschizi cadourile, Mafalda. Într-o jumătate de oră vine tatăl lui Filippo să-l ia.

Pentru o clipă sper ca în cutia lui Filippo să fie un tricou imprimat cu numele

meu, ca acela pe care i l-a dăruit Emiliei. Dar ce găsesc înăuntru e mult mai frumos. Nu înțeleg imediat ce e. Pare un fel de casetofon în miniatură. Scotocesc prin polistiren: mai e și un microfon. Din cele adevărate, nu de plastic, cum sunt la jocurile pentru copii.

– E un *caraoche*, dar mai special.

Filippo ia cutia și-și face loc printre invitați, ajungând la televizor. Îl văd apăsând diverse butoane și atașând firul microfonului pe undeva prin spatele ecranului. Folosește telecomanda de la *caraoche* pentru a porni programul și între timp îmi explică.

– La început e o melodie cântată de cineva, așa o asculți și înveți. Apoi începe muzica și poți să cânți singură. Dacă nu-ți amintești versurile, derulezi și asculți din nou.

Din televizor răsună un cântec pe care l-am auzit de câteva ori la radio, în mașina mamei. Andrea se ridică de pe canapea și ia microfonul.

– Era odată un băiat... căruia, ca și mie... îi plăceau *Bitâls* și *Rolinstons*...

Cântă destul de rău pentru un profesor de muzică. Pe ceilalți însă nu-i deranjează, și cântă și ei. Mă apropii de Filippo și-i spun la ureche, aproape strigând pentru a acoperi vocile celorlalți, dar în același timp șușotind ca să mă audă doar el:

– Mulțumesc. Îmi place mult de tot.

Păcat că n-o să pot folosi de prea multe ori acest cadou frumos. Mă întreb dacă ar trebui să-i povestesc lui Filippo despre planul meu de a mă duce să locuiesc în cireș. El scotocește prin punga de plastic în care mi-a adus *caraochele*.

– Este și felicitarea, îmi spune, întinzându-mi punga albastră.

O iau fără să spun nimic. Mă uit în jur și-mi dau seama că nu ne bagă nimeni în seamă, așa că-l pot trage în hol.

– O să citesc felicitarea de la tine în seara asta când mă bag în pat, bine?

El își pune mâinile în șold.

– De ce nu acum?

Mă întorc spre el cu punga în mână.

– Fiindcă nu pot să-l citesc.

– Folosește lupa!

Sprâncenele mi se cocoață sus pe frunte, aproape să-mi atingă părul.

– De unde știi că am o lupă?

– Te-am văzut într-o zi punând-o în buzunar. Hai, folosește-o! De ce o ții la tine dacă n-o folosești când ai
nevoie?

– Mi-e rușine. Nu folosesc niciodată lupa în fața cuiva.

Filippo rămâne țintuit locului și tace. Într-un final, mă dau bătută.

– Bine. Dar hai în camera mea!

Ne strecurăm pe hol până în camera mea. Optimus Turcaret e în pat și nu face decât miau! când Filippo îl ia și-l pune pe genunchi, trăgându-l de labele din față. Mă așez lângă ei și deschid punga. Înăuntru e o foaie împăturită în două, cu niște semne negre pe ea.

– Am folosit o cariocă groasă, mă anunță el mândru.

Îmi scot lupa de *Șerlocholms* din buzunar. O apropii de un ochi și așez foaia în spatele lentilei.

La mulți ani pentru prima ta aniversare

cu două cifre!
Sărutări de la
Filippo, Cristina și Mauro

– Mauro este tatăl tău?
– Da.
Rămânem un pic tăcuți pe patul meu. Optimus Turcaret se lasă mângâiat după urechi, iar eu îl privesc, dar nu-l văd cu adevărat. Mă gândesc.
– Săptămâna asta stai cu el?
E prima oară când vorbim despre tatăl divorțat al lui Filippo.
– Doar ieri, că a fost sâmbătă, și azi.
– Nu te bucuri să-l vezi?
Filippo ridică din umeri și continuă să-l mângâie pe Optimus Turcaret.
– Nu. E vina lui că am înnebunit.
– Cine ți-a zis asta?
– *Psihologii*. Și cel de la școală. Spune că nu reușesc să fiu atent și mă înfurii prea ușor de când au divorțat ai mei.
– Dar tu n-o faci special.
Pentru că mi se pare că ochelarii transparenți ai lui Filippo s-au aburit, îi așez un braț în jurul umerilor. El nu se ferește, dar începe să plângă cu sughițuri, cu tot corpul, cu spinarea, cu picioarele, chiar și cu tălpile. Optimus Turcaret se dă jos de pe genunchii lui, speriat de tresăriri, și sare pe scaunul de la biroul meu. Singura cu care Filippo nu plânge e vocea. Rămânem așa în liniște în camera mea, până nu vin adulții să ne cheme și să strice totul, ca de obicei, chiar și plânsul care nu face zgomot.

– Mafalda, stinge lumina!
Stau lungită în pat cu pijamaua pe mine și Optimus Turcaret pe burtă. Cu ochii închiși, pentru prima dată. Eu nu închid niciodată ochii, doar atunci când mă plimb prin curte cu eșarfa peste ochi. Vreau să-i țin deschiși, mari până-n tavan, fiindcă așa primesc un munte de lumină și am suficientă pentru întreaga viață.
Mai devreme, după ce au plecat toți invitații la petrecerea mea, tata a strâns șirurile de baloane de pe lustră și l-am întrebat dacă pot să păstrez unul. L-am pus sub pat, pentru că o să-l folosesc pe post de balon cu aer cald când am să zbor din cireș, atunci când n-o să mai pot sta acolo, de exemplu din cauza frigului sau a bătrâneții.
Așadar, în seara asta trebuie să-mi odihnesc ochii. Nu sunt obosită, jur, dar ei sunt. Întind o mână în spate spre veioza mea, acolo unde știu că se află butonul pentru stins lumina. Mama intră în camera mea, și atunci abia deschid ușor pleoapele să văd cum arată o mamă pe întuneric. Mai întâi sosește parfumul ei de înghețată cu mentă. Apoi îi văd umbra cu păr lung, fără chip și cu hainele negre pline de noapte, care
e un pic mai închisă la culoare decât camera mea pe întuneric. E ciudat, credeam că pe întuneric totul
e negru și-atât. Dar mamele reușesc să se facă văzute și în bezna cea mai neagră. Poate *văd* pe întuneric, ca pisicile. Ca să-și poată găsi copiii care se află în pericol. Dar, dacă ar fi așa, atunci și eu aș putea deveni mamă. Mă salt puțin, ridicându-mă în coate.
– Mami, tu reușești să mă găsești chiar și pe întuneric?

Mama se așază lângă mine și-mi mângâie părul.

– Nu te pot vedea pe întuneric, Mafalda, dar sunt convinsă că aș reuși să te găsesc oricum. Acum culcă-te, pentru că e foarte târziu.

Se apleacă peste mine și mă sărută de noapte bună. Părul ei mângâie ușor perna ca niște valuri de vată de zahăr, însă neagră. Îmi trec degetele prin el până când ea se ridică. Mătăsos.

Nu i-am spus că întunericul de mai devreme era al meu. Ea mă găsește oricum.

În seara asta n-am chef să vorbesc cu tine, Cosimo, și nici măcar cu bunica.
Voi stați împreună liniștiți, treceți de pe o creangă pe alta cu frânghiile, citiți cărți și cu siguranță nu v-ați dat seama că eu mai am doar șaizeci de pași ca să ajung la cireș.
Ai înțeles, Cosimo? Treizeci de metri. Nu sunt mulți deloc.

Odată, fratele tău a vorbit cu un învățat francez despre tine și i-a explicat că stai în copaci fiindcă, pentru a vedea bine pământul, trebuie să stai la înălțimea potrivită – sau cel puțin așa credeai. Dar eu la ce distanță trebuie să ajung ca să reușesc să-mi văd bine copacul?

Să fac întrecere de aruncat la coș cu ghemotoace de hârtie

Doctorița Olga are ochii verzi, îmi amintesc.

Încerc să-mi dau seama dacă e adevărat, dar norișorul cenușiu din fața ei nu se mișcă. El e motivul pentru care sunt din nou aici, tot cu mama și cu tata așezați în dreapta și în stânga mea, pe scăunelele incomode de data trecută.

Doctorița Olga îmi pune în mâini un bastonaș lung și neted. Un creion. Îl pipăi până în vârf și descopăr că e obișnuitul creion cu gumă în formă de dinozaur.

– N-am găsit creioane cu zeii egipteni, îmi pare rău.

Nu-i nimic. Gumele nu-mi plac prea mult. Nu sunt esențiale. Din amabilitate spun totuși „mulțumesc“ și țin creionul în mână ca și cum mi-ar plăcea. Doctorița Olga are un cub de foi albe pe birou, iar eu știu că lasă copiii să deseneze pe ele. Îl găsesc chiar în fața mea și încep să mâzgălesc ceva pe foaie. Între timp, cei mari vorbesc, iar eu mă prefac că nu-i ascult. Sunt foarte multe lucruri în legătură cu care trebuie să te prefaci, după o aniversare cu două cifre: să te prefaci că lumina e aprinsă, că nu plângi, că nu asculți... Și apoi, când o să fiu mare, va trebui să mă prefac că nu vorbesc despre o persoană care de
fapt se află chiar lângă mine, așa cum fac mama și tata acum.

– Cum este, doamna doctor? întreabă tata.

– Nu e foarte rău.

Un alt lucru pe care trebuie să-l faci ca adult este să începi mereu să vorbești cu „nu“ pentru a spune contrariul. De fapt, pentru mine, „nu foarte rău“ înseamnă chiar „foarte rău“. E ca atunci când învățătoarea se duce la coafor și apoi vine la școală și întreabă cum
îi stă. Sunt sigură că aproape toți băieții se gândesc că-i stă rău, dar spun „nu-i rău, doamna învățătoare“ ca să-i facă plăcere și să nu fie ascultați la oră.

Doctorița Olga continuă:

– Ați început deja cu cititul în *brai*?

Tata răspunde că da, că exersez.

– Și nu puțin.

Iată un alt „nu“ care înseamnă contrariul. Am citit doar *Micul prinț* cu punctulețele *brai*. Dar a fost foarte frumos.

În vocea mamei se simte o mare de lacrimi.

– Doamna doctor, nu există niciun dispozitiv care să ușureze puțin lucrurile pentru ea?

– Există ochelari cu cameră video care proiectează în zonele care încă nu sunt compromise imaginile înregistrate din exterior.

Alți ochelari? Să sperăm că nu. Par foarte complicați, și părerea mea e că o să mă și doară.

– ... dar în stadiul actual nu ar aduce niciun beneficiu. Mai bine n-o obosim mai mult decât e necesar.

Pericol evitat. Ochelarii aceia sunt cu siguranță urâți și pariez că mi-ar fi pus camera video pe cap. La școală ar fi râs toată lumea de mine.

După un răgaz de liniște, doctorița mă face să tresar pe scaun, spunând:

– Ce desen frumos, Mafalda! Pare cerul înstelat al lui *Vangog*!

Mă uit spre foaie și sunt destul de sigură că am făcut doar cercuri, multe-multe cercuri cenușii. Cred că și acest *Vangog* are norișorul, dacă desenează la fel ca mine.

Dar vizita la doctorița Olga n-a fost degeaba, pentru că acum știu cum să folosesc creionul cu dinozaur pe care mi l-a dăruit ieri.

În clasa mea nu se aude nici musca. Dăm lucrare la geometrie și e greu. Eu am folosit figurile geometrice din plastic care se ating. Instructorul Fernando mi-a dat minus zece și acum citește din cărticica lui chinezească într-o bancă liberă, în fundul clasei. Aproape mereu îmi dă minus zece. Zece pentru străduanie, minus pentru că altfel e prea mult, zice el.

Mă întorc ușor în spate. Kevin e foarte concentrat asupra axelor de simetrie, nu le înțelege deloc.

– Psst!

Kevin ridică repede capul, dar se întoarce la fel de iute la ale lui.

Aș avea nevoie ca învățătoarea să se ducă să bea cafea. Având în vedere că am terminat lucrarea, mă ofer voluntar, însă doar ca să-i fac poftă.

– Doamna învățătoare, îi șoptesc, aplecându-mă peste catedră, azi pot să mă duc eu să vă aduc cafeaua?

Ea pune imediat deoparte mobilul pe care tocmai se juca (face ding! la fiecare punct, dar foarte încet, doar eu îl aud în clasă) și-mi răspunde „nu“.

– Mă duc eu. Tu scrie pe o foaie cine vorbește.

Îmi așază o foaie pe bancă, își ia poșeta și iese. Foarte bine. Acum pot să mai încerc. Kevin mâzgălește cu creionul lui negru cu galben pe marginea băncii, aplecat pe-o parte. Axele astea de simetrie nu-i ies și pace. Încerc să mă concentrez asupra lui Fernando, în partea cealaltă, lângă dulap, nu trebuie să-și dea seama. Pare liniștit. Îmi sprijin un cot de banca lui Kevin și șoptesc:

– Auzi, te interesează un dinozaur?

Știu că îi plac lucrurile astea. Șerpi, reptile și lucruri verzi și dinozauroase. Și, într-adevăr, se ridică din poziția lui relaxată și răspunde „da“ imediat.

– Atunci, hai să facem un schimb! Îmi acopăr gura cu mâna. Vezi creionul ăsta?

Scot dintr-un buzunar al șorțului de școală creionul cu guma în formă de dinozaur.

– Frumos! zice el.

Profesorul Fernando se aude imediat „șșșșșș“, dar nu se desprinde de cărticica lui. Îl las pe Kevin să verifice creionul.

– Ți-l fac cadou dacă mi-aduci un lucru de la aniversarea lui Christian.

– Cum de la aniversarea lui Christian?

Aici trebuie să pun totul în joc.

– Mâine nu ești invitat la petrecerea lui?

– Ba da.

– Atunci, dacă vrei creionul, când te duci acasă la el, îmi cauți impermeabilul în formă de poncho pe care îl aduce mereu în excursii și mi-l aduci la școală. Batem palma?

Kevin nu se gândește nici măcar o secundă.

– Cu siguranță nu. Dacă mă prind, m-am ars. Mă duc și-mi cumpăr de la librărie creionul ăla.

O, nu! N-a funcționat. Ochelarii îmi sunt acoperiți de nori groși.

– Să știi că nu se găsește la librărie. Nu-l am decât eu. Dacă-l vrei, trebuie să faci cum îți spun eu.

– Dacă vrei s-o fac, trebuie să-mi dai creionul și lupa ta de detectiv.

Lupa mea? Nu știu, n-am prea mult timp la dispoziție să mă gândesc. Oricum, aproape nu mai am nevoie de ea. O scot din buzunar și i-o dau lui Kevin, care ascunde totul în bancă. Apoi ridică penarul în fața mea.

– Atunci, îmi aduci?

– Îți aduc pe naiba! îmi răspunde, și în același moment învățătoarea se întoarce în clasă cu cafeaua.

De obicei îmi place mirosul de cafea de la auto-
mat, dar azi mă pișcă de nas și mă face să-mi iasă până și o lacrimă din ochiul drept, ca atunci când
ți-e somn și ți se udă genele când te freci la ochi. Doar că somnul meu în momentul ăsta e o furie mare-mare,
și nu-mi mai pasă deloc de creion, nici de poncho, vreau doar să închid ochii și să desenez o cruciuliță uriașă peste toți, în afară de Estella și Optimus Turcaret, și peste toate lucrurile în afară de copacul meu.

Copacul meu.

Uneori mă gândesc cum va fi să trăiesc în el și îmi imaginez un fel de căsuță din frunze, înconjurată de cuiburile păsărilor. În cireș sunt tot timpul o grămadă. Apoi, când o să mă simt singură, o să bat în trunchi, iar vocea bunicii o să spună:

– Cine e?

– Mafalda! o să răspund eu, iar cireșul, adică uriașul, o să dea din cap ca să scuture câteva flori roz cu alb în jurul nostru, iar eu și bunica o să jucăm jocul în care dăm o formă norilor.

Însă, ca să reușesc, am nevoie de lupa mea de *Șerlocholms*. Mă simt ciudată fără ea, și-apoi a fost cadou de la tata. Nu pot să mă duc să locuiesc în copac fără o amintire de la tata. Sună clopoțelul anunțând recreația, iar învățătoarea ne îndeamnă să ieșim cu toții pe hol pentru gustare. Kevin iese iute din bancă și se duce să se ascundă în baie. Mă sprijin de ușa clasei cu brațele încrucișate și alunec spre pământ, frecându-mi spinarea de perete. Am văzut asta într-un film. Și acum îmi dau seama că n-am mai văzut
un film de un car de ani și aproape sigur n-o să mai pot vedea niciunul înainte să rămân pe întuneric. Și nici pe urmă. De ce? De ce mie? Îmi ascund capul între genunchi și plâng.

– De ce plângi?

Simt firimituri cu iz de brioșă cu cireșe căzându-mi pe mâini. Ridic capul. O pereche de pantofi de tenis negri și două picioare într-o pereche de blugi. Ar putea fi ale oricui, dar eu știu a cui e vocea.

Filippo se așază pe jos lângă mine și mă ascultă în timp ce-i povestesc ce s-a întâmplat cu Kevin. Dacă vorbesc prea mult, nu mă mai ascultă la un moment dat, e un lucru pe care l-am înțeles la puțin timp după ce l-am cunoscut, așa că mereu încerc să-i fac un rezumat. Sare în picioare cu o clipă înainte să termin ultima frază. Aruncă hârtia de la brioșă într-un coș care se află destul de departe, cred, se felicită singur că a nimerit ținta și apoi dă să intre în clasa mea.

Mă ridic și eu și îl strâng tare de mâna care se află deja pe clanța ușii, pentru că e interzis să intrăm singuri în clasă în timpul recreației.

– Ce vrei să faci?

El mă împinge în spate, încet, dar hotărât..

– Te ajut să-ți recuperezi lucrurile. Rămâi aici și spune-mi dacă vine cineva!

Încerc să-l opresc, fiindcă mi-e teamă că n-o să
văd la timp cine vine și o să fim descoperiți, dar Filippo se strecoară înăuntru cu viteza luminii și începe să scotocească prin toate ghiozdanele. Eu stau pe jumătate în sala de clasă și jumătate pe hol și-mi simt stomacul tremurând de nervozitate.

– În bancă! Uită-te în spatele băncii mele, dedesubt!

Nu trebuie să-i explic unde e banca mea, îl văd deja mișcându-se spre locul potrivit. Simt o mână așezându-se pe umărul meu.

– Ce se întâmplă?

Una dintre învățătoarele în vârstă, pe care nu le cunosc bine, s-a oprit în spatele meu și privește înăuntrul clasei. Sunt paralizată de frică. Cineva se apropie să vadă scena.

– Ce faci? îl întreabă învățătoarea pe Filippo pe deasupra capului meu.

Filippo rămâne jos, ascuns printre bănci, dar ne-au descoperit. Din spatele învățătoarei se aude un țipăt:

– Astea sunt lucrurile mele! Mi le fură!

Kevin mă împinge cât colo și fuge spre banca lui, aruncându-se cu pumnii asupra lui Filippo ca să ia înapoi creionul și lupa mea. Dar Filippo nu le dă drumul.

– Nu sunt ale tale. I le-ai luat, sunt ale ei!

– Mi le-a făcut cadou! Acum sunt ale mele!

– Ai păcălit-o!

Și, în timp ce țipă și trag unul de celălalt și se și lovesc un pic, sosește directoarea adjunctă a școlii, care-i desparte și întreabă a cui e vina pentru toată hărmălaia asta. Kevin urlă imediat că Filippo a început, că-i fura lucrurile, și atunci încep și eu să țip că lucrurile alea erau ale mele.

– Tu mi le-ai dat, proasto!

Și, fără să înțeleg prea bine cu ce curaj, mă arunc spre vocea idioată a lui Kevin și mă trezesc fără ochelari, trăgând pumni, când în aer, când în ceva moale, despre care sper să fie fața lui Kevin. Nu e nevoie de ochi ca să intri într-o încăierare, trebuie să nu uit să trec asta în noua listă.

Scaunele de lângă secretariat, de pe hol, sunt la fel de incomode ca acelea de la doctorița Olga, doar că de data asta nu mă însoțesc mama și tata, ci Filippo, și amândoi avem un bilet care trebuie semnat de director și de părinți.

E prima dată când ajung la director. Și când fur. Anul ăsta am făcut o mulțime de lucruri pe care la biserică jurasem că n-o să le fac niciodată. Dar era vorba de o nevoie, eu n-am vrut să mă comport atât de rău. N-am vrut să fug de-acasă și cu siguranță n-am vrut să-l lo-
vesc pe Kevin. Bine, poate chiar am vrut să-l lovesc pe Kevin, dar el m-a păcălit, iar

eu urăsc să fiu mințită.

– Știu că nu-ți plac minciunile, dar în curând va trebui să spun una, iar tu trebuie să taci, ai înțeles?

Filippo îmi atinge foarte-foarte ușor brațul. E prima și prima dată când mă atinge singur, pentru că așa a hotărât el. Dar ce minciună trebuie să spună? Nu-mi plac minciunile. Estella spune: doar adevărul.

– Dacă nu spun chestia asta, o încurci și tu, așa că taci!

Îmi împing ochelarii pe nas și-l privesc fix.

– Adică?

– Nimic. Filippo își bălăngăne picioarele sub scaun. Tu nu spune nimic. Vrei să dăm la coș?

Face biletul ghemotoc și îl aruncă spre o plantă din plastic așezată într-un colț al holului, lângă un copiator. Trebuie să fie un coș acolo. Aud mingiuța sfârșind înăuntru cu un bufnet surd.

– Încearcă și tu!

Pentru că n-am nimic cu care să arunc în afară de foaia biletului, o folosesc și eu. Oricum sunt pedepsită. Arunc ghemotocul spre coș și îl aud lovindu-se de perete și apoi căzând pe jos. Am dat pe lângă. Filippo fuge să recupereze ghemotoacele și mi-l întinde pe al meu.

– Să încercăm din nou!

Sunt la a șasea încercare, când directorul iese din biroul lui ca să ne semneze biletele.

– Dar ce faceți?...

Nici de data asta n-am nevoie de al treilea ochi ca să-mi dau seama că e într-adevăr foarte, foarte, foarte supărat pe noi.

Curajul meu s-a făcut ghemotoc împreună cu biletul în spatele copiatorului. Sunt pe punctul de a mărturisi și infracțiunea asta (așa se spune când nu respecți o regulă, nu?), dar Filippo se așază între mine și director:

– Eu sunt de vină.

Directorul e un domn înalt și foarte slab, cu păr puțin și niște vene albăstrii pe frunte. Mi-l amintesc. Nu e rău, doar că stă mereu în biroul lui și nu vorbește mult cu noi, copiii. Cam ca îngrijitorul murdar de sos de roșii. Cine știe? Poate în taină sunt prieteni și beau cafea împreună vorbind despre noi. Dar nu, e imposibil. Sunt prea diferiți. Cu toate că și eu, și Filippo suntem diferiți, și tot suntem prieteni. Iar Filippo pare să-l cunoască bine pe domnul director.

– E vina mea. Am intrat în clasa ei, iar ea a încercat să mă oprească, și apoi am obligat-o să aruncăm la coș cu biletul făcut ghemotoc.

Nu-i adevărat! Vreau să-i spun asta directorului, mă ridic, dar el s-a întors spre biroul său și intră oftând prelung.

– Nu e bine, băiatule, nu e bine deloc. S-o lăsăm pe domnișoara să plece și să schimbăm două vorbe noi doi.

Filippo nu-mi aruncă nici măcar o privire și, când încerc să-l opresc, își trage brațul și-mi spune să plec. Dau să intru după el în biroul directorului. Dar ultimul lucru pe care reușesc să-l văd sunt ochelarii lui, peretele și ușa care se închide – și poate un zâmbet.

Filippo e Garrone al meu.

Doar că directorul nu și-a dat seama că a spus o minciună ca să mă salveze pe mine.

Trebuie să fug.

A trecut prea mult timp de când n-am mai alergat, așa, ca vântul, cum fac ceilalți în parc și pe pistă.

Mă uit în jur. Nu e nimeni, la intrarea în școală și pe hol nu se mișcă nimic. Aud o ușă deschizându-se în stânga mea și pe secretare râzând. O doamnă cu o fustă neagră foarte elegantă, cred, trece prin fața mea cu niște foi în mână. Cred că folosește copiatorul. O aud apăsând tastele și lăsând capacul în jos. O lumină verde îmi aprinde scântei electrice în ochi. Mă uit în altă parte. Secretara mă întreabă dacă am nevoie de ceva. Mă îndrept spre clasa mea. Aici oricum nu mai pot face nimic pentru Filippo.

Secretara strânge foile și se întoarce în biroul ei. Aud ușa închizându-se. Acum sunt cu adevărat singură în școală. Rămân nemișcată-nemișcată și număr până la zece în minte. Nu trece nimeni, nimeni nu mă caută. Mă năpustesc spre cămăruța Estellei. Trebuie doar să traversez spațiul larg în care facem serbările. În școala mea podelele sunt azurii, pereții gri, iar ușile gri și azurii. Mi se pare că alerg în nimic. Mă lovesc cu tot corpul de ușa cămăruței, o deschid, intru și o închid din nou în grabă. Mă sprijin cu spinarea de ea, cu inima bătându-mi precum tobele bongo ale vărului meu Andrea.

Ca să mă liniștesc, mă uit în jur, chiar dacă am ochelarii murdari și aburiți – sau poate sunt ochii mei murdari și aburiți ca geamurile de la mașina mamei. Mi-ar trebui și mie niște ștergătoare ca să curăț întunericul din ei. Dar nu s-au inventat ștergătoare atât de mici. În cameră e întuneric, nu a ridicat nimeni storurile azi. Se vede doar un fel de tub de lumină foarte frumos care intră pe o fereastră mică, una dintre cele care dau spre curte. Întind mâna prin tubul de lumină și mă joc puțin cu praful, împrăștiindu-l, și deschid mâna albă ca să văd liniile drepte-drepte făcute de umbrele care se formează în spatele degetelor. Lucrurile deschise la culoare și cele întunecate sunt singurele pe care mai reușesc să le văd destul de bine, mai ales dacă sunt apropiate între ele. Ținând mâna în tubul de lumină, mă mișc și încerc să-mi observ bine umbra mâinii proiectată pe obiectele din cămăruță: scaunul cu roți, biroul, dulapul cu croccantelle... Cadoul meu! Estella mi-a spus că mi l-a lăsat acolo. Mă aplec repede sub birou și deschid sertarul cu lucruri confiscate. Găsesc pe pipăite un pachet din hârtie cu o panglică încrețită. Îl scot și îl așez pe birou. E un pachet moale, ciudat.

E a doua oară într-un timp foarte scurt când primesc ceva mătăsos la atingere. Să vedem ce este.

Mă așez pe scaunul cu roți și desfac încet-încetișor pachetul. Nu vreau niciodată să stric hârtia în care sunt împachetate cadourile. Însă într-un final nu mai rezist și o rup. O stea. E primul lucru pe care-l văd. O stea albă mare. Din material. Pentru că e imprimată pe un tricou, un tricou negru. Pare unul din acelea pe care le face mama lui Filippo la magazinul ei. Poate Estella l-a comandat acolo. Îmi place mult ideea că Estella și Filippo sunt legați de un lucru care mă privește. Strâng tricoul în pumn și-mi îngrop fața în el. Estella l-a spălat și l-a călcat cu aceleași lucruri folosite de ea, pentru că îi simt parfumul. Steaua e un pic lucioasă, o pot vedea și cu degetele. Iar degetele mele mai văd o stea, mai micuță, pe partea cealaltă a tricoului. Îl întorc și mi-l așez peste șorț. Steaua mai mică, tot albă, vine în dreptul inimii.

18

N-a tras nimeni

În mașina mamei e mereu foarte cald.

Astăzi mai mult decât de obicei, poate pentru că trebuie să-i spun despre bilet și, de asemenea, că l-am făcut ghemotoc și l-am aruncat.

Însă ea vorbește mult, ca de obicei, iar eu o las să spună. Îmi sprijin fruntea de geam, îl aburesc cu respirația și desenez o steluță cu degetul. Dispare imediat, nici nu apuc s-o văd. Dar nu contează. Am în ghiozdan tricoul de la Estella și pe el sunt două steluțe, una pentru mine și una pentru ea, mai mare. Acasă o să-l ascund sub pat, așa o să-l pot lua cu mine în copac, iar când vine primăvara o să mi-l pun, și Estella o să aibă trei steluțe numai ale ei (una și din numele ei).

Urc scările spre casă și mă gândesc că ar fi mai bine s-o sun pe Estella și să-i mulțumesc *înainte* să le spun mamei și tatei că am primit un bilet, altfel n-o să mă mai lase să folosesc telefonul. Când urc scări, în general sunt foarte atentă la trepte, mai ales când merg în locuri pe care nu le cunosc, pentru că nu știi niciodată cât de înalte pot fi. Acasă însă, picioarele îmi merg singure – urc scările astea de când m-am născut – sau puțin după aceea –, așa că aș putea să le urc cu ochii închiși. Sau pe întuneric. Iată încă un lucru pe care să-l trec pe noua listă.

– Atenție, fetițo, la o parte, ai grijă!

Sar într-o parte, spre balustradă, chiar în clipa când un dulap vorbitor e pe punctul să mă dărâme. Vorbitor și mergător. Iese de la mine din casă.

– Unde te duci? îl întreb.

Din spatele dulapului se ițește capul unui domn foarte transpirat, care îl sprijină de pământ. Rămân prizonieră între balustradă și dulap. Domnul transpirat este atât de aproape, încât îi simt căldura și-l văd căutând ceva în buzunare. O foaie. Domnul transpirat citește:

– Strada Gramsci douăzeci și trei. Aici merg.

Ia din nou în brațe dulapul și o pornește iar în jos pe scări, cu un efort teribil.

Dar acela e dulapul părinților mei!

Alerg în casă. Și mă împiedic de o cutie uriașă lăsată chiar în fața ușii.

– Dar ce...

– Mafalda, fii atentă, iubire!

– Mamă, ce se întâmplă?

Mama iese din bucătărie cu un capac de oală în mână și cu poșeta încă așezată în bandulieră.

– Am început cu mutarea. Mai ții minte casa nouă? Ai văzut-o și tu. Trebuie să începem să ducem acolo lucrurile, pentru că săptămâna viitoare ne mutăm.

Pun o mână pe dulapul care se află la intrare, cel pe care stă fotografia de la nunta mamei și a tatei, dar mâna îmi cade fără să atingă nimic. În locul dulapului nu mai e decât un pic de aer și de lumină gri. L-au dus de-aici. Oare au pus fotografia într-o cutie în siguranță? Mi-ar părea rău să se strice, țin mult la fotografia aia, chiar dacă nu mai pot vedea foarte bine.

Urgență: ochelari aburiți. Mă îndrept spre camera mea. Pe hol sunt o grămadă de cutii așezate una peste cealaltă. Trebuie să am grijă să nu mă lovesc de ele, pentru că au o culoare care se distinge greu. O culoare chiar urâtă. Culoarea hârtiei igienice reciclate. Mama vine după mine cu capacul în mână. Mă uit la ea peste umăr și pentru o clipă nici măcar nu sunt sigură că e ea.

– Mami, pot să mă duc singură în camera mea?

– Bine, du-te. Ai grijă unde calci! Te chem când sunt gata pastele.

Rămân nemișcată în pragul ușii. E întuneric înăuntru. Ar fi suficient să întind mâna într-o parte ca să aprind lumina, dar în același moment închid ochii. Fac un pas înăuntru, apoi încă unul, până când știu sigur că sunt în mijlocul camerei. Mă învârt încet în loc. Și știu. Știu că toate sunt încă la locul lor, că de aici încă n-au luat și n-au mutat nimic. O simt cu mâinile și cu fața în timp ce mă mișc. Sunt sigură: mobilele sunt acolo unde au fost întotdeauna, și la fel și lucrurile mele. Asta e ultima cameră care va fi mutată. Mă îndrept spre șifonierul meu și-l ating ușor cu o mână. Lemn deschis la culoare, știu. Încă doi pași și am ajuns lângă birou. Uite unde am lăsat ascuțitoarea, la școală n-o găseam în ghiozdan. Într-o parte a podelei e o bucată de gresie care se mișcă puțin. Iat-o aici! Și deasupra mea, la stânga, atunci când merg pe bucata asta de gresie, lustra din cristale false face cling-cling!, foarte încet. De aici m-am văzut în oglindă ultima oară. Deschid ochii. Acolo unde era oglinda nu se vede nimic.

Mă apropii. Un pas. Încă unul. Încă unul. Poate au luat doar oglinda, așa, ca să înceapă cu ceva. Întind o mână să verific, dar nu apuc s-o ridic pentru că cineva a tras cu pistolul din spatele meu, iar oglinda a explodat într-o mie de cioburi. Era aici, chiar aici, iar eu... M-am tăiat. Sângele miroase precum cheile de la casă.

– Mafalda, ce-ai făcut?

Mama vine țipând din bucătărie și strigă și mai tare când vede oglinda spartă și sângele meu.

– Nu te mișca, iau ceva să te pansez!

Și fuge în baie. O aud cum dă de pământ dulapurile – sau ce-a mai rămas din ele.

Eu am spart oglinda. N-a tras nimeni. I-am dat un pumn și a căzut făcându-se fărâme.

OK, Mafalda, suntem la zero pași de oglindă. Azi e miercuri. Luni ne mutăm în casa nouă, ba nu, se mută ei. Pentru că eu în cel mult trei zile mă mut în cireș și nu mai cobor de-acolo.

Mă trezesc pentru că, din bucătărie, se aude vocea cuiva care plânge și vorbește cu mama. E dimineață. Norișorul încă nu-mi întunecă vederea și trebuie să profit de ocazie – sunt curioasă să văd cine a venit în vizită la ora asta.

Îmi pun repede papucii – n-aș vrea să dau peste vreun ciob din oglinda spartă – și mă duc la bucătărie, atentă să nu mă lovesc de mobilele și cutiile așezate unele peste altele pe hol.

– Bună dimineața, Mafalda! Iartă-mă dacă te-am trezit.

În vocea Ravinei se simte negrul foarte negru din părul ei. Ce face aici? O întreb. Mama mă așază la masă și-mi da o ceașcă de ceai cu biscuiți.

– Ravina a venit să-și ia rămas-bun. Se întoarce puțin în India.

Cât pe ce să-mi cadă biscuitul înmuiat pe șervetul pentru micul dejun – îți dai seama ce dezastru! Îmi împing ochelarii în sus pe nas și mă uit cu gura căscată la Ravina.

– De ce pleci? Când te întorci?

Ea oftează. Are ochii înnegriți, ca atunci când mama uită să se demachieze și-apoi, în dimineața următoare, seamănă cu panda pe care l-am văzut odată la zoo. Sunt aproape sigură că așa se întâmplă când femeile adulte plâng.

– Eu și Andrea ne-am despărțit. Așa că mă întorc să stau cu bunicii mei. Îi ajut cu treburile casei, iar ei îmi țin companie.

Pic! Biscuitul chiar se rupe și îmi cade în ceai. Câțiva stropi sar din ceașcă.

– Dar de ce v-ați despărțit?

– Mafalda, poate Ravina nu vrea să vorbească despre asta.

Ravina mă mângâie ușor pe brat și-i spune mamei că e în regulă, că de fapt ea a venit tocmai ca să stea puțin cu mine. Mama îmi atrage atenția să n-o stresez prea tare și se apucă să spele vasele de la cina de ieri-seară. Încă nu m-am obișnuit s-o văd mereu acasă, mi se pare că o să se ducă la lucru dintr-un moment într-altul, când de fapt e mereu aici și mă verifică.

Ravina îmi explică apoi că ea este cea care l-a părăsit pe Andrea, pentru că el nu-i spune niciodată că ține la ea. Nu sunt sigură că am înțeles. „Țin la tine“ se spune părinților, rudelor, prietenilor și animalelor, din câte știu eu. Iubiților li se spune „te iubesc“, în afară de America și toate locurile unde se vorbește engleză, unde se spune „*ai lăviu*“ tuturor. Mi-a explicat suplinitoarea de engleză.

– Așa e, știi, și de fapt el nu mi-a spus niciodată nici măcar „te iubesc“.

– Nici măcar în engleză?

– Nu, nici măcar în engleză. În schimb, eu i-am spus că-l iubesc de o sută de ori pe puțin.

La naiba! Ravina a spus „te iubesc“ de o sută de ori! O să aibă o sută de copii. Trebuie s-o avertizez.

– Ce e povestea asta cu copiii, Mafalda?

Mama se întoarce spre mine supărată.

– Nimic, dacă o persoană îi spune alteia că e îndrăgostită de ea, apoi îi naște un copil.

– Și cine ți-a spus asta?

– Nimeni.

N-am chef să dau vina pe Estella, fiindcă chestia asta cu copiii mi se pare că e cam greșită, din câte mi-am dat eu seama. Și, într-adevăr, Ravina îmi spune că e mult mai greu să faci copii, nu e de-ajuns să spui „te iubesc“, ba dimpotrivă, dacă o persoană e îndrăgostită și nu spune „te iubesc“, pe lângă faptul că nu are copii, poate să-și piardă și iubita, așa cum i s-a întâmplat lui Andrea cu ea.

Mama face cafea pentru ea și Ravina, iar eu între timp mă spăl și mă îmbrac pentru școală. Tata mă ajută să-mi pun ghiozdanul pe umăr și deschide ușa. Ravina vine să mă îmbrățișeze. Miroase a biserică, așa ca întotdeauna, dar și a apă și a plajă. E mirosul unei persoane care plânge. Eu cred că fiecare are un miros special atunci când plânge, iar ea miroase a apă și a plajă. Mă strânge tare în brațe și apoi îmi ia chipul în palme și-și apropie ochii de ai mei. Așa pot să-i văd aproape bine. Nu sunt negri. Sunt maro foarte închis.

– Nu trebuie să te dai bătută niciodată, Mafalda, să nu uiți!
– OK. Să nu mă dau bătută niciodată.
– Ești o broscuță curajoasă.

Ies pe palier. Îmi iau rămas-bun de la Ravina cu ochelarii aburiți complet, pentru că e ultima oară când o văd înainte să plece în India, și poate nu se mai întoarce, și, chiar dacă se întoarce... eu voi fi în cireș.

Asta e interesant

– Ai văzut câte flori sunt în cireș, Mafalda?

Mă apropii de școală cu palma tatei strânsă în jurul mâinii mele. Mă uit spre cireș și pentru câteva clipe mă prefac că meditez la frumusețea florilor, așa cum mi-a spus odată Ravina, care știe foarte bine să mediteze, adică să se gândească foarte-foarte concentrată. De fapt, suntem prea departe. Uneori tata încă îmi spune lucruri de genul „ai văzut", sau „uită-te acolo!", sau „vezi", și mie îmi pare rău, pentru că el e mereu foarte bucuros să-mi arate lucrurile, așa că nu spun nimic, și, după o vreme, el își dă seama ce a zis și devine trist, și cred că ar vrea să-mi ceară să-l iert. Și atunci eu spun: „Așteaptă să ne apropiem", și, când văd și eu, redevenim bucuroși amândoi.

Însă povestea asta mergea bine până acum ceva vreme, pentru că acum nu mai reușesc să văd nimic din ce-mi arată tata, nici măcar dacă ne apropiem foarte mult. Astăzi trebuie să se fi născut în cireș primele floricele de primăvară. Încerc să fac așa cum m-a învățat Ravina, închid ochii și respir profund. Mi se răcesc imediat nările, dar, imediat ce-mi vine un pic de aer, o simt – mireasma primăverii. Pentru mine așa miroase: a caramelele cu rubarbă ale bunicii și a buchete de flori, dar nu din cele de la florărie, care împreună formează un iz de cimitir, ci din cele adevărate, care se nasc pe câmp și în grădinile doamnelor în vârstă drăguțe.

E momentul să număr, pentru că sunt aproape sigură că văd ceva care seamănă cu un copac cu flori. Școala e acoperită de unul dintre norișorii mei cenușii, dar sunt sigură că, alături, copacul meu mă așteaptă cu toate florile ivite pe crengi. Îmi amintesc cum sunt florile cireșului primăvara, ca niște mingiuțe, ca *muuuulți* fluturi albi strânși pe capul uriașului după vacanța de iarnă.

Așadar, chiar dacă nu sunt foarte sigură că văd bine, încep să număr: un pas, doi pași, trei... Cu cât mă apropii mai mult de școală, cu atât simt mai tare aroma dulce și proaspătă a primăverii care miroase a caramele. Aerul e o doamnă zâmbitoare care-mi mângâie chipul și părul cu eșarfa ei de mătase albastră. O șuviță de păr mă gâdilă sub nas, dar n-o dau la o parte. Număr pașii și ajung până la cincizeci și doi. Sunt douăzeci și șase de metri până la cireș. Douăzeci și șase, deși am cam trișat. Dar oare e valabil și dacă ceea ce am văzut, adică florile în formă de mingiuță și tot copacul, nu sunt chiar adevărate, ci ceva ce-mi amintesc din anii trecuți?

Trebuie să mă gândesc bine. Ravina mi-a spus că e important să fim sinceri cu noi înșine. Nu știu prea

bine ce înseamnă asta, dar cred că e ceva care are legătură cu adevărul. Să nu spui minciuni nici măcar în mintea ta. Mă uit în pământ în timp ce mă gândesc la

chestia asta cu minciuna în minte, dar un fluierat slab mă face să privesc în sus, spre scările școlii. Pare salutul secret al Estellei, dar mult mai scurt decât de obicei.

Dau drumul mâinii tatei și alerg spre scări, trecând pe lângă trunchiul cireșului. Simt prospețimea scoarței chiar dacă n-o ating.

– Estella! Te-ai întors!

– Da...

Mi-e foarte ușor să urc scările de la școală, ca acasă, dar brusc mă trezesc singură, fără mâna tatei, și nici măcar a Estellei, și pierd numărul treptelor. Sunt șaptesprezece cu totul, iar eu de obicei urc câte două deodată în afară de prima, altfel la final îmi rămâne una singură, și pașii se dau peste cap. Oricum, de obicei nu mi-e frică să urc scările de la școală. Nu mi-a fost nici atunci când mi-am uitat ochelarii în mașina mamei, iar bunica a venit să mi-i aducă la școală, la a doua oră. Însă azi mi-e frică. Chiar dacă știu cât de mare trebuie să fie pasul care mă va duce spre următoarea treaptă, mi se pare că piciorul meu nu-și mai amintește nimic, iar sub mine nu mai sunt scări, ci lavă cu crocodili în ea, iar dacă pășesc în afară, crocodilii o să mă mănânce și o să mor fiartă.

– Ah!

Îmi pierd echilibrul, spinarea mi se duce în spate, cad. E urât să aștepți să cazi în ceață. Însă într-un final nu cad. Mâinile puternice ale Estellei mă prind de brațe și mă trag spre ultima treaptă, cea mai înaltă, acolo unde e ea, și cad peste ea, cu ochelarii pe vârful nasului și cu fața strivită de cămașa parfumată.

E prima oară când stăm îmbrățișate. Mama mă îmbrățișează mereu, bunica mă lua în brațe chiar dacă o dureau mâinile și picioarele. În Estella ceva e altfel decât la ele. Îmbrățișările mamei sunt moi, în față, ca o pernuță. Și ale bunicii erau așa. Părea să aibă aluat de prăjitură întins pe inimă.

Estella e așa doar pe o parte. În schimb, acolo unde e inima ei se simte bum-bum-bum, dar niciun aluat moale. Ridic chipul spre ea ca s-o întreb ce s-a întâmplat cu aluatul ei, dar, de la baza scărilor, vocea tatei mă întreabă dacă sunt în regulă, iar Estella se depărtează de mine și mă face să mă întorc spre el ca să-i arate că sunt teafără.

Intrăm în școală, ea nu mă mai ia în brațe, iar eu de uluire nu pot nici măcar să vorbesc. Al treilea ochi îmi dă un sfat bun: s-o las baltă până la pauză. În pragul ușii clasei mele o întreb pe Estella dacă pot să mă duc la ea mai târziu.

Mâna ei tare mă mângâie pe cap, și pare doamna zâmbitoare care era mai devreme în aer cu eșarfa ei de mătase albastră, și nu obișnuita Estella, regina amazoanelor.

– Ce s-a întâmplat de dimineață pe scări?

– Ce faci?

În cămăruță e mare dezordine. În lumina care intră pe ferestruică se vede mult praf, și oriunde îmi sprijin mâinile simt lucruri sub degete. Până și cu încălțările dau peste ceva care se află pe jos lângă picioarele mele, poate niște cărți.

Estella îmi dă peste nas cu o cârpă plină de *sprei* de geamuri – același pe care-l folosește și mama.

– Chiar ești o mică prințesă, nu? Când ai o întrebare, nici măcar nu le asculți pe ale altora.

– Iartă-mă! Ce faci?

Estella împăturește cârpa oftând și trage scaunul cu roți în fața mea. Mă așez pe el și mă rotesc.

– Fac curat, draga mea. Din când în când trebuie să fac și asta.

– Știu. Și eu ar trebui să fac curat în camera mea. Dar am curatofobie.

Estella zâmbește, o simt în vocea ei.

– Și ce e curatofobia?

Opresc scaunul ținându-mă de birou.

– Nu știu. Am citit-o într-o carte, mai demult. Cred că e un fel de blocaj care-ți vine atunci când nu vrei să faci ceva.

– A! Am înțeles. Se întâmplă.

Mă gândesc că, poate, în acest moment, un domn transpirat intră în camera mea, în care nu fac niciodată curat, și ia șifonierul, și biroul, și patul, iar eu sub pat am lăsat pătura de la bunica, cu toate lucrurile de care am nevoie în ea. Dacă aș fi mare, i-aș spune mamei și tatei că să te muți e un lucru nu foarte urât, ceea ce pentru mine înseamnă extrem de urât.

– Estella...

Amazoana mea se așază pe un taburet și oftează iar.

– Ce-i?

– Ție ți-e vreodată frică?

O aud punându-și mâinile în șold. Ea și Filippo fac asta într-un fel aproape identic.

– Sigur că mi-e frică, uneori. E normal.

– Și ce faci atunci?

– Mă gândesc. Caut o soluție. Și, dacă nu reușesc, îmi imaginez ceva frumos, distractiv, care să mă facă fericită și să-mi alunge spaima.

– Și când ți-e foarte-foarte-foarte frică de-adevă-
ratelea?

– Mafalda, frica nu e întotdeauna un lucru rău, știi?

– Cum adică?

– Sunt zile când ți se întâmplă lucruri care te înspăimântă cu adevărat...

– O mutare, de exemplu? Sau întunericul?

– Da, exact ca astea. Și, în acele momente, frica te face să te oprești și să te gândești, și doar așa persoanele devin mari, mai puternice.

– Vrei să spui musculoase?

Estella zâmbește, dar e obosită. Miroase a pernă (pernele au întotdeauna o mireasmă specială) și a cireș iarna.

– Nu, Mafalda, nu voiam să spun musculoase, ci curajoase. Cu mintea puternică. Frica te ajută să vezi lucrurile cu mai multă claritate, după o vreme.

– Frica mă ajută să văd mai bine?

Asta e interesant.

O aud pe Estella ridicându-se și așezându-se în mijlocul camerei.

– Vino-ncoace! îmi spune.

Împing scaunul cu roți ca să mă apropii de ea.

– Ridică-te!

O ascult. Mi se face puțin frică, pentru că în vocea ei nu se mai simte niciun zâmbet. Stau în fața ei, în picioare. Și acum?

Îmi pune din nou mâinile ei tari pe umeri și mă trage spre ea. Mă îmbrățișează strâns și o îmbrățișez și eu – îmi vine firesc, precum urcatul scărilor acasă. Îmi lipesc tâmpla și obrazul de cămașa ei și aud același bum-bum-bum de mai înainte – aici ar trebui să fie pernuța moale care liniștește inima.

Mă uit spre Estella de jos în sus. Aproape toată fața ei e acoperită de norișorul meu cenușiu, dar se văd puțin buzele – a uitat să se dea cu ruj în dimineața asta – și părul tot negru-negru.

– Știi de ce sunt așa?

Nu prea știu ce vrea să spună. Mi-e teamă să n-o supăr din cine știe ce motiv sau c-o să se înfurie.

– Așa cum? bâlmăjesc acoperită de brațele ei.

Ea pufnește și îmi ia o mână pe care o împinge cu putere peste cămașa ei, pe buzunarul cusut.

Îmi vine să-mi iau repede mâna de-acolo, dar Estella o ține pe loc, apăsând-o cu palmele.

– Ce simți?

– Nimic!

– Nu-i adevărat. Ce simți?

Simt că sunt toată roșie și agitată și simt inima mea bătând ca o tobă bongo și... inima ei. Pun capăt agitației și ascult mai bine cu mâna. Și inima Estellei bate ca un bongo. Ca inima *mea*.

– Ce simți?

O privesc din nou. Și zâmbesc.

– Inima ta.

– Ai văzut? Ți-a fost frică, dar apoi te-ai oprit, și la sfârșit mintea ta a înțeles tot, iar adevărul nu era de fapt atât de groaznic, nu?

– Nu.

Estella îmi dă drumul la mână.

– Dar unde a ajuns cealaltă jumătate din aluat?

Ea nu răspunde, poate nu a înțeles.

– Aluatul moale care ar trebui să fie acolo, îi arăt spre inimă.

– Ah, corect, cealaltă jumătate. Păi, a luat-o prietena mea.

– Cea care a venit în vizită la tine, la spital?

– Da.

– Ce necivilizată!

– Da, n-a fost prea drăguț din partea ei să-mi facă asta. Dar m-am gândit și știu ce-o să fac atunci când se întoarce.

– Ai un plan?

Iată din nou zâmbetul!

– Să spunem că da. Și tu? Tu ai un plan?

Mă apropii din nou de ea și-i fac semn să se aplece până reușesc să-mi pun palmele căuș la urechea ei și-i șoptesc planul meu secret:

– Planul meu e să mă duc să locuiesc în cireșul de la școală.

Estella stă o clipă să se gândească și apoi ridică din umeri.

– Mi se pare un plan foarte bun. Dă-mi un semn când te duci, îți dau o mână de ajutor cu mutatul.

Apoi mă dă afară din cămăruță pentru că trebuie să sune clopoțelul pentru sfârșitul recreației. Când închide ușa, mă trezesc din nou în mijlocul agitației elevilor care aleargă, țipă, suflă și fac bule în sucul de fructe, și-mi vine în minte povestea amazoanelor și a curajului lor, și a sânului tăiat pentru a ține mai bine lancea. Estella mi-a spus chiar așa. Mă întorc spre ferestruica din cămăruță, cea care dă spre curtea interioară a școlii, și, printre dungile storurilor coborâte pe jumătate, mi se pare că văd ochii ei înspăimântători privindu-mă și zâmbind, doar că nu sunt înspăimântători, sunt doar negri și frumoși. Apoi norișorul vine și-i acoperă, sau poate Estella e cea care coboară storurile ca să nu afle toată lumea că

e o amazoană adevărată.

20

Respir

Deschid ochii.

Toți copiii se tem de întuneric, și la fel și eu, fiindcă pentru mine întunericul e o eșarfă peste ochi pe care ți-ai pus-o ca să te joci și n-o mai poți scoate.

Închid și deschid ochii de multe-multe ori. Acolo unde ar trebui să fie fereastra pe care se văd luna și Steaua Polară, iar ziua soarele, nu văd nimic. Camera mea e cenușie. Mâna mea e cenușie, dacă o mișc în față. Întunericul e cenușiu-închis. Care în opinia mea e mult mai urât decât negrul.

Optimus Turcaret e cenușiu și maro. Poate sunt încă în stare să văd lucrurile care erau deja cenușii înainte de întuneric. Dar nu simt căldura lui Optimus Turcaret pe picioare. Îmi pipăi cu o mână papucii de lângă pat, dar nu e nici acolo.

– Mamă!

Respiră, Mafalda, amintește-ți să respiri! Din bucătărie vine o aromă plăcută de cafea și de pandișpan. Probabil că tata o fi fost să cumpere unul de la *minimarchet*, pentru că noi nu mai avem aproape nimic în casă din cauza mutării.

– Ce e, Mafalda? E încă devreme să te scoli. Mai stai un pic în pat, te chem eu.

– Unde e Optimus Turcaret?

Mama se mișcă prin camera mea. Îi aud pașii desculți, aerul pe care-l mișcă trecând pe lângă mine, zgomotul fâșâitor al unei pungi din plastic și pe cel delicat și târșâit al hainelor strânse și așezate în pungă.

O picătură de transpirație îmi alunecă de pe frunte și se oprește lângă ureche. Trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, pentru că, dacă mama își dă seama că am rămas pe întuneric, n-o să mă mai lase să mă duc nicăieri, azi și poate niciodată, și-o să mă ducă obligatoriu în casa nouă, și acolo nu știu unde sunt lucrurile.

– Unde e Optimus Turcaret? insist.

– La o pensiune pentru animale. Tata l-a dus ieri-seară, în timp ce dormea. Știi că nu se trezește pentru nimic în lume, râde mama.

Pensiune pentru animale? Ce înseamnă asta? Și pisicile merg la pensiune? Poate e ca acele locuri unde stau unii bunici care nu mai au pe nimeni. Dar Optimus Turcaret mă are pe mine, de ce l-au dus la pensiune?

– De ce nu l-ați dus la unchiul și mătușa?

– Păi, știi și tu, după povestea asta cu Andrea și Ravina nu cred că au chef să aibă grijă și de motanul nostru, înțelegi?

Nu, nu înțeleg. Și nu mai vreau să vorbesc cu mama. Dacă n-o văd, pot să mă prefac că nu e aici și să nu vorbesc cu ea. Mă întorc sub pătură și încerc să plâng foarte încet, doar cu corpul, așa cum face Filippo, nu cu vocea, în timp ce mama continuă să se miște, iar eu simt patul vibrând încet-încet la fiecare pas de-al ei.

Filippo. Trebuie să vorbesc cu el. Azi mă mut în cireș, nu mai pot aștepta, pentru că întunericul a venit și trebuie să încerc să mă sui *în el* înainte ca monștrii să mă apuce de picioare și să mă ducă departe. Dar vreau și să-i spun lui Filippo că suntem în continuare prieteni și putem să facem formația, iar eu pot cânta din copac, și poate, dacă îmi fac destul curaj, îi spun și „te iubesc", și așa n-o să plece niciodată.

Bine, atunci mă duc. Mă așez pe marginea patului de îndată ce aud liniștea absolută și rămân nemișcată cu picioarele deasupra papucilor. Mi se pare că sunt în
vârful unui montagnes russes, când ești pe punctul de a fi aruncat la prima coborâre, iar tu înalți brațele și închizi ochii. Dar eu nu mă duc în jos. Niciodată. Cred că-mi vine să vărs, însă trebuie să mă obișnuiesc. Respir. Îmi vine să iau ochelarii, dar în realitate nu-mi folosesc la nimic. Pe mama și pe tata trebuie să-i fac oricum să creadă că totul e în regulă. Mai bine mi-i pun. Întind o mână spre noptiera unde-i las seara, dar nu sunt prea atentă, îi lovesc și-i dau jos. Ciulesc urechile. Din bucătărie nu se aude nimeni să spună ceva despre zgomot. Aud linguriței lovindu-se de marginea ceștilor de cafea și pe tata care cască larg ca un hipopotam. Totul e în regulă, pipăi pe jos, găsesc ochelarii și mi-i pun pe nas fără să stau prea mult să mă gândesc unde mi-e fața. OK, asta e important: pe întuneric trebuie să faci lucrurile și-atât, fără să te oprești și să te gândești prea mult. Dar mie mi-e frică, iar Estella mi-a spus că, atunci când ți-e frică, trebuie să te oprești și să reflectezi. Cred că metoda asta nu mi se potrivește. Care era cealaltă metodă? A, da: să te gândești la un lucru frumos. Cireșul.

Scot de sub pat pătura de la bunica cu lucrurile mele în ea, caserola roz a Grăsunului, salteaua gonflabilă pentru două persoane a Chiarei, *sticul* și căștile, chiloți și șosete curate, pentru că mama spune tot timpul: „Puneți-le, fiindcă poate să ți se întâmple ceva și să ajungi la spital, și cum o să te simți cu chiloții și șosetele murdare?" Kevin încă nu mi-a înapoiat lupa de *Șerlocholms*, așa că trebuie să mă descurc fără ea. Și același lucru e valabil și pentru impermeabil. O să iau umbrela mică pe care mama o ține în coșulețul bicicletei, în curte. Îmi pipăi în viteză lucrurile, încercând să-mi amintesc dacă sunt toate. Înnod colțurile păturii și fac o bocceluță pe care o împing în fundul ghiozdanului. Iau penarul și cărțile care-mi trebuie azi la școală – le pregătisem deja ieri-seară pe un scaun lângă pat, pentru că biroul e deja în casa nouă – și le
folosesc ca să acopăr bocceluța. Închid fermoarul și sper ca ghiozdanul să pară același din fiecare zi, nicidecum pregătit să mă ajute să fug de-acasă. Înainte să plec îmi iau carnețelul. Chiar îmi doresc să mă uit puțin la lista cu lucrurile la care țin foarte mult și pe care nu voi mai putea să le fac, dar cum? Trebuie s-o scriu cu punctele *brai*. Acum pot doar să ating pagina și să simt praful de deasupra, îndoiturile hârtiei și inima mea care bate în buricele degetelor. Măcar știu că mai sunt două lucruri scrise în listă, două lucruri pe care încă nu le-am tăiat cu linia neagră. Să mă cațăr în cireșul de la școală. Și, pe a doua pagină, să fiu puternică precum o amazoană. Și poate deja sunt în întârziere, pentru că mă simt foarte

obosită, nu mai vreau să fiu puternică precum o amazoană, e prea greu. Întunericul a venit, iar eu vreau să urc în cireș. Nu mai contează distanța dintre mine și el.

Problema e că nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la Optimus Turcaret...

Estella mi-a spus s-o anunț când mă urc în cireș, pentru că vrea să-mi dea o mână de ajutor, și chiar cred că am nevoie de asta. În curând o să-i aud fluieratul, și totul va fi bine, o să mă ajute să urc scările, o să stabilim să ne întâlnim în recreație sub copac și, când ceilalți se vor întoarce în clasă, o s-o salut, o să urc pe mâinile ei care îmi vor ține loc de scară și o să mă
cațăr în cireș pentru ultima oară.

Mă îmbrac cu atenție, dar nu prea multă, că altfel nu reușesc. Ce ghinion că mama mi-a pregătit cămașa tocmai azi! Nasturii sunt greu de încheiat pe întuneric. Dar degetelor mele le plac, sunt netezi și reci și intră repede în micul spațiu potrivit. Poate unul nu, dar trebuie să mă mulțumesc să sper că mama nu-i controlează. Vine în camera mea ca să-mi facă codițele. Fredonează ceva. Nu i-am spus despre biletul pe care l-am primit împreună cu Filippo. Și acum mi se pare că trebuie să tac chitic, oricum în foarte puțin timp n-o să mai fiu în pericol.

Pe drumul spre școală respir tare-tare, încât tata, la un moment dat, mă întreabă dacă mă simt bine.

Trebuie să mă calmez. Problema e că nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la Optimus Turcaret, nici nu știu unde e. Singurul lucru pe care-l știu e că n-o să-l mai revăd, iar gândul ăsta îmi umple ochii de lacrimi.

Tata nu trebuie să mă audă plângând, altfel o să descopere ce s-a întâmplat. Îl strâng de mână și-i arăt cireșul, chiar dacă nu sunt sigură că se află acolo unde arăt eu. Risc.

– Uriașul și bunica au agățat pe crengi floricelele lor cele mai frumoase, nu-i așa, tată?

E primăvară, am vorbit ieri despre flori, și-apoi vânticelul de dimineață îmi aduce parfumul lor de caramele cu rubarbă: ar trebui să fie în regulă. Într-a-
devăr, tata îmi confirmă că așa este și mă strânge și el de mână.

Bietul tata, în cartea lui preferată e vina tatălui că baronul Cosimo se duce să locuiască în copac, sau cel puțin eu așa am înțeles. Tatăl era prea sever și-l punea să mănânce toate porcăriile gătite de sora lui Cosimo. În schimb, tatăl meu e destul de bun, chiar dacă mă obligă să mănânc ton și a hotărât să ne mutăm în casa nouă. O să-i scriu un bilet din copac și-o să-i explic.

– Am ajuns, spune el, iar eu aproape că mă ciocnesc de trunchiul cireșului.

Estella n-a fluierat.

– Cred că doamna ta lipsește azi. Te însoțesc eu înăuntru, se aude tata, și-l simt deja îndreptându-se spre scări.

– Nu, stai liniștit, mă duc singură.

Încep să urc treptele cu inima bătându-mi sub șorț, în locul unde e imprimată steluța albă. M-am gândit că cel mai bun mod de a lua cu mine tricoul de la Estella e să-l pun pe sub cămașă.

– Ești sigură?

– Da. Pa-pa! îl salut fără să mă întorc.

– Bine. Pa-pa! Pe mai târziu.

Ajung la ușa școlii și-i urmez pe colegii mei până în clasă, atingând pereții cu o mână fără să fac prea mare caz, altfel profesoarele și-ar da seama imediat. Din fericire, azi n-am vreo lucrare, iar Fernando mă lasă în pace.

În recreație nu știu ce să fac, încerc să stau cât mai nemișcată ca să nu atrag atenția profesoarelor, și între timp mă gândesc că aș vrea să știu unde e Estella, tocmai azi când am atâta nevoie de ea. Aud vocea îngrijitorului cu tricoul murdar de suc de roșii, care trece pe lângă mine. Vorbește la mobil.

– Mă scuzați!

Se oprește din vorbit și îmi dau seama că e supărat.

– Ce e?

– Unde e Estella?

– De unde să știu eu? Aia tot timpul e bolnavă, și eu trebuie să fac și treaba ei.

– E bolnavă?

– Și pe tine ce te interesează? Ești fata ei?

– Nu. Sunt Mafalda.

Vocea îngrijitorului cu tricoul murdar se schimbă brusc.

– Mafalda ai spus?

– Da.

– Doamna „Sunt mereu bolnavă“ mi-a lăsat o scrisoare pentru tine. Așteaptă-mă aici, că mă duc s-o aduc.

Pleacă vorbind la telefon, iar eu îi urmăresc vocea. Cineva vine lângă mine și sper să fie Filippo, dar poate e pedepsit în clasă. Se întâmplă uneori. De multe ori.

– Uite! Și acum la revedere, întoarce-te în clasă, că se sună în curând.

Am scrisoarea de la Estella în mână. E un plic cu o foaie împăturită în două, așadar o scrisoare scurtă. Oare ce mi-a scris de nu-mi putea spune în persoană? Trebuie să-mi citească cineva scrisoarea, și repede, pentru că al treilea ochi țipă că nu mai suportă și poate pe foaia asta scrie unde e Estella și cum se simte. Trebuie să-l găsesc pe Filippo.

– Mamă, azi mă duci acasă la Filippo?

– Nu azi, Mafalda, trebuie să terminăm cu mutatul.

Suntem în mașină și, din cauza agitației, nici măcar nu mi-am pus ochelarii după ora de sport. Fernando m-a pus să fac niște exerciții idioate în timp ce ceilalți făceau cursa cu obstacole, și ochelarii au rămas în buzunarul lui. Ghiozdanul meu e pe jumătate golit, pentru că am lăsat pătura cu lucrurile mele în baia din vestiar, la sala de sport, așa că e gata pentru mai târziu. După-amiaza școala e deschisă până la șase pentru cei care vin să facă engleză, șah și muzică, și pot intra să iau bocceluța și s-o sui în copac.

Doar că totul merge prost.

– Dar mai e o zi!

– Pentru ce? mă întreabă mama și-mi dau seama că e uimită de tonul puternic al vocii mele.

– Până ne mutăm! Ai zis că plecăm luni.

– Știu, dar, dacă reușim mai devreme, e cu atât mai bine, nu? Așa, poți să-ți aranjezi camera, și să mergi să cunoști vecinii, și...

N-o mai ascult. Dacă azi terminăm cu mutatul, m-am ars. Nu mai e decât un lucru de făcut: să ies pe furiș, să mă duc la Filippo ca să-mi citească scrisoarea, să descopăr unde e Estella și să mă cațăr în cireș înainte ca mama și tata să mă găsească.

Să mă cațăr în cireșul de la școală

Alți domni care miros a transpirație, a praf și a carton trec pe lângă mine, și, cu cât îi aud mai mult vorbind între ei în timp ce scot ultimele piese de mobilier și cutiile mari, cu atât înțeleg mai mult că locuința mea e goală. Vocile răsună între pereți, cutiile fac podeaua să vibreze, și îmi vine să-mi acopăr urechile cu mâinile, dar nu pot, pentru că aș fi descoperită.

Aș vrea să-l sun pe Filippo de pe mobilul mamei să-i spun să vină aici să-mi citească scrisoarea Estellei, dar nu reușesc să-l găsesc în zăpăceala și în nimicul care a rămas în casă, și cu întunericul din ochii mei. Într-un final nu mai rezist și mă îndrept spre vocea mamei, care îi roagă pe domnii transpirați să-i ducă în camionetă și bicicleta.

– Mamă, îmi citești ceva?

Mama își face vânt cu ceva care miroase a ziar vechi.

– Mafalda, n-am timp acum. Folosește lupa, te rog!

– Am lăsat-o la școală.

Atunci ea se apropie foarte-foarte tare de mine și-mi dă la o parte părul de pe față. Cozile s-au stricat puțin în timpul orei de sport. Vrea să știe dacă e totul în regulă. Mi-e teamă că se uită în ochii mei și înțelege că s-a stins lumina din ei. Ce trebuie să fac când mi-e frică? Să mă gândesc la ceva frumos. Cireșul. Zâmbesc și îi întorc spatele mamei, așa mă poate pieptăna. Și se liniștește.

– Bine, ce trebuie să-ți citesc?

Îi întind scrisoarea Estellei, iar ea o deschide și o sprijină de capul meu.

– Hm, ce mare scrie! A fost scrisă cu carioca neagră cum îți place ție. Cred că o poți citi și fără lupă.

– Nu am ochelarii. Scuze! Te rog!

– Bine. Iată. „Dragă Mafalda, acum ceva vreme ți-am spus că o prietenă de-a mea cam necivilizată a plecat și a luat cu ea un pic din mine, îți amintești? Dar Estella nu spune minciuni, doar adevărul, așadar e corect să știi că nu era prietena mea, ci o boală foarte nesuferită, iar boala s-a întors iarăși și încearcă să ia din nou o bucățică din mine – sau poate să mă ia pe toată-ntreagă. De-asta sunt la spital și n-am mai putut să te strig cu fluieratul nostru secret.“ Of, Mafalda, îmi pare foarte rău!

Mama se oprește din citit, iar vocea ei e foarte tristă, dar mintea mea e plină de cuvinte care sar de colo colo fără să mă lase să înțeleg ceva. Simt cum ochii mă înțeapă tare și îi smulg scrisoarea din mâini și...

– Gata!

Fug de vocea mamei care-mi strigă „unde te duci?“ și țip că vreau să stau

singură, „te rog“, și apoi reușesc să-mi găsesc camera, dar chiar din întâmplare, și să ridic de jos carnețelul meu, de unde-l lăsasem în spatele ușii, să rup primele pagini, lista și toate cele, și să fug afară pe ușă, pe scări, unde aproape îmi sparg capul, și pe poartă, și în curte, în timp ce vocea tatei trece pe lângă mine și spune „mai încet“ și „nu te îndepărta!“.

Sprijinindu-mă de gardul din lemn care dă spre partea din spate, mă opresc să-mi trag sufletul. E o porcărie să alergi pe întuneric. Și, chiar dacă am jurat să nu mai vorbesc așa, acum spun: porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie! Totul e o porcărie, casa nouă e o porcărie, școala e o porcărie, prietenele sunt o porcărie, bunicii sunt o porcărie pentru că mor, motanii sunt o porcărie pentru că dispar și nu știu să coboare din cireși, iubiții sunt o porcărie pentru că nu-ți spun „te iubesc“, iar eu sunt o porcărie pentru că toți văd, iar eu nu.

– Hei, te simți bine?

O voce necunoscută. De pe cealaltă parte a străzii. Vecinii antipatici care locuiesc în casa bunicii.

– De ce i-ați schimbat perdelele?!

Urletele mele mă uimesc chiar și pe mine, iar lacrimile mi se scurg în gură, și nici măcar nu mi-am dat seama că plâng foarte tare. Pipăi după zăvorul porții din spate, îl deschid, trag spre mine și fug afară, pe trotuar, unde Filippo s-a oprit cu bicicleta toamna trecută, când a vorbit cu mine și l-a mângâiat pe
Optimus Turcaret. Apartamentul lui nu e foarte departe de casa mea, și, când o să ajung în fața magazinului de tricouri imprimate, o să-l strig tare pe Filippo, iar el o să coboare și o să mă ajute să ajung la spital, pentru că trebuie să-i spun Estellei care e lucrul esențial pentru mine. Poate, dacă i-l spun, n-o să se mai ducă să locuiască în trunchiul copacului cu bunica și uriașul. Dacă i-l spun, rămâne aici și mă ajută să mă sui în copac, și poate-mi explică și de ce pisicile nu știu să coboare din cireși.

Încerc să merg repede pe trotuar și să nu mă rătăcesc. Cu o mână ating pereții caselor și porțile grădinilor cu zăvoare cu tot. Mă doare! Pe întuneric durerea e tare dureroasă, pentru că te ia prin surprindere. O așchie mi se înfige sub unghia degetului mijlociu, care mi se pare că mă doare cel mai tare, dar nu pot să încep din nou să plâng – pierd timpul. Trebuie să merg mai departe. Mi se pare că am mai atins o dată peretele ăsta, îl recunosc după asperitățile vopselei, cred că mă învârt în cerc în cartierul meu, și asta de ceva vreme. În capul străzii aud un automobil care scoate același zgomot ca mașina mamei. Se apropie. Mă ghemuiesc la pământ ca să nu mă vadă, chiar dacă nu știu dacă se află ceva în fața mea care să mă acopere. Îmi ascund capul între brațe. Mașina trece fără să se oprească. Pornesc din nou la drum. În stânga mea se deschide o ușă cu clopoțel și aud voci de domni și doamne care se salută și – cling! – pahare și cești lovindu-se între ele. Merg mai departe prefăcându-mă sigură pe mine și liniștită, chiar dacă am confundat străzi și străduțe, iar acum nu mai știu încotro s-o iau. După foarte mulți pași, vocea unei doamne nici bătrână, nici tânără mă întreabă ceva. Mă gândesc la ale mele și n-o ascult.

– Așteaptă! Unde te duci singură?

Încerc să n-o privesc în față, căci ar înțelege că nu văd și m-ar duce imediat la părinții mei.

– Mă întorc acasă.

– La ora asta? Singură? Câți ani ai?

– De ce, cât e ceasul?

Liniște. Cu siguranță doamna se uită la ceas.

– Șase. S-a făcut întuneric.

O, nu! Sunt pe drum de aproape două ore și nu mi-am dat seama. Nu mai ajung să iau pătura bunicii din vestiarul sălii de sport. Ar fi bine măcar să reușesc să intru în curte. OK, lucrul cel mai important acum e să mă duc la Estella. O să mă ocup pe urmă de pătură.

– Unde locuiești?

Aș vrea să-i spun să mă lase în pace și că e o necunoscută, iar eu nu le spun necunoscuților adresa mea, dar cred că m-ar putea ajuta.

– Locuiesc lângă un magazin unde se imprimă tricouri, dar nu acolo e casa mea. Stă mătușa mea acolo. Eu sunt din altă țară. Mă ajutați să ajung la ea? Cred că m-am rătăcit, iar mătușa mea se supără dacă întârzii.

Doamna nu e convinsă.

– Și cine e mătușa ta? Poate o cunosc.

– Se numește Cristina. Magazinul unde se imprimă tricouri e al ei. Mă ajutați să ajung acolo? Mătușa mea se supără dacă...

– Dacă întârzii, în regulă, am înțeles. Să mergem, e chiar după colț. Aproape ajunseseși.

Doamna mă ia de mână și mi-e puțin teamă să nu mă păcălească și să mă răpească, dar după câțiva pași îmi spune că am ajuns și-mi dă drumul.

– Uite acolo magazinul tău. Să fii atentă să traversezi pe la trecere!

Aud mașinile trecând în viteză și apoi, deodată,
un cling-cling, cling-cling pe care-l cunosc bine.

– Filippo!

Doamna vorbește întoarsă spre stradă.

– E vărul tău?

Îi răspund că da și mă bucur, pentru că așa pare, că într-adevăr mătușa mea locuiește acolo, iar doamna poate să plece.

Vocea lui Filippo, de cealaltă parte a străzii.

– Bună, Mafalda!

Probabil abia s-a întors de la lecția de pian.

Doamna își ia rămas-bun, iar eu fac un pas jos de pe trotuar și sunt atât de fericită că am ajuns la Filippo, încât uit să ascult zgomotele și aerul care se mișcă și aud doar vocea lui strigând „Mafalda, oprește-te!“ și apoi un claxon și o lovitură de parcă o cutie mare ca acelea de mutat cade și toate lucrurile care erau înăuntru se împrăștie pe jos.

Pentru o clipă, liniștea se înstăpânește în jur. Mașinile nu mai trec, iar oamenii de pe trotuar nu mai vorbesc. Poate lumea s-a oprit. M-am oprit și eu, cu un picior pe stradă și unul nu, pregătit să pășească, și carnețelul strâns între degetele de la o mână. Nu simt nici măcar inima bătându-mi sub steluța albă.

– Copilul! L-a lovit în plin! O, Doamne, chemați ambulanța!

Vocea doamnei și ale oamenilor, și ale altor oameni de pe stradă și din mașini, și de mai sus, din balcoane, cred, și de la ferestre, vocea care strigă și sună la salvare, și zgomotele din jurul meu, de pași foarte rapizi, de aer care se mișcă, totul și toți sunt amestecați ca într-o centrifugă, iar eu las carnețelul să cadă, îmi pun mâinile peste urechi ca să nu-l mai aud pe Filippo urlând „Mafalda, Mafalda!“ și fug, fug
de-acolo, mă lovesc de o cutie mare care miroase urât, un tomberon, și cad cu palmele înainte pe trotuar, dar nimeni nu mă bagă în seamă, așa că mă ridic și merg cât de repede pot, atingând pereții cu o mână, și după nu știu cât timp, în nas

și în gura plină de lacrimi îmi intră parfumul de caramele cu rubarbă ale bunicii, iar sub picioare simt pietrele cu care e pavată strada școlii. Și alerg spre poartă, într-o liniște absolută, e deschisă, intru, iau în brațe trunchiul cireșului, rece, și fără ochelari fără lupă fără lună și Steaua Polară fără Optimus Turcaret fără Estella fără Filippo mă cațăr și mă cațăr și mă cațăr și, la final, sunt sus.

Întuneric.

În noaptea ochilor mei totul e cenușiu-închis și tăcut ca un nor doldora de ploaie. Monștri care vor să mă apuce de picioare mă așteaptă sub cireș. Mi-e frică să nu cad, dar sunt foarte obosită, foarte-foarte obosită.

Mă aplec spre creanga pe care m-am așezat, îmi sprijin obrazul ud și simt că și creanga e udă, o țin strâns-strâns, iată-mă, bunico, am ajuns, sunt eu, Mafalda, și adorm respirând mireasma florilor în formă de mingiuță și a părului verde al uriașului.

Ai văzut, Cosimo? Până la urmă am ajuns.
Știi, eram convinsă că o să te găsesc aici împreună cu bunica și uriașul. Toc, toc, bat și în crenguță, dar nu iese nimeni să stea cu mine. Trebuia să mă aștept la asta, și tu erai singur-singurel în copaci. Poate nu
era chiar așa de frumos să stai acolo, așa-i? Și atunci
de ce ai făcut-o? Și de ce am făcut-o și eu? Crengile sunt tari și incomode, și e frig, și am lăsat acasă toate lucrurile de care aveam nevoie.
Estella spune mereu să mă gândesc la un lucru frumos când sunt tristă. Mă concentrez și mi-o imaginez imediat pe ea, pe Estella, și aproape că îmi vine să trag un pui de somn cu vise de cât de tare mă forțez să gândesc...

Să fiu puternică precum o amazoană

– Mafalda!

– ...

– Mafalda, trezește-te!

Vocea care se aude sub mine și durerea din obraz mă fac să deschid ochii. Totul e în continuare cenușiu și e frig. Mă ridic de pe creangă, îmi sprijin spinarea de trunchiul cireșului și-mi strâng genunchii la piept. Doar că întunericul e așa de întunecat în jurul meu, încât îmi pierd echilibrul și nu știu de ce să mă țin și aproape cad. Lacrimi noi îmi ies încetișor din ochi. Le șterg cu mâneca. Îmi vine în minte Filippo.

– Doamne sfinte, nici măcar nu te uiți la mine?

Estella.

Știu că e imposibil, dar aproape c-o văd, slabă, cu cămașa de îngrijitoare, rujul fucsia, mâinile în șolduri ca Filippo și ochii negri machiați cu negru.

– Nici măcar nu mă saluți?

– Iartă-mă! Am înțeles că erai în spital. Eram în drum spre tine.

Face câțiva pași spre trunchiul pomului și se sprijină de el. Îi simt atingerea de-a lungul scoarței până aici, sus.

– Și când colo n-ai făcut decât să-i îngrijorezi pe părinții tăi. Te-au căutat toată după-amiaza. Noroc că te-am găsit eu.

– Da, ce noroc!

Stăm un pic în liniște. Pe crengile de deasupra mea se aude un țârâit. Ador greierii. Ei chiar știu să coboare din cireși și din toate locurile înalte.

O întreb pe Estella, privind în sus:

– Estella, știi de ce pisicile nu se pricep să coboare din cireși?

Vocea ei se uită de, asemenea, în sus, spre mine.

– Din cireși?

– Da, din cireși. Știi?

Estella oftează.

– Cu siguranță tu, când pui o întrebare...

– Știi?

În vocea ei răsare un zâmbet.

– Sigur că știu.

– Și de ce? De ce nu reușesc?

– Pentru că nu e în natura lor. Au gheare pentru cățărat și sunt atrase de lucrurile pe care le pot găsi în copaci...

– Cum sunt cireșele, de exemplu?
– Cum sunt cireșele sau păsările.
– Poate urmăresc un fluture.
– Poate.
– Și-apoi nu mai știu să coboare.
– Exact.
– Dar de ce? De ce nu pot?
– Ți-am spus, Mafalda, au gheare.
– Și de ce nu fac un salt? Pisicile fac salturi uriașe, enorme, cu adevărat gigantice.
– Bine, Mafalda, bine. Îți spun adevărul: pisicile nu știu să coboare din cireși pentru că le e frică.
Mă aplec puțin spre ea și-mi las picioarele să atârne în întuneric.
– Frică? Frică de ce?
– Păi, să nu cadă și să se omoare.
– Adică să moară?
– Da.
Din nou liniște. Îmi mișc mâinile pe cap, ținându-mă agățată de creangă cu picioarele, și ating frunzulițele și florile moi și mătăsoase ale copacului meu. Unele se desprind, ajungându-mi pe nas, altele îmi mângâie brațele și cad pe pământ cu un zgomot abia auzit. Încet-încet, o întreb pe Estella dacă și ei îi e teamă că va muri.
Ea începe să se cațăre în cireș și-l face să se miște din toate încheieturile. Se oprește lângă creanga mea.
– Sigur că mi-e teamă. Și ție ți-e frică de ceva, nu-i așa, Mafalda?
Mă joc cu o floare de mătase care mi-a căzut pe mână.
– Da. De întuneric.
– Și acum nu ești oare pe întuneric? Dar nu mi se pare că ești prea înspăimântată. Te-ai urcat în cireș.
O privesc în cenușiu. Chipul ei e la distanță atât de mică, încât aproape că pot să-l văd, sunt sigură, aproape.
– Cum ai aflat că nu mai văd?
– Ei, am al treilea ochi, la fel ca tine.

– O să le spui părinților mei?
– O să-și dea singuri seama. Și ei au al treilea ochi, știi? Toate mamele și toți tații îl au.
Îmi strâng din nou picioarele la piept.
– Bine, oricum nu-mi pasă. Eu de aici nu mai cobor.
Estella lovește ușor, de două ori, trunchiul.
– Mi se pare o idee bună. Aici ai florile, uriașul, pe bunica ta. Ai încercat să vorbești cu ea?
– Da, dar...

– Nu ți-a răspuns, nu-i așa?
Nu, dar e noapte. Poate doarme.
– E aproape dimineață, Mafalda.
Îmi întorc privirea în partea cealaltă ca să nu-mi vadă lacrimile.
Estella se așază pe o creangă aflată un pic mai jos de a mea.
– Știi, Mafalda, că a existat un motan care știa să coboare din cireși? Cu multă

vreme în urmă, pe când egiptenii construiau piramidele, pisicile erau venerate ca niște divinități, iar un scrib care se afla în serviciul faraonului s-a hotărât să-și învețe pisica să coboare din cireși, pentru că știa că e un lucru special pentru o pisică, iar el voia să-i facă o surpriză regelui său.

– Ce culoare avea pisica?

– Era cenușie cu maro.

– La fel ca Optimus Turcaret!

– Da, la fel ca pisica ta dolofană.

– Și în Egipt erau cireși?

– Sigur că erau. Erau cireșii cei mai înalți și mai frumoși pe care i-ai văzut vreodată. Dar acum nu mai sunt, știi? I-au tăiat.

– De ce?

– Ca să facă loc pentru piramide.

– A!

– Așadar, îți spuneam că acel bărbat, scribul, a învățat pisica să coboare din cireși după o metodă foarte eficientă: o ducea în copac și apoi o lăsa acolo.

– Cum o lăsa acolo? În cireș?

– Da. O dată a lăsat-o în ultimul cireș care scăpase de tăiere. Piramida era aproape terminată, iar cireșul se afla chiar acolo unde trebuia construită ultima treaptă, înțelegi ce spun?

– Da. Și cum au procedat cu pisica? Doar n-au pus jos cireșul cu ea cățărată în el.

– Mai rău. Sau cel puțin, asta voiau să facă. Pentru că cireșul era cel mai frumos din tot Egiptul, în ultima clipă s-au hotărât să nu-l doboare, ci să construiască piramida deasupra și în jurul lui, și, dacă pisica nu voia să coboare, cu atât mai rău pentru ea.

– Nu-i adevărat.

Estella râde.

– Dar pisica s-a salvat, știi?

– N-avea de ales, altfel ar fi rămas pentru totdeauna prizonieră în piramidă!

– Și ar fi murit.

– Pentru că n-ar fi avut ce să mănânce și să bea?

– Da, și nici măcar aer și lumină n-ar fi avut. Pisicile urăsc întunericul, știai?

– Da, și ochii lor au infraroșii ca să poată vedea noaptea. Ce noroc!

– Da, dar pisica scribului tot se temea să nu rămână prizonieră, chiar dacă avea ochii cu infraroșii, cum spui tu, și poate ar fi reușit să supraviețuiască în piramidă vânând șoareci. Plângea disperată, biata, în timp ce sclavii aruncau blocuri mari de piatră în jurul cireșului, iar stăpânul ei nu voia s-o ajute să coboare. Toți cei din jur îl rugau să se suie în cireș și să salveze pisica până nu e prea târziu, dar el le-a răspuns că o pisică demnă de un faraon știe să coboare din cireș.

– Era cam rău.

– Puțin, da. Dar când sclavii, epuizați, erau pe punctul de a arunca ultimul bloc de piatră, pisica și-a desprins ghearele de scoarța de care se agățase și a coborât din cireș din două sau trei salturi și așa s-a salvat.

– Și faraonul a fost mulțumit de această pisică specială?

– Atât de mulțumit, încât i-a dat harul vieții eterne.

– O, uau! Atunci, înseamnă că pisica aceea încă există?

Tac chitic, dar zâmbesc în sinea mea.

– Așa se pare

– Bineînțeles că pisica aia voia să învețe să coboare din cireși!

– Cine se teme nu trăiește, Mafalda.

Simt cum îmi înflorește un zâmbet și cum mă pișcă ochii. Cine se teme nu trăiește, cine se teme nu trăiește... Nu știu dacă înțeleg prea bine povestea pisicii scribului, dar e frumoasă și mă doare, ca muzica lui Filippo.

Mă întorc spre Estella, care începe să coboare din cireș.

– Unde te duci?

– Trebuie să te gândești la întrebarea asta, Mafalda. Ce e esențial pentru tine?

Sare din copac și rămâne pe loc, privindu-mă de dedesubt.

– Esențial e să rămân aici.

– Ești sigură?

– Da. E ultimul lucru de pe lista mea.

– Lista veche sau cea nouă?

– Care nouă?

– Cea veche, cu un alt nume. Ia scoate-o!

Degetele mi se mișcă în buzunar și fac să fâșâie o foaie împăturită, ca biletul pe care l-am primit odată cu Filippo. O scot și nu văd ce scrie, dar știu că e lista. Lista Mafaldei. „Lucruri la care țin foarte mult și pe care nu le voi mai putea face".

Estella se aude tare și nu e un vis. Estella a fost întotdeauna sinceră cu mine.

– Vezi? Nu trebuie decât să-i schimbi titlul. „Lucruri la care țin foarte mult". Ești în cireș, Mafalda. Ai urcat în el fără să vezi, nu?

Rămân din nou în liniște, cu foaia în mână.

– Dacă pisica scribului n-ar fi înțeles ce voia, acum ar fi strivită și moartă.

Rămân agățată de creanga mea cu ambele mâini, dar o voce lăuntrică îmi spune ceva.

– Nu mai văd, Estella, știi? Mi-e frică.

– Cine se teme nu trăiește, Mafalda. Haide, te-am învățat cum faci să cobori. Pune piciorul acolo...

OK. Îl pun.

– Așa?

– Da, așa. Acum, sari!...

– Mă prinzi?

Estella nu răspunde.

– Mă prinzi?

Sunt atârnată de o creangă cu un picior într-o scorbură și celălalt în gol. Nu știu cât de sus se află ultima creangă. Cenușiul din jurul meu devine un pic mai clar și îmi dau seama că e dimineață. Mă dor brațele și mâinile, și genunchii pentru că ieri-seară am căzut pe trotuar. Aș vrea să-mi dau drumul la mâini, dar mi-e frică. Mă gândesc la Cosimo, care
nu a mai coborât niciodată din copaci în toată viața lui și-mi pare un pic rău. Eu am rezistat doar o singură noapte – sau jumătate de noapte.

– Estella, ajută-mă!

Estella nu răspunde, dar îi aud vocea în urechi spunându-mi că trebuie să reușesc singură. Doar n-o să fiu mai puțin descurcăreață decât o pisică dolofană, nu?

Închid ochii. Întunericul e negru, fără lună sau Steaua Polară. Am obosit. E mai ușor să dau drumul la mâini și să cad în cap, așa ajung la spital și poate sunt pusă în același salon cu Estella și Filippo. Dar gândul acesta mă înspăimântă și mai tare. Ei sunt esențialul meu. Nu mă pot da bătută.

„Să nu te dai bătută niciodată!“ îmi repet în minte. „Să nu te dai bătută niciodată!“

Deschid ochii, scot piciorul din scorbură și atârn în întuneric. Și mi se pare că cireșul se mișcă sub degetele mele de parcă s-ar scutura un pic. Alunec. Și atunci îmi desprind mâinile și sar.

Lucruri la care țin foarte mult

Nu mă mai opresc din căzut.

Aerul se simte rece și întunecat pe obrajii mei.

Nu e urât să cazi. Simt un fior în stomac și în inimă ca atunci când mă dădeam în montagnes russes, care e
un lucru frumos chiar dacă te sperie. Îmi amintesc o
fotografie cu mine, mama, tata și bunica în montagnes russes pentru copii. Eu și bunica aveam părul vâlvoi și mâinile în aer, și gura deschisă larg, ni se vedeau toți dinții (ei i se vedea proteza, foarte albă). Bunica voia mereu să ridice brațele când ne dădeam în călușei. Îmi amintesc țipetele ei, dar nu de frică, și blițul camerei foto. Un fulger alb.

Și, în timp ce cad, mă văd ca într-o străfulgerare din afară, de parcă o altă Mafalda ar cădea drept în fața mea privindu-mă și nu ar avea ochii lipsiți de lumină. În timp ce cădem împreună, îmi povestește cum codițele îmi stau în sus, cum am brațele ridicate ca atunci când mă țineam de creangă, hainele umflate de vânt. Sunt caraghioasă.

– Deschide ochii, îmi spune, e distractiv!

Deschid ochii și e lumină peste tot, monștrii sunt desene animate și bat din labe împreună cu bunica, Ravina, Estella, Filippo, Optimus Turcaret. Sunt și
Cosimo și Viola. Îmi aplaudă căderea, îi văd clar
și limpede, și cu toții par artiști de circ, iar fetița care cade în fața mea râde și arată în sus, așa încât, cu o clipă înainte să ating pământul, mă uit sus pe cer și reușesc să număr toate stelele universului.

Mai lipsește un centimetru, știu, simt. Fetița care cade împreună cu mine îmi face pa-pa cu mâna și pleacă asemenea unei raze spre cer, agățată de un șir de baloane roșii pe care cine știe unde le-a găsit, zboară mai sus de vârful copacului, mai sus de acoperișul școlii, ajunge pe bolta nopții și joacă fotbal cu o steluță pe post de minge. Bunica stă în poartă între lună și Steaua Polară.

Pantofii mei de sport ating asfaltul curții mult mai devreme decât prevăzusem, gleznele îmi cad peste ei, genunchii sosesc imediat după, și le urmează popoul, spinarea, umerii, părul. Mă regăsesc cu mâinile pe asfalt, chircită ca o pungă goală, și mă dor picioarele, dar sunt întreagă.

Întunericul e tot întuneric, mă ridic înconjurată de el și sunt pe punctul de a striga un nume, dar nu mi-l mai amintesc, mi-l aduc aminte doar pe al meu.

– Mafalda!

Vocea tatei sosește grăbită, de departe. E o voce plină de gâfâieli și poate chiar

de plâns, dar voi fi sigură doar atunci când am să-i simt mirosul.

Tata descuie poarta școlii și o deschide larg, făcând un zăngănit asurzitor de fier, fuge și se aruncă peste mine în genunchi, strângându-mă tare-tare.

– Promite-mi că n-o să mai fugi niciodată! Promite-mi! rostește cu nasul îngropat în părul meu.

– OK.

Se mișcă puțin și îi simt chipul în fața mea.

Plânsul lui miroase a mușețel și a fum din vatră.

Îmi place mult... Mă apucă de umeri. Și Estella făcea așa.

– Cum m-ai găsit?

– Te simți bine? Ești întreagă? Te-am văzut căzând din copac.

– N-am căzut, am coborât. Cum m-ai găsit?

– Am luat-o pe urmele tale. Vecinii te-au văzut ieșind prin spate...

– Cei doi nesuferiți?

– Da. Nu sunt așa răi. Sunt timizi. Ne-au ajutat să te căutăm.

– Și-apoi?

– Poate e mai bine să-ți povestim acasă. E frig. Știi cât e ceasul? Apoi se oprește și știu că zâmbește, o simt în vocea lui. E momentul acela din zi care îi plăcea *cel mai mult* bunicii.

Și mi se întâmplă un lucru ciudat, fiindcă știu despre ce vorbește. Simt ca un soare care-mi răsare în spatele ochilor și-mi încălzește întreg chipul.

– Tati, pe bunica o chema Alba, nu-i așa?

El mă mângâie pe cap.

– Da, Mafalda, așa o chema. Hai să mergem acasă!

– Numărăm câți pași sunt între cireș și parfumul lui?

Mama clatină cu un clinchet cheile noii case, și Optimus Turcaret se strecoară afară cu o clipă înainte ca ea să închidă ușa.

– Mamă, nu se pune, eu simt parfumul cireșului de cum deschid fereastra din cameră!

Traversăm străduța plină de ventrilică și am ajuns lângă școală, pe partea cu grădina de legume bio. Aud zgomotul înfundat al labelor lui Optimus Turcaret care se strecoară înăuntru să-și facă nevoile și-mi vine să râd.

– Ai dreptate, nu se pune. Vin cu tine înăuntru!

O rafală de aer călduț mă mângâie pe obraji și aud fluieratul secret, care nu mai e așa secret. Mă întorc spre mama.

– Am înțeles. Vrei să te duci singură. Bine, te aștept la ieșire.

Îmi dă un pupic și se îndepărtează câțiva pași. Știu că mă privește pe furiș și crede că nu-mi dau seama. Pun piciorul pe prima treaptă a scării. De sus aud niște pași grăbiți care vin spre mine și mi se pare că aproape văd persoana care stă nemișcată în fața mea: spinarea dreaptă, picioarele depărtate, mâinile în șolduri.

– Hai, vino să intrăm!

Urcăm scările, iar el îmi spune că sunt lentă ca o melodie plictisitoare. Îmi vine în minte formația noastră, care pentru moment e doar un duo.

– Facem repetiții azi?

– Da, la trei.

– Ce cântăm? *Ielău sabmărin*?

– Nu, un cântec nou.

– OK. Îl pun pe listă.
– Care listă?
– Una nouă. „Lucruri la care țin foarte mult.“
– O ai la tine?
– Da.
– Arată-mi-o!
Scot din buzunarul șorțului o foaie împăturită în patru și i-o dau lui Filippo.
– *Mamma mia*, ce scris ai! Nu se înțelege nimic.
Vocea lui miroase a lapte și a mentă. Îmi place mult.
Se chinuiește un pic, dar citește noua mea listă:

Lucruri la care țin foarte mult

Muzica
Optimus Turcaret
Poveștile
Să schiez și să mă dau cu sania în spatele tatei sau al lui Filippo.
Să merg pe bicicletă în spatele lui Filippo.
Să ghicesc cât e ceasul cu soarele pe chip.
Să am un prieten bun.
Florile și mirosul lor
Să plec în călătorie într-un loc nou în fiecare an.
Să mă cațăr în cireși. Și să cobor.
Să nu fiu singură.
Să iubesc pe cineva.
Să fiu puternică precum o amazoană.
Să scriu măcar o carte...

Se oprește.
– Frumos. Dar în recreație ți-o rescriu eu mai bine.
Sunt bucuroasă. Atât de bucuroasă, încât uit și să mă întorc să-mi iau rămas-bun de la mama, care e încă în poarta școlii și e bucuroasă și ea, fiindcă știe că esențialul meu e să găsesc măcar un prieten adevărat, iar când fiica ta de zece ani găsește un prieten adevărat în întuneric, păi cred că trebuie să fii bucuros neapărat.
– Mă ajuți și să scriu cartea?
Filippo îmi pune lista în buzunar și mă ia de mână. Sună clopoțelul, trebuie să intrăm.
– OK. Te-ai gândit deja la cum începe?
Zâmbesc.
– Da. Începe-așa: „Toți copiii se tem de întuneric.“

Dragă Mafalda,
acum ceva vreme ți-am spus că o prietenă de-a mea cam necivilizată a plecat și a luat cu ea un pic din mine, îți amintești? Dar Estella nu spune minciuni, doar adevărul, așadar e corect să știi că nu era prietena mea, ci o boală foarte nesuferită, iar boala s-a întors și încearcă să ia din nou o bucățică din mine – sau poate să mă ia pe toată-ntreagă. De-asta sunt la spital și n-am mai putut să te strig cu fluieratul nostru secret. Sunt aproape sută la sută sigură că, atunci când vei citi această scrisoare, eu voi fi deja plecată să locuiesc cu bunica și cu uriașul tău în trunchiul cireșului și că ne vom distra foarte bine împreună. Poți veni în vizită la noi când vrei, e de-ajuns să te cațări în copac și să pui picioarele acolo unde ți-am spus eu când ne-am cunoscut, acum câțiva ani. În ziua aia am vorbit și despre listele noastre și ți-am arătat-o pe-a mea. După o vreme însă, m-am mai gândit și am început o nouă listă, cu lucrurile care erau esențiale pentru mine, dar pe care le puteam face și fără un sân. Tu mi-ai dat ideea, începând o listă cu lucrurile pe care le poți face și fără ochi, ceea ce, după părerea mea, e mult mai greu. Sper că ai găsit multe lucruri pe care să le pui pe listă, pentru că ești o amazoană adevărată, o mică prințesă din copac și fiica neștiută a lui Șerlocholms*. Eu am unul singur: să găsesc o prietenă adevărată. Ceea ce reprezintă și esențialul meu.*
Ne vedem în cireș, Mafalda, și între timp distrează-te mult-mult! Ca și cum ar fi mereu petrecerea aniversării tale de zece ani.

A ta,
doamna Estella din Transilvania, regina tuturor amazoanelor
Distanța dintre mine și cireș

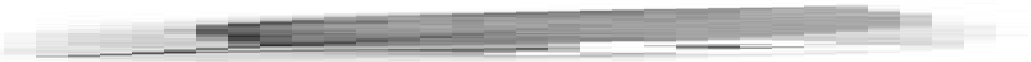

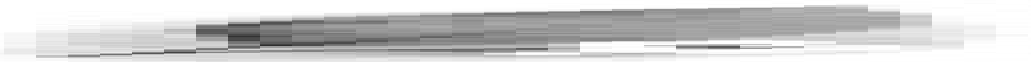

Distanța dintre mine și cireș